

**БАРБАРА Т.
БРЕДФОРД**

**НЕЙНИТЕ
СОБСТВЕНИ
ПРАВИЛА**

НЕЗАБРАВИМО ПЪТУВАНЕ С ЕДНА ЖЕНА,
КОЯТО ИСКА ДА РАЗКРИЕ СОБСТВЕНАТА СИ САМОЛИЧНОСТ!

ИЗДАТЕЛСКА КЪПА ВАРД

БАРБАРА ТЕЙЛЪР БРАДФОРД НЕЙНИТЕ СОБСТВЕНИ ПРАВИЛА

Превод: Елена Чизмарова

chitanka.info

Мерedit Стратън, четиридесет и шест годишната собственица на шест елегантни международни хотела, се кани да отпразнува годежа на дъщеря ти. В този щастлив момент в живота си тя започва да страда от странна болест, която озадачава всички. Лекарката ѝ не може да открие физическа причина за симптомите ѝ и потърсва помощта на психиатър. Благодарение на терапията, Мерedit започва да открива истината зад най-грижливото си творение — самата себе си.

„Нейните собствени правила“, чието действие се мести от Кънектикът към оживените улици на Лондон, Париж и Ню Йорк и пасторалната красота на долината на Лоара, е вълнуващ роман за тайни, оцеляване, изкупление и любов.

ПРОЛОГ

МИНАЛО ВРЕМЕ

Момиченцето бе седнало върху голям камък на брега на реката. Облегнало лакти на коленете и опряло брадичка на ръцете си, то беше абсолютно неподвижно, само погледът му следеше патиците, които се носеха по повърхността на тъмната вода.

Очите на детето бяха големи и раздалечени, сиво-зелени и сериозни. Малкото му лице също бе сериозно. Но от време на време устните му се разтягаха в усмивка, предизвикана от лудориите на малките патенца.

Августовският ден беше великолепен.

Небето се издигаше яркосиньо и безоблачно, слънцето грееше весело и всичко бе замряло в ленивия летен следобед. Не помръдваше дори стръкче трева или листо; единствените звуци бяха лекото бръмчене на пчела над розовите храсти, които пълзяха по порутената тухлена ограда, и плисъкът на вода по разноцветните речни камъни.

Детето гледаше като омагьосано кипящия живот по реката и го наблюдаваше толкова съсредоточено, че почти не помръдваше. Едва когато чу името си, то хвърли бърз поглед през рамо. Скочи и замаха на младата жена, която се бе появила на вратата на къщата.

— Мери! Хайде, прибирай се! — извика жената.

Мери отвори желязната врата на оградата за секунда и се понесе по пътеката. Пухкавите ѝ крачета тичаха бързо.

— Мамо! Мамо! Върнала си се! — извика момичето и се хвърли в протегнатите майчини ръце.

Младата жена улови дъщеря си, притисна я към себе си и я целуна.

— Имам специална изненада за чая — прошепна ѝ тя, после се вгледа във веселото лице на детето и добави сериозно: — Казах ти да не ходиш сама на реката, Мери. Опасно е.

— Аз само седя на камъка, мамо. Не се приближавам до ръба — заяви Мери, като вдигна очи към майка си. — Юнис каза, че мога да

отида и да погледам малките патенца.

Жената въздъхна леко, хвана момиченцето за ръка и го поведе към къщата. Когато влязоха вътре, тя се обърна към девойката, която седеше в кухнята и четеше книга.

— Юнис, не искам Мери да ходи сама на реката. Може да се подхлъзне и да падне във водата. Какво ще правиш тогава? Дори няма да знаеш, какво е станало. Казвала съм ти го безброй пъти. Юнис, слушаш ли ме?

— Да, госпожо Сандерсън. Съжалявам. Вече няма да я пускам там сама.

— Надявам се да изпълниш обещанието си — отвърна Кейт Сандерсън, но въпреки спокойния тон, нямаше съмнение, че е раздразнена.

Кейт се извърна рязко, напълни чайника, постави го на газовата печка и драсна клечка кибрит.

Юнис затвори книгата си и стана.

— Госпожо Сандерсън, щом вече сте си у дома, аз ще тръгвам.

Кейт кимна.

— Благодаря ти, че се погрижи за Мери.

— Да дойда ли утре? — попита девойката навъсено. — Или ще се справите сама?

— Мисля, че ще се оправя. Но ела в петък сутринта за няколко часа. Ще имам нужда от теб.

— Добре, ще дойда. В девет добре ли е?

— Чудесно — отговори Кейт и се насили да се усмихне въпреки яда си.

— Чао, Мери — сбогува се Юнис и се ухили на детето.

— Чао, Юнис — отвърна Мери и ѝ помахаша с пухкавата си ръчичка.

Когато най-после останаха сами, Кейт се обърна към петгодишната си дъщеря и каза:

— Отивай да си измиеш ръцете, Мери, а после ще прием чай.

Момиченцето послушно се качи горе в банята и си изми ръцете. След няколко секунди се върна в кухнята, най-приятното и най-често използваното помещение в къщата. Кухнята беше просторна и старомодна. Имаше огромно каменно огнище, до което бе изградена старомодна фурна, прозорците над мивката бяха с ромбовидни стъкла,

дървените греди на тавана внасяха уют, а каменният под бе покрит с пъстри черги.

Но освен топла и уютна, кухнята бе чиста и спретната. Всичко си беше на мястото. Тенджерите и тиганите блестяха, а двата прозореца зад снежнобелите дантелени завеси искряха на следобедното слънце. Кейт се гордееше с дома си и това си личеше по грижите ѝ за него.

Мери изтича до застланата с бяла покривка маса, на която вече бе подреден сервизът за чай, и се изкатери на един от дървените столове.

Тя зачака търпеливо, загледана в майка си, която шеташе пъргаво. Кейт постави чиниите със сандвичи и кифлички на масата и наля врълата вода върху чаените листа в кафявата каничка, за която винаги твърдеше, че придавала по-добър вкус на чая.

Детето обичаше майка си и на лицето му бе изписано обожание, докато я наблюдаваше как се движи из кухнята. Мери беше доволна, че двете са отново заедно. Кейт бе отсъствала през по-голямата част от деня, а момиченцето се измъчваше от липсата ѝ дори когато бе само за малко. Майка ѝ бе целият ѝ свят. За петгодишното хлапе Кейт бе съвършено същество, с нежно лице, лъскава златисторуса коса, ясни сини очи и обичлив характер.

Помежду им съществуваше неразривна връзка, тъй като Кейт обичаше детето си повече от всичко друго на света.

Младата жена отиде до плота до мивката и донесе нови неща на масата. Най-после седна срещу Мери и каза:

— Купих любимите ти рула с наденица от пекарната в града. Изяж едно, скъпа, докато е още топло.

Мери се усмихна весело.

— О, мамо, толкова обичам тях.

— Обичам ги — меко я поправи Кейт. — Казва се *обичам ги*, а не *обичам тях*.

Мери кимна, взе рулото и задъвка бавно и с удоволствие. Когато свърши, загледа чиниите със сандвичи. Имаше различни видове — с краставица, домат, салам и яйчена салата. Устата ѝ се напълни със слюнка, но майка ѝ я бе учила на добри маниери, затова изчака няколко секунди и отпи от чашата мляко, оставена до чинията ѝ.

След малко Мери реши, че е минало достатъчно време, взе си сандвич с краставица и го ухапа енергично.

Майката и детето размениха няколко думи, докато дъвчеха малките сандвичи, но през повечето време мълчаха и се наслаждаваха на храната. И двете бяха доста гладни.

Мери не беше обядвала добре днес, защото Юнис бе изгорила баницата с месо, която само трябваше да се притопли. Детегледачката я бе сложила във фурната и я бе забравила, така че тя стана на въглен. После трябваше да се задоволят само с хляб и мармалад и по една ябълка.

Кейт също бе гладна, тъй като бе пропуснала обяда. Беше обикаляла из улиците на близкия град да си търси работа и не бе имала нито време, нито желание да се отбие в някое от кафенетата и да хапне.

Надеждите ѝ се посъживиха при последното интервю следобед, точно преди да се прибере у дома. Имаше голяма вероятност да получи работа в най-модния магазин за дрехи в града — „Парижка мода“, където бе обявено свободно място за продавачка. Управителят изглежда я хареса и ѝ каза да дойде пак в петък сутринта, за да се запознае със собственичката. Кейт твърдо бе решила да отиде отново. А дотогава щеше да стиска палци и да се надява, че най-после ще да има късмет.

След като задоволи глада си, младата жена се надигна от масата и отиде до килера. Мисълта за работата я изпълваше с надежда и движенията ѝ бяха по-енергични от обикновено. Тя извади купа с ягоди със сметана и я поднесе на масата. Очарованото лице на дъщеря ѝ я изпълни с радост.

— О, мамо, ягоди! — извика Мери с блеснал поглед.

— Казах ти, че имам изненада — отвърна Кейт и напълни чинията ѝ с плодове.

— Но нали изненадите са само за специални дни? Днес специален ден ли е? — попита детето.

— Може да се окаже специален — загадъчно отговори Кейт, но видя объркания поглед на дъщеря си и добави: — А е хубаво да има изненади и в обикновени дни, нали? Тогава изненадата е още по-голяма.

Мери кимна и се засмя.

Топлият августовски следобед се превърна в мразовита вечер, както често става в Англия.

От шест часа валеше и над реката се бе спуснала лека мъгла, която бавно пропълзя над ливадите около къщата. Дърветата и храстите придобиха странни форми и заприличаха на зловещи чудовища зад прозорците на къщата.

За първи път Мери си легна с радост.

— Разкажи ми приказка, мамо — помоли тя, като се гъхна под топлите завивки.

Кейт седна на леглото, оправи завивките и каза:

— А не искаш ли да чуеш някое стихотворение? Винаги казваш, че обичаш поезия.

— Каж ми онова за вълшебника.

Кейт приглади разрошената светлокестенява коса на дъщеря си.

— Имаш предвид „Вълшебната сергия“, нали?

— Точно така — енергично отговори детето и прикова очи в красивото лице на майка си.

Кейт бавно започна да рецитира с мелодичния си глас.

*Магьосник продава вълшебства на сергията си.
Невероятни подаръци, които виждаш,
ако се замислиш.
Той ти дава ромона на реката
и лунната светлина,
част от нощта,
половин миля,
падането на листо,
усмивката на слон,
пълзенето на змия,
забравен сън,
квакането на жаба,
блясъка на светулка,
кристални снежинки,
роса по цветята,
размаханата опашка на агне,
часовете на часовника.*

*Но, изненада!
Няма иглени уши.
Той не продава такива неща
на възшебната си сергия.*

Кейт се усмихна с любов на дъщеря си, когато свърши. Отново приглади косата ѝ и я целуна по върха на носа.

— Това е любимото ми стихотворение, мамо — каза Мери.

— Да, знам. Е, днес получи много любими неща, малка госпожице. Вече е време да спиш. Стана късно. Каза ли си молитвата?

Детето поклати глава.

— Винаги трябва да си казваш молитвата, Мери. Аз го правя всяка вечер. Още откакто бях на твоята възраст.

Мери допря молитвено длани и затвори очи.

— Матей, Марко, Лука и Йоан, благословете леглото ми. Четири ъгъла на леглото, четири ангела около главата ми. Един да гледа, един да се моли и двама да ме пазят. Нека любовта на Господ и Исус, и Светия Дух да бъде с нас винаги. Амин. Господ да благослови мама и да я пази. Господ да благослови и мен и да ме пази. И да ме направи добро момиче.

Мери отвори очи и погледна майка си.

— Аз съм добро момиче, нали, мамо?

— Разбира се, скъпа — отговори Кейт. — Най-доброто момиче, което познавам. Моето момиче.

Тя се наведе, прегърна дъщеря си и я притисна към себе си. Мери обви с ръчички шията на майка си. След малко Кейт се отдръпна, целуна детето по бузата и промърмори:

— Бог да те благослови. Спи спокойно. Обичам те, Мери.

— Аз също те обичам, мамо.

Ярки слънчеви лъчи нахлуваха през прозореца и обливаха стаята в светлина. Мери отвори очи, примигна и седна в леглото.

Наскоро се беше научила да познава часовете и сега погледна часовника на нощното си шкафче. Девет. Детето се изненада.

Обикновено майка му ставаше рано и го викаше на закуска още преди осем.

Помисли си, че майка ѝ се е успала, скочи от леглото и тръгна към спалнята на Кейт. Леглото ѝ беше празно. Мери се хвана за перилата, както я бяха учили, и заслиза предпазливо по стълбите.

За нейна изненада майка ѝ не беше и в кухнята. Поне не на пръв поглед. Но когато огледа помещението внимателно, Мери я видя на пода до печката.

— Мамо! Мамо! — извика тя и изтича към нея.

Кейт лежеше свита на каменните плочи. Очите ѝ бяха затворени, а лицето — мъртвешки бяло.

Мери забеляза, че по нощницата на майка ѝ има кръв и толкова се уплаши, че не можа да помръдне за момент. После се наведе и хвана ръката ѝ. Беше студена като лед.

— Мамо, мамо — изплака тя с разтреперан глас, обзета от ужас. — Какво има, мамо?

Кейт не отговори. Мери докосна бузата ѝ. Беше студена като ръката ѝ.

Детето остана при майка си няколко минути, като милваше ръцете и лицето ѝ и се мъчеше да я събуди, но не постигна никакъв успех. Очите на Мери се напълниха със сълзи, които потекоха надолу по бузите ѝ. Заля я вълна от ужас и тревога. Не знаеше какво да направи.

После внезапно се сети. Спомни си думите на майка си. „Ако някога нещо се обърка, а аз не съм тук, отиди при полицај О’Ший. Той ще знае какво да направи и ще ти помогне.“

Макар да не ѝ се искаше да оставя майка си сама, Мери осъзна какво трябваше да направи. Щеше да отиде до полицейската будка на главната улица, където стоеше полицај О’Ший, когато беше дежурен.

Детето пусна ръката на майка си и се качи горе. Влезе в банята, изми лицето и зъбите си и облече памучните шорти и фланелката, които бе носила предишния ден. После закопча сандалите си и се върна в кухнята.

Застана над Кейт и я загледа уплашено. След малко се завъртя решително и излезе навън.

Препусна по пътеката към главната улица, където се намираше полицейската будка. Боядисана в тъмносиньо и достатъчно голяма, за

да побере двама души, будката беше много удобна за дежурните полицаи. В нея имаше телефон, течаща вода и газов котлон. Полицайте можеха да си направят чаша чай, да изядат по един сандвич, да напишат докладите си и да звъннат в участъка, ако имаха нужда от помощ. Тези полицейски будки бяха стратегически разположени из всички английски градове и бяха голямо удобство за дежурните ченгета, особено нощем или когато времето бе лошо.

Когато стигна дотам, Мери беше много изморена и едва си поемаше дъх. За нейно облекчение полицай О'Ший беше дежурен. „Той ще ми помогне. Знам, че ще го направи“ — помисли си тя с надежда.

Полицаят стоеше пред вратата на будката и пушеше, но когато видя Мери, хвърли цигарата и я стъпка.

Патрик О'Ший огледа внимателно задъханото дете и веднага разбра, че то е невероятно притеснено. Осъзна, че е станало нещо лошо, наведе се, хвана момиченцето за ръката и се вгледа в обляното в сълзи лице.

— Какво има, Мери? — нежно попита той.

— Мама — високо изплака Мери. — Лежи на пода в кухнята. Не мога да я събудя.

Разрида се отчаяно, макар че упорито се опитваше да прояви смелост.

— Има кръв по нощницата й.

Полицай О'Ший познаваше Мери откак се бе родила и бе сигурен, че е добро и отлично възпитано дете, което не би правило глупави номера. А и ужасът в очите й бе достатъчен да го убеди, че във вила „Хоторн“ бе станало нещо лошо.

— Дай ми само минутка, Мери — каза той, като влезе в будката. — После ще отидем у вас и ще видим какво можем да направим.

Звънна в участъка, помоли веднага да изпратят линейка във вила „Хоторн“, излезе и заключи вратата.

После вдигна момиченцето на ръце и започна да го успокоява.

— Сега, скъпа, ще отидем у вас да видим как е майка ти. Сигурен съм, че ще оправим всичко.

— Но тя е мъртва — изхлипа Мери. — Мама е мъртва.

**ЧАСТ ПЪРВА
НАСТОЯЩЕ**

ГЛАВА 1

Мередит Стратън стоеше до високия прозорец в кабинета си и се възхищаваше на блестящите небостъргачи, които се издигаха пред погледа ѝ. Панорамата на Манхатън винаги бе впечатляваща, но тази вечер изглеждаше невероятно красива.

В януарската вечер на 1995 г., небето беше мастиленосиньо и ясно, обсипано със звезди. Пълната луна царуваше над тях. Мередит си помисли, че дори холивудските дизайнери не биха могли да създадат по-красиво нещо. Никой не можеше да надмине природата. Но трябваше да се признае, че окото се впечатляваше най-силно от небостъргачите и архитектурата на града.

Емпайър Стейт билдинг все още блестеше с новогодишната си украса в яркочервено и зелено, а от другата му страна се издигаше поскромният небостъргач на „Крайслер“, чийто връх в стил арт деко бе осветен от бели лампи.

Тези две прочути забележителности доминираха над останалите, но тази вечер цялата панорама изглеждаше по-бляскава от обикновено, а елегантните силуети на сградите се очертаваха на фона на тъмното нощно небе.

— Никъде по света няма място като Ню Йорк — каза Мередит тихо.

— Съгласна съм.

Мередит се извърна и видя помощничката си, Ейми Бранд, която стоеше до вратата на кабинета ѝ.

— Стресна ме — усмихна се Мередит, после се обърна към прозореца. — Ейми, ела да погледнеш. Този град е направо невероятен.

Жената затвори вратата зад себе си и прекоси стаята. Беше дребна и тъмнокоса, пълна противоположност на високата и руса Мередит. Чувстваше се като джудже до шефката си, която бе метър и седемдесет по чорапи. Единствената ѝ утеха бе, че Мередит винаги носеше високи токове и се извисяваше над повечето хора.

Ейми погледна през прозореца и се съгласи:

— Права си, Мередит. Манхатън изглежда великолепен, почти нереален.

— Небето е много ясно, въпреки че е тъмно — посочи с ръка Мередит. — Няма облаци и светлините на града изглеждат по-бляскави...

Двете жени останаха до прозореца още няколко секунди, после Мередит се извърна и тръгна към бюрото си.

— Трябва да прегледаме едно-две неща и после си свободна — каза тя, като погледна часовника си. — Вече е седем. Съжалявам, че те задържах до толкова късно.

— Няма проблеми. Ще отсъстваш цяла седмица и аз ще я карам по-леко, докато те няма.

Мередит се засмя и повдигна русите си вежди.

— Това ще е чудото на века. Ти си истинска работохоличка.

— Не, ти си работохоличката. Дори можеш да вземеш първа награда в тази категория.

Мередит се засмя отново и зелените ѝ очи заблестяха. После придърпа купчина папки към себе си, отвори най-горната и започна да разучава дългите колони с цифри.

Най-после вдигна очи и каза:

— Ще отсъствам повече седмица, Ейми. Мисля, че най-малко две. Имам много работа в Лондон и Париж. Агнес е твърдо решена да купим онзи стар палат в Монфор-Л'Омери, а знаеш, че когато си науми нещо, по-лесно ще изтръгнеш кокала от устата на куче, отколкото да я разубедиш. Ще се наложи доста сериозно да обсъдя въпроса с нея.

— От снимките, които Агнес изпрати, имотът изглежда великолепен. А и е идеален за нас — отбеляза Ейми. После попита: — Не си против, нали?

— Не. А и това, което казваш, е вярно. Имотът е идеален за „Хейвън“. Единствената ми тревога е колко ще трябва да похарчим, за да превърнем старата къща в добър хотел с всички модерни удобства, които разглезените туристи изискват. Това е най-важният въпрос. Знаеш, че Агнес не я е особено грижа, когато става дума за пари. Не се притеснява, нито се интересува от цената на нов водопровод или електрическа инсталация. Страхувам се, че подробностите никога не са я вълнували.

— Но много я бива в рекламата.

— Вярно е. А за мен обикновено остава водопроводът.

— И обзавеждането. Да не забравяме това, Мередит. Обичаш да проектираш хотелите и всичко в тях.

— Да, и наистина ми доставя удоволствие. От друга страна обаче, трябва да мисля за разходите. Особено този път. Агнес не може да вложи повече от собствените си пари, така че няма да участва в покупката на къщата и в разходите по ремонта ѝ. Същото се отнася и за Патси в Англия — и тя няма възможност да ни предложи финансова помощ. Ще трябва да събера парите съвсем сама. И ще го направя. Агнес и Патси ще бъдат облекчени, че финансирането ще е моя грижа, но това означава да им дърпам юздите, когато започне реконструкцията.

— Сигурна ли си, че искаш да се захванеш с новите хотели в Европа? — попита Ейми.

Досега не бе осъзнавала, че само Мередит ще отговаря за финансирането, и ѝ се стори, че долавя притеснение в гласа ѝ.

— О, да. Искам да ги купя. Нужни са ни допълнителни хотели, за да можем да се разширим. Не че искам компанията да става прекалено голяма. Смятам, че шест хотела са достатъчни. А и не е толкова трудно да ги управляваш, след като Агнес ръководи тези във Франция, а Патси — английските.

— Шест — повтори Ейми и погледна Мередит въпросително. — Да не се опитваш да ми кажеш нещо?

Мередит изглеждаше объркана.

— Не разбирам.

— Казваш, че не е трудно да се управляват шест хотела, но с двата нови в Европа ще притежаваш седем, ако броим и трите тук. Да не мислиш да продадеш някой от американските?

— Разсъждавах по въпроса — призна Мередит.

— Хотел „Сребърното езеро“ ще донесе най-много пари — отбеляза Ейми. — Той е най-проспериращият от трите.

Мередит се вторачи в помощничката си и внезапно усети същата болка в гърдите си, която бе почувствала предишната седмица, когато Хенри Рафаелсън, личният ѝ банкиер, бе изрекъл същите думи по време на вечеря в „Клуб 21“.

— Никога не бих могла да продам „Сребърното езеро“ — най-после отговори Мередит, като повтори същите думи, които бе казала на

Хенри.

— Разбирам какво имаш предвид.

„Не, не разбираш“ — помисли си Мередит, но замълча. После наведе глава и се загледа във финансовата разпечатка с цените за реконструкцията на старата къща, макар да не виждаше нищо.

Мислеше за „Сребърното езеро“. Никой не знаеше какво наистина означаваше този хотел за нея. Дори дъщеря ѝ и синът ѝ, които бяха родени там. „Сребърното езеро“ бе първото ѝ безопасно убежище, първият ѝ истински дом. Джак и Амелия Силвър, собствениците, бяха първите хора, държали се мило с нея. Обичаха я и я ценяха като по-малка сестричка. Отгледаха я, възпитаха я и окуражиха таланта ѝ, помогнаха ѝ да придобие съобразителност, възхищаваха се на стила ѝ. И от тях се бе научила на почтеност и любезност, на достойнство и смелост.

Джак и Амелия. Единственото семейство, което някога бе имала. За момент Мередит си ги представи ясно. Първите човешки същества, които някога бе обичала. Преди тях нямаше друг. Дори Спин, малкото ѝ кученце, ѝ бе отнето, когато се привърза към него.

„Сребърното езеро“ бе част от нея, част от душата ѝ. И не би могла да го продаде при никакви обстоятелства.

Мередит си пое дълбоко дъх и болката в гърдите ѝ понамаля. Тя вдигна очи към Ейми и изрече почти небрежно:

— Може би ще имам купувач за „Върхът на хълма“. Затова реших да отида до Кънектикът довечера.

Ейми се изненада, но кимна леко.

— Ами „Папрат“? Не мислиш ли, че ще получиш повече пари за хотела във Върмонт?

— Да, този имот наистина е по-ценен, Ейми, струва милиони. Но някой трябва да поиска да го купи. Само тогава може да е ценен и за мен.

Ейми кимна. Мередит продължи:

— Бланш знае, че ще пристигна тази вечер. Ще отседна в „Сребърното езеро“, тъй като няма смисъл да я карам да отваря къщата само за една вечер. Утре сутрин Джонас ще ме закара до Шарън, за да се срещна с потенциалните купувачи. След срещата във „Върхът на хълма“ ще се върна в града и ще тръгна за Лондон в събота.

Мередит взе голяма папка и я подаде на Ейми.

— Ето писмата ми. Всичките са подписани и подпечатани. Има и няколко чека за Луис — добави тя и се облегна на стола. — Е, предполагам, че това е всичко.

— Имаш съобщение на електронната поща, Мередит.

Тя се завъртя към компютъра, поставен на тясната масичка зад стола ѝ, и погледна екрана.

Четвъртък, 5 януари, 1995

Здрасти, мамо,

Благодаря за чека. Помогна ми. Приятно пътуване.

Вземи им акъла и парите и се прибирай. Обичам те.

Джон

— Страхотен стил — лаконично отбеляза Мередит и поклати глава.

Тя се замисли за двадесет и една годишния си син Джонатан, който винаги успяваше да я развесели, и се усмихна. Беше чудесно дете, също като сестра си. Мередит имаше късмет в това отношение.

След като остана сама в кабинета си, Мередит се загледа в цифрите, изпратени от френската ѝ партньорка. Сумите ѝ се сториха твърде високи и тя за пореден път си напомни, че Агнес не бе достатъчно практична, когато ставаше дума за реконструкции. Вероятно можеха да снижат разходите по някакъв начин.

Агнес Д'Обервил и Мередит работеха заедно от осем години и партньорството им бе успешно. Разбираха се добре и се допълваха. Способностите на Агнес в областта на рекламата бяха направили хотелите им известни. С дългите си шалове и широки поли Агнес имаше бохемски, но стилиен вид.

Тя ръководеше парижкия офис на „Хейвън“ и управляваше общия им хотел в долината на Лоара. Нямаше финансова възможност да участва в покупката на къщата в Монфор-Л'Омери, но смяташе, че сделката е изгодна. „Няма да съжаляваш, Мередит. Това е чудесна инвестиция за компанията“ — бе казала Агнес по време на телефонния им разговор през деня.

Мередит знаеше, че това е вярно. Освен това бе наясно, че чаровното хотелче, разположено само на четиридесет и осем километра от Париж и съвсем близо до Версай и гората Рамбуие, щеше да носи много пари, особено ако имаше и добър ресторант.

Агнес вече бе намерила известен готвач, както и архитект, който да проектира реконструкцията на къщата и да я превърне в удобен хотел.

Историята на Патси Кантън, английската им партньорка, с която работеха от десет години, бе малко по-различна. Патси бе открила съвсем случайно два хотела, обявени за продан, за които вярваше, че са истински находки.

Единият се намирал в Кезуик, прочутото място в езерната област на Кумбрия, а другият — в Йоркшир, близо до Йорк и Райпън. И двете бяха популярни туристически обекти. Подобни хотели с добра репутация щяха да печелят добри пари.

За съжаление Патси имаше същия проблем като Агнес — не можеше да вложи никакви пари. Вече бе инвестирала всичко, което притежаваше, в „Хейвън“. Наследството от родителите ѝ бе похарчено за „Хадън“, хотела в Котсуолдс.

По същия начин, както Агнес в Париж, Патси управляваше „Хадън“ и ръководеше лондонския офис на „Хейвън“. Силните ѝ страни бяха мениджмънта и връзките с обществото.

Мередит въздъхна леко и се замисли за трудностите, пред които бе изправена. Всъщност проблемите не бяха неразрешими, а в крайна сметка двата нови хотела в Европа щяха да донесат невероятна полза на компанията.

Разширяването бе нейна идея и тя бе твърдо решена да го осъществи. Все пак, тя бе основният акционер на „Хейвън“, компанията бе нейна и се чувстваше отговорна за цялата дейност.

В началото на седмицата Хенри Рафаелсън я бе уведомил, че банката ще ѝ отпусне необходимите пари. Хотелите, които „Хейвън“ вече притежаваше, щяха да гарантират кредита. Но „Сребърното езеро“ не бе включен. Хенри се съгласи с това условие, макар и неохотно, защото тя го убеди, че „Върхът на хълма“ ще се продаде по-бързо. Надяваше се да е права. С малко късмет Елизабет и Филип Морисън щяха да го купят още утре. „Разбира се, че ще го направят“ — каза си Мередит, вечната оптимистка.

Тя бутна стола си назад, стана и отиде до лакираната масичка, където бе оставила куфарчето си. Макар и доста висока, Мередит имаше добре оформена, женствена фигура и дълги крака. Движеше се грациозно и бързо. Всъщност винаги действаше бързо и просто кипеше от енергия.

На четиридесет и четири години Мередит Стратън изглеждаше доста по-млада от възрастта си. Това се дължеше на жизнеността и веселия ѝ характер, както и на свежото лице и светлорусата коса, подстригана младежки, която обрамчваше изразителното ѝ лице с впечатляващи зелени очи.

Но колкото и да бе хубава, тя привличаше най-вече с приятното си държане и естествен чар. У нея имаше нещо особено, което караше хората да я запомнят завинаги.

Мередит занесе куфарчето до бюрото си и го напълни с папките и документите, по които бе работила цял ден. След като го затвори и остави на пода, тя вдигна слушалката и набра номера на дъщеря си.

— Аз съм — каза Мередит, когато Кетрин отговори.

— Здравсти, мамо! — възкликна Кетрин, доволна да чуе гласа на майка си. — Как си?

— Добре. Заминавам за Лондон и Париж в събота.

— Късметлийка! Може ли да дойда с теб?

— Разбира се! Знаеш, че много бих се радвала.

— Не мога, уви, макар че ужасно ми се иска. Трябва да довърша илюстрациите за новата детска книжка на Мадлин Макграт, а ме чакат и няколко корици. Но не е забранено да си помечтая, нали?

— Естествено. Много се радвам, че работата ти върви добре. Но ако все пак решиш, че можеш да си позволиш малко почивка, звъни на Ейми. Тя ще ти осигури билет още преди да си казала „Джак Робинсън“.

Кетрин се засмя.

— Не съм те чувала да използваш този израз от години. Когато бях малка, веднъж ми обясни откъде произхожда, но вече не помня. Много е странен.

— Да, така е. Научих го, докато растях в Австралия. Всъщност е нещо като жаргон.

— Да, сега си спомням. Означаваше да свършиш нещо много бързо.

— Повече от бързо дори — засмя се Мередит. — Както и да е, помисли си за пътуването до Париж и Лондон. Знаеш колко обичам да пътувам с теб. Как е Кийт?

Кетрин въздъхна.

— Фантастичен е.

— Май си щастлива, Кет.

— Така е, мамо. Луда съм по него.

— Сериозно ли вървят нещата?

— Много — отговори Кетрин. — Мисля, че скоро ще ми направи предложение.

Мередит се стресна за момент и замълча.

— Мамо, там ли си?

— Да, скъпа.

— Одобряваш, нали?

— Разбира се. Харесвам много Кийт. Просто се изненадах. Струва ми се, че напредвате доста бързо. Искам да кажа, не го познаваш много отдавна, нали?

— Шест месеца. Това е достатъчно.

— Предполагам, че си права.

— Двамата с Кийт се влюбихме лудо още в момента, когато се запознахме. Както казват французите: *coup de foudre*.

Мередит се усмихна.

— О, да, ударени от гръм. Знам какво имаш предвид.

— Така ли беше с теб и татко?

Мередит се поколеба.

— Не съвсем, Кет... Е, в известно отношение, да. Но не си го признахме дълго време.

— Вярно, не сте могли при онези обстоятелства. Сигурно ви е било адски трудно.

— Не, не беше чак толкова. А и това е стара история. Сега не е моментът да се връщаме към нея.

— А удари ли те гръм, когато се запозна с Дейвид?

— Не — отговори Мередит и за първи път от години се замисли за бащата на Джонатан. — Обичахме се, но не беше любов от пръв поглед.

— И аз винаги съм мислила така. Но между мен и Кийт любовта е луда и ще се съглася, когато ми предложи. Наистина го одобряваш,

нали, мамо? — отново попита тя.

— Да, скъпа, а ако ти направи предложение, докато съм в Лондон или Париж, веднага ще ми се обадиш, нали?

— Разбира се. Обзалагам се, че ще те направим баба преди да успееш да кажеш „Джак Робинсън“ — изкикоти се Кетрин.

— Да не си бременна? — попита Мередит.

— Не ставай глупава, мамо. Не съм, разбира се. Но нямам търпение да си родя бебе преди да стана прекалено стара.

Мередит избухна в смях.

— Ама че си смешна. Та ти си само на двадесет и пет.

— Знам, но искам да родя децата си, докато съм млада, ти самата си постъпила така.

— Ти беше готова за майка, още когато беше малко момиченце. Слушай, скъпа, трябва да тръгвам. Джонас ще ме закара до „Сребърното езеро“ тази вечер. Утре имам среща във „Върхът на хълма“. Ще се върна в Ню Йорк утре вечер, ако имаш нужда от мен. Лека нощ, Кет. Обичам те.

— И аз те обичам, мамо. Поздрави Бланш и Пит от мен. И внимавай.

— Добре. Ще се чуем утре и Бог да те благослови.

След като затвори телефона, Мередит седна зад бюрото си за малко и се замисли за дъщеря си. Явно Кийт Пиърсън щеше да ѝ предложи брак, и то съвсем скоро. Мередит беше убедена в това. Тази година щеше да има сватба. Лицето ѝ засия при тази мисъл. Кетрин щеше да е прекрасна булка, а тя щеше да ѝ осигури чудесен сватбен ден.

Отиде до прозореца и се загледа в Манхатън. „Ню Йорк. Мястото, което превърнах в свой дом — изрече тихо на себе си. — Толкова далеч от Сидни в Австралия... Изминах толкова път. Хванах скапания си живот и го преобърнах. Създадох си нов. Стъпках болката и разбитото си сърце и градох върху тях. Използвах ги за основи, върху които издигнах силната си цитадела. И свърших всичко съвсем сама. Не, не съвсем сама. Джак и Амелия ми помогнаха.“

Погледът на Мередит обиколи елегантната стая, обзаведена в различни нюанси на светлосиво, бледо и по-тъмно лилаво, пищната коприна и кадифето, с които бяха тапицирани креслата и канапетото,

модерните лакирани мебели, картините от съвременни френски и американски художници.

Стори ѝ се, че вижда всичко за първи път, през нови и обективни очи. Зачуди се какво ли щяха да си помислят Джак и Амелия за всичко, което бе постигнала.

Гърлото ѝ се сви внезапно. Тя се върна до бюрото, отпусна се на стола и прикова очи в двете снимки в сребърни рамки, които винаги държеше близо до себе си.

На първата се виждаха Кетрин и Джонатан като деца. Кет на дванадесет години, а Джон на осем, и двамата много хубави и интелигентни.

Другата снимка показваше Джак, Амелия и самата нея. Колко млада изглеждаше! Загоряла, руса и толкова непретенциозна. Беше едва на двадесет и една, когато бе направена снимката.

„Джак и Амелия щяха да се гордеят с мен — помисли си тя. — Все пак, те ме направиха такава, каквато съм. Аз съм тяхно творение. А те са най-хубавата част от мен.“

ГЛАВА 2

Мередит се вълнуваше винаги, когато се завръщаше в „Сребърното езеро“. Независимо колко време бе отсъствала — месеци, седмица или само няколко дни, тя изпитваше радост при мисълта, че се прибира у дома.

Тази вечер не беше изключение.

Нетърпението я обзе още когато Джонас отби от шосе 45 близо до Корнуол и премина през голямата желязна порта, която маркираше входа към огромния имот.

Колата се носеше бавно по пътя, който водеше към езерото, хотела и малката група постройки по бреговете му. Пътят беше хубав, осветен от старомодни улични лампи, които Мередит бе купила преди няколко години.

Тя надникна през прозореца и забеляза, че Пит очевидно бе натоварил помощниците си с доста работа. Пътят беше чист, снегът — струпан отстрани. В горите, които ограждаха пътя от двете страни, се виждаха високи снежни преспи, които приличаха на странни пясъчни дюни.

Клоните на дърветата бяха натежали от сняг, а от някои висяха и ледени висулки. На лунната светлина девственият бял пейзаж изглеждаше посипан със сребърен пращец.

Мередит си помисли колко красива бе гората в зимната си премяна. Но пък това място бе винаги прекрасно, независимо от сезона. Освен това за нея беше специално и не можеше да се сравни с нищо друго на света.

Първият път, когато видя Сребърното езеро, бе зашеметена от величествената му красота — огромната водна площ блестеше на пролетното слънце като гладко парче стъкло, наоколо се простираха тучни ливади и овощни градини, сгушени сред гористите хълмове, които ограждаха целия имот.

Мередит се бе влюбила в мястото от пръв поглед и оттогава го обичаше с все по-силна страст.

Помисли си, че по същото време преди двадесет и шест години бе едва на осемнадесет. Много отдавна, повече от половината ѝ живот. Но спомените ѝ бяха толкова ясни и свежи, сякаш всичко бе станало едва вчера.

Беше дошла в „Сребърното езеро“, за да кандидатства за работа. В местния вестник бе прочела, че търсят администраторка. Семейство Полсън, американците, които я бяха довели със себе си от Австралия като домашна прислужница, щяха да се местят в Южна Африка, където господин Полсън бе изпратен от компанията си. Мередит не искаше да ходи там. Нито пък желаше да се върне в родната Австралия. Предпочете да остане в Америка, по-точно в Кънектикът.

Беше в средата на май, малко след рождения ѝ ден. Пристигна в хотела с взето назаем колело, разрошена от вятъра.

Припомни си как бе изглеждала тогава — висока, кльощава, с дълги като на младо жребче крайници. Но и хубава по един свеж, младежки начин. Беше пълна с живот и енергия, нетърпелива да помогне и да достави удоволствие на хората. Това бе в природата ѝ — бе роден умиротворител.

Джак и Амелия я харесаха веднага, както и тя тях. Но бяха леко притеснени от раздялата ѝ със семейство Полсън. Започнаха да я разпитват за родителите ѝ в Сидни, как те ще реагират, когато научат за решението ѝ. Трябваше да им обясни, че близките ѝ са мъртви и собствениците се изпълниха със съчувствие към рано осиротялото момиче. Осъзнаха, че тя наистина няма причина да се върне в Австралия.

След като поговориха по телефона с госпожа Полсън, я назначиха.

Така започна невероятното приятелство, което промени живота ѝ.

Мередит се облегна на седалката, когато хотелът се появи пред очите ѝ. Много от прозорците светеха и това бе чудесен знак. Нямахше търпение да влезе вътре, да види Бланш и Пит и да седне сред познатите неща в любимото си място.

След секунди Джонас спря пред хотела. Още не беше паркирал, когато предната врата се отвори и силна светлина обля широките стълби. Само миг по-късно се появиха Бланш и Пит. Мередит едва бе отворила вратата, когато Пит се спусна към нея.

— Добре дошла, Мередит. Пристигнахте доста бързо въпреки снега.

— Здравсти, Пит — приветства го тя и се отпусна в прегръдката му. — Никой не може да се сравни с Джонас, когато става дума за шофиране. Той е най-добрият.

— Така си е. Здравей, Джонас, радвам се да те видя — усмихна се Пит на шофьора. — Ще ти помогна за багажа.

— Добър вечер, господин О'Брайън. Благодаря ви, но мога да се справя. Няма много багаж.

Мередит остави двамата мъже да се оправят с чантите ѝ и изтича нагоре по стълбите.

— Не можеш да си представиш колко се радвам, че съм тук, Бланш! — извика тя.

Двете жени се прегърнаха, после усмихнатата Бланш въведе Мередит вътре.

— И аз се радвам, че дойде, макар и само за една нощ.

— Иска ми се да можех да остана по-дълго, но, както ти обясних по телефона, трябва да се върна в града след срещата утре.

Бланш кимна.

— Надявам се да успееш да сключиш сделката със семейство Морисън. Имат огромно желание да купят хотела, да се махнат от Ню Йорк и да започнат нов живот.

— Ще стискам палци — отговори Мередит, като свали вълнената си пелерина и я метна на стола.

— Сигурна съм, че ще ги харесаш. Чудесна двойка са, много честни и искрени. Водени са не само от желанието да започнат нов бизнес, но и да живеят в тази част от Кънектикът. Обичат тази земя.

— Защо не? Наистина е благословена — промърмори Мередит и се огледа наоколо. — Всичко изглежда чудесно, Бланш. Толкова топло и уютно.

Бланш се усмихна.

— Благодаря. Знаеш, че обичам това място не по-малко от теб. Но сигурно умираш от глад. Реших, че едва ли ще искаш много обилна вечеря в този късен час, затова направих няколко сандвича със съомга. Има и сирене и плодове. А, на печката ври и ловджийска супа.

— Звучи страхотно. Ти правиш най-хубавата ловджийска супа. Сигурна съм, че и Джонас е гладен след дългото шофиране. Предложи

и на него малко супа и сандвичи.

— Разбира се.

Пит влезе с куфарчето и сака на Мередит в ръка.

— Джонас отиде да паркира колата — обясни той. — Ще занеса багажа ти горе.

— Благодаря ти, Пит — отвърна Мередит.

— Ще те настаним в апартамента с огледалата — каза Бланш. — Знам, че го харесваш много. Искаш ли да ти донеса вечерята там, или предпочиташ да хапнеш в бара?

— Ще вечерям в бара. Благодаря ти, Бланш — отговори Мередит, като надникна в съседното помещение. — Виждам, че сте запалили огън. Чудесно. Мисля да си приготвя едно питие. Ще се присъединиш ли към мен?

— Защо не? Ще пия водка с тоник. Но първо да приготвя вечерята на Джонас. Ще се върна след няколко минути — извини се Бланш и забърза към кухнята.

Мередит влезе в бара и се огледа наоколо, докато вървеше към огромното каменно огнище в другия край на стаята. Огънят пращеше весело и заедно с червения мокет, канапетата от червено кадифе и столовете, тапицирани в червено и кремаво, правеше помещението топло и уютно. Това приятно усещане се подсилваше от червените брокатени завеси на прозорците, махагоновата ламперия и червените абажури на аплиците. Стаята напомняше на английски мъжки клуб. В нея имаше някаква мека улегналост, която Мередит винаги бе харесвала.

Махагоновият бар се намиреше вляво от камината срещу прозорците. Мередит застана зад него, извади две чаши, наля щедро количество „Столичная“ и добави по няколко бучки лед. Забеляза малката чинийка с лимонови резенчета и се усмихна леко. Бланш бе предвидила действията ѝ съвсем точно. Старата ѝ приятелка знаеше, че Мередит щеше да предпочете да пийне в бара — любимото ѝ място в хотела. Намиреше го невероятно уютен и интимен. А и предразполагаше към пиене. Джак бе постъпил много умно, създавайки това привлекателно място.

След като приготви напитките, отиде до камината. Застана с гръб към нея, отпи от водката и търпеливо зачака Бланш, която никога не бе изглеждала по-добре. В буйната ѝ червена коса имаше сребристи

кичури, но тялото ѝ бе слабо и стегнато като на момиче, а живите ѝ тъмнокафяви очи бяха весели както винаги. Мередит си помисли, че годините се отразяваха добре на приятелката ѝ.

Двете жени, които бяха на една и съща възраст, бяха приятелки от двадесет и четири години. Бланш бе пристигнала в „Сребърното езеро“ две години след като Мередит постъпи там като администраторка. Бланш започна като сладкарка, но бързо бе повишена в главен готвач, тъй като имаше невероятни способности. Работеше с радост в кухнята, докато се омъжи за Пит, който бе управител на имота на семейство Силвърс, и забременя с Били.

По това време Мередит вече ръководеше хотела и предложи на Бланш да стане помощник — управител. Приятелката ѝ бе очарована и прие предложението веднага, доволна, че вече няма да вдига тежки тенджери и съдове, а в същото време ще продължи да работи в хотела.

В онези дни тя и Пит управляваха „Сребърното езеро“ заедно и отговаряха за поддръжката на целия имот. Мередит смяташе, че Бланш е идеална за това място. Обичаше го силно и това си личеше по всичко, което правеше за него.

Бланш прекъсна мислите ѝ, като влезе забързано в бара и заяви:

— Между другото, няма да повярваш, но този уикенд сме доста натоварени. Всички стаи са заети, а и няколко от апартаментите. Необичайно за януари, но не се оплаквам.

— Мисля, че е чудесно, макар и да не ме изненадва. Много хора обичат да се наслаждават на снега в провинцията, а хотелът има безукорна репутация. Благодарение на теб и Пит, разбира се.

— Знаеш, че и двамата обичаме работата си.

— О, Кетрин ви изпраца много поздрави.

Бланш се усмихна.

— Поздрави я от нас, когато се върнеш. Как е тя, Мередит?

— Прекрасна, както винаги. Справя се много добре с работата си — стана чудесен илюстратор. И е безумно влюбена.

— В Кийт Пиърсън?

Мередит кимна.

— Тя ли ти каза?

— Да, когато бяхте тук за Деня на благодарността.

— Изглежда отношенията им са доста сериозни.

— Сватба ли ни чака? — попита Бланш и погледна приятелката си любопитно.

— Мисля, че да. Сигурна съм.

— Тук ще я направите, нали?

— Къде другаде, Бланш? Кет е родена тук, израсна тук и съм убедена, че ще иска да се омъжи тук. А и мястото е идеално.

— О, нямам търпение да започна подготовката! — извика Бланш и отпи от водката. — Наздраве. За Кет и за сватбата.

— За сватбата — повтори Мередит и вдигна чашата си, като се зачуди за момент дали преждевременните тостове няма да донесат лош късмет.

— Тенти. Ще ни трябват тенти — вдигна пръст Бланш, която очевидно вече си представяше приема.

— Но те несъмнено ще се оженят през лятото — възрази Мередит.

— Да, знам. Вероятно през юни. Всяко момиче иска да бъде булка през юни. Но знаеш, че по това време на годината понякога вали. По-разумно е да сме подготвени. О, ще бъде страхотно! Ще направим красиви букети и украси за масите. И специално меню. Остави всичко на мен.

Мередит се засмя.

— С удоволствие, скъпа Бланш.

— Добре.

Бланш отпи от водката си, после внезапно се вгледа в Мередит и попита:

— Чуваш ли се понякога с Дейвид?

— Дейвид Лейтън? — изненадано попита Мередит.

— Да.

— Много рядко. Защо питаш?

— Току-що се сетих за него. Помниш ли, че се оженихте тук и аз подготвих сватбата?

— Да, така беше — бавно отговори Мередит и поклати глава. — Странно как нечие име бива споменавано съвсем рядко, а после го чуваш два пъти в един и същи ден.

— Кой друг ти е говорил за Дейвид?

— Кетрин. Чухме се по телефона по-рано тази вечер. Попита ме дали съм била лудо влюбена в него или нещо подобно.

— А ти какво ѝ отговори?

— Казах ѝ истината. Обясних ѝ, че не е имало луда любов.

— Разбира се. Ти беше влюбена лудо само веднъж — в баща ѝ. Мередит замълча.

— Мислила ли си какъв щеше да е животът ти, ако той?...

— Не искам да обсъждам това — рязко я прекъсна Мередит, после прехапа устни и я погледна виновно. — Извинявай, Бланш, не исках да съм груба. Но предпочитам да не говоря по този въпрос днес. Денят ми беше уморителен и наистина не ми се иска да се ровя в трагедиите от миналото.

Бланш се усмихна нежно.

— Аз съм виновна. Заговорих за това, а не трябваше... сега изглеждаш тъжна... разстроих те.

— Не, няма нищо. Честна дума.

Бланш реши, че е по-разумно да смени темата, затова остави чашата си и каза:

— Ще трябва да поръчаме нов мокет за Огледалния апартамент и за Синята стая. Тази зима покривът протече и мокетите се повредиха от влагата. Неприятно ми е да ти съобщавам подобни новини, но и в спалнята ти в къщата имаше теч. Ще ти покажа утре. Страхувам се, че и там мокетът ще трябва да се смени.

— Случват се такива работи, Бланш, макар че сложихме нови покриви миналата година. Ще се обадя на Гари от „Старк“ утре, преди да замина за Лондон. Той е вкарал всички данни в компютъра си, така че няма да има проблеми — каза Мередит, после се намръщи замислено.

— Мокетите бяха стандартни, нали?

— Да. Сигурна съм — отговори Бланш и тръгна към вратата. — Става късно. Отивам в кухнята да ти донеса супата.

Мередит остави чашата си и я последва.

— Ще ям в кухнята, Бланш. По-лесно е.

ГЛАВА 3

„Върхът на хълма“, хотелът на Мередит близо до Шарън, беше построен върху върха на хълм, както сочеше и името му. Мястото беше най-високата точка над езеро Уононпакук и гледката от прозорците на хотела беше великолепна: безкрайна водна площ, небе и гористи хълмове.

Сградата била построена в началото на тридесетте за вила на един от най-могъщите американски магнати. Той и семейството му прекарвали летните си ваканции там до смъртта му през шестдесетте години. После вилата била продадена и превърната в хотел.

Мередит го купи през 1981, двадесет години след първата продажба, когато мястото вече имаше добра репутация. Но стилното обзавеждане и двата нови ресторанта, добавени от нея, придадоха на хотела по-изискан вид и той бе обозначен по картите.

„Върхът на хълма“ напомни на Мередит за Швейцария. Тя се обърна към Пол Айнс, управителя на хотела, и сподели:

— Имам чувството, че гледам Женевското езеро, Пол.

Той се засмя в отговор:

— Знам какво имаш предвид. На мен самия винаги ми се струва, че съм в Алпите, особено през зимата.

Мередит бе пристигнала във „Върхът на хълма“ преди петнадесет минути и сега двамата с Пол стояха в очарователната старинна библиотека и очакваха появата на семейство Морисън.

Тя погледна отново през прозореца и промърмори:

— Толкова много сняг... Доста е понатрупало тази година, но ми се струва, че бизнесът не е пострадал, нали?

— Ни най-малко. Е, може би не трябваше да казвам точно това. Както знаеш, миналата седмица имахме известни проблеми и се наложи да затворим ресторантите за няколко дни. Но след като булдозерът се зае с главния път, бързо се отървахме от преспите и нещата се оправиха. Не се тревожи, всичко е наред — увери я той.

— Как сме с резервациите за уикенда? — попита Мередит.

— Много добре. Дванадесет от петнадесетте стаи са запазени. Двата ресторанта работят с пълна пара. Посещават ги не само гости на хотела, но и местното население. — Пол се изкашля, поколеба се за момент и продължи: — Знам, че ще можеш да продадеш хотела, Мередит, независимо дали на семейство Морисън или на някой друг, защото сделката е твърде изгодна. Искам само да ти кажа, че работата с теб ще ми липсва. Винаги си била страхотна.

— Много мило от твоя страна, Пол, благодаря ти. И на мен ми беше приятно да работя с теб през всички тези години. Нямах да успея да се справя без помощта ти. На теб определено се дължи огромна част от успеха на хотела. Вложи толкова много от себе си, изгради чудесен бизнес. Както ти казах и по-рано, ако семейство Морисън купят хотела, убедена съм, че ще искат да останеш тук. Ако ти си съгласен, разбира се.

— Бих приел подобно предложение, а когато бяха тук миналата седмица, те ми намекнаха, че имат намерение да ме поканят.

— Какво мислиш за тях, Пол? Какво смятат да правят?

— Въодушевени са, Мередит. Струва ми се, че нямат търпение да станат собственици на „Върхът на хълма“. Споделих мнението си и с Бланш онзи ден. Очевидно от няколко години са търсили точно това — малък хотел в Кънектикът, далеч от трескавия Ню Йорк и лудницата по Уолстрийт. Нова кариера и за двамата. Нов начин на живот за тях и децата им.

— Не знаех, че имат деца — каза Мередит и се намръщи леко. — Дали това означава, че ще искат да живеят в къщата? В твоята къща?

Пол поклати глава.

— Не. Госпожа Морисън каза, че ще запазят къщата си в Лейквил. Но ако искат да се настанят в нашата, ние с Ан можем да се нанесем в хотела, докато апартаментът над гаража бъде готов.

Мередит кимна с разбиране, после отиде до камината, седна и си наля чаша кафе.

— Искаш ли още едно кафе, Пол?

— Да, моля — отговори той и се настани до нея.

Седяха мълчаливо няколко минути, всеки потънал в мислите си. Мередит заговори първа.

— Както знаеш, искам четири милиона долара за хотела и досега не съм отстъпвала от тази цена. Между нас казано, бих могла да я

смъкна малко, за да осъществя продажбата. Какво мислиш по въпроса? Каква ще е тяхната реакция?

— Трудно е да се каже — замислено отговори Пол. — Ако съм на твое място, ще изчакам малко, за да видя как ще протекат преговорите. Но се подготви психически да приемеш три милиона.

Тя поклати глава.

— В никакъв случай, Пол. Трябва да взема поне три милиона и половина. Без друго хотелът струва толкова. Всъщност струва четири милиона. Агентите по недвижими имоти дори го оцениха на четири и половина.

— Винаги си твърдяла, че трябва да има не един купувач за даден имот, за да се продаде той на исканата цена.

— Знам, знам, но наистина се нуждая от три милиона и половина за разширяването — каза Мередит, като остави чашата си. — Двата хотела в Европа ще струват доста пари, а бих искала да остане нещо и за допълнителни разноски.

— Слушай, Мередит, сигурен съм, че семейство Морисън са доста богати. Той е работил на Уолстрийт в продължение на много години, а тя е партньор в рекламна агенция на авеню „Медисън“. Запознай се с тях, поговорете и сама ще прецениш какво можеш да получиш.

— Прав си. Защо да си блъскам главата предварително?

На вратата се почука и Пол извика:

— Влезте!

Администраторката събщи:

— Господин и госпожа Морисън пристигнаха.

Пол кимна.

— Моля те, Дорис, въведи ги тук.

След няколко секунди Пол представяше Елизабет и Филип Морисън на Мередит. След като се запознаха, всички седнаха в креслата до огъня.

— Мога ли да ви предложа нещо? — попита Мередит. — Кафе, чай, нещо безалкохолно?

— Не, благодаря — отговори госпожа Морисън.

Съпругът ѝ поклати глава и обясни, че току-що са закусили. После заговори с Пол за времето, снега по пътищата и шофирането от Лейквил, където се намирала вилата им.

Госпожа Морисън погледна Мередит и рече:

— Много ми харесва начинът, по който е обзаведен „Върхът на хълма“. Толкова чаровно и интимно местенце. Напомня на английска провинциална къща.

— Благодаря — усмихна се Мередит. — Обичам да обзавеждам, да придавам нов вид на нещата. А и да създавам удобства за гостите, разбира се. Мисля, че един добър хотел трябва да е привлекателно убежище, затова нарекох компанията си „Хейвън“^[1].

Елизабет Морисън кимна.

— Много подходящо. И най-незначителните подробности са чудесно обмислени при вас. Специалните нощни лампи до леглата, термофорите в копринени калъфи, меките одеяла по шезлонгите — подобни дребни жестове впечатляват хората.

— Надявам се да е така — промърмори Мередит. — Провеждам тази политика във всичките си хотели.

— Винаги сме искали да имаме такъв хотел — сподели госпожа Морисън. — А сега, докато и двамата сме още сравнително млади, е най-подходящият момент. Освен това отдавна мечтаем да се махнем от града и да отгледаме децата си в провинцията. Градът стана прекалено опасен.

— Разбирам ви. Отгледах две деца в Кънектикът и се смятам за късметлийка в това отношение. След като живеете тук от няколко години, знаете, че в Кънектикът има доста добри училища. Чудесно е за семействата.

Елизабет Морисън се канеше да каже нещо, когато улови предупредителния поглед на мъжа си. Тя затвори уста, облегна се назад и повече думичка не продума.

Мередит, която не пропускаше нищо, забеляза светкавичната размяна на погледи и разбра, че Филип Морисън не искаше жена му да проявява прекален ентузиазъм към покупката на хотела. Трябваше и тя да е хладнокръвна като него. Очевидно той бе готов да започнат преговорите.

Мередит го огледа преценяващо и каза:

— Знам, че сте идвали във „Върхът на хълма“ доста пъти и го харесвате. Въпросът е дали наистина искате да го купите?

— Да — отговори Филип Морисън. — На подходяща цена. Имам предвид подходяща за нас.

— Цената е четири милиона долара, господин Морисън. Мисля, че адвокатът ми вече ви е казал това.

— Да, така е. Но, както казах и на господин Мелинджър, това е прекалено скъпо за мен.

— Всъщност хотелът струва дори повече от четири милиона — отбеляза Мередит. — Истинската му стойност е четири милиона и половина. Можете да го проверите, като потърсите мнението на агенти по недвижими имоти. Аз съм готова да приема по-малко, защото искам да разширя компанията си. Уверявам ви, че в противен случай не бих отстъпила и цент.

— Ще ви дам три милиона — изрече Филип Морисън, като погледна жена си, и добави: — Това е всичко, което можем да платим. Нали, Лиз?

Госпожа Морисън се стресна за момент, че внезапно я въвличат в разговора, после каза бързо:

— Ще продадем апартамента си в Манхатън и ще ипотекираме вилата в Лейквил. Ще продадем и някои от акциите си. Можем да съберем три милиона, не повече.

Мередит я изглежда замислено, но замълча. Наведе се, взе чашата си и отпи от кафето.

Морисън попита:

— Какво ще кажете, госпожо Стратън? Ще приемете ли три милиона?

— Не — отговори Мередит, като го погледна в очите. — Не мога. Както ви казах, когато реших да продам „Върхът на хълма“, исках за него четири милиона и половина, защото това е реалната му цена. Хотелът е в идеално състояние. Нов покрив, нов водопровод и нова електрическа инсталация, както и много други основни подобрения. Към него има и много земя. Свалих цената само защото съветниците ми ме убедиха, че така ще продам хотела бързо. Но не мога да отстъпя от четирите милиона.

— Три милиона двеста и петдесет хиляди — предложи Морисън. Мередит стисна устни и поклати глава.

— Четири.

— Три милиона двеста и петдесет хиляди — повтори той.

Мередит въздъхна леко и бавно се усмихна на семейство Морисън.

— Добре, може да приема три милиона седемстотин и петдесет хиляди.

— Не мога да дам толкова — каза Филип Морисън.

— Това е чудесна оферта — отвърна Мередит. — Като се има предвид, че истинската цена е четири милиона и половина, значи съм я смъкнала с цели седемстотин и петдесет хиляди.

Филип Морисън се усмихна сухо.

— Досега винаги сме говорили за четири милиона, а не за четири и половина, госпожо Стратън. Нека не забравяме това.

Мередит не отговори.

Стана, отиде до прозореца и се загледа навън.

Най-после се обърна към останалите и каза:

— Вие искате хотела. Аз искам да го продам. Затова ще ви кажа какво ще направя. Ще направя компромис. Ще приема три милиона и половина.

Семейство Морисън си размениха бързи погледи. Най-после Филип Морисън каза:

— Иска ми се да го направя, но не мога. Не мога да събера повече пари.

— Можете да отидете в банката си — предложи Мередит. — Да вземете заем или ипотека върху хотела.

Филип Морисън се вторачи в нея, но не проговори.

— Мога да ви заведа в подходящата банка — продължи Мередит, която наистина искаше да сключи сделката.

— Мислите ли, че ще се съгласят да ипотекирам хотела? — налага въдицата Морисън.

— Почти съм сигурна. Ще направя и още нещо. Ще накарам адвоката си да ви изготви добър график за изплащане, който няма да ви съсипе.

— Много мило от ваша страна — обади се Елизабет Морисън.

— Искам да сключа сделката и нямам желание да ви лъжа. Вие също искате да направите покупката и съм сигурна, че не искате да ме мамите — отвърна Мередит.

— Никога! Не сме такива хора — възкликна госпожа Морисън с негодувание.

— Трябва да призная, че предложението ви е доста съблазнително — промърмори Филип Морисън. — Трудно ми е да

устоя.

— Тогава не се мъчете да устоявате, господин Морисън — посъветва го Мередит и тръгна обратно към камината.

Филип Морисън скочи на крака, когато тя застана до креслото му.

Мередит му протегна ръка.

— Хайде, няма смисъл да се пазарим. Да сключим сделката. Тя е изгодна и за мен, и за вас.

Той се поколеба, но само за момент. После пое ръката ѝ и я разтърси.

— Добре, госпожо Стратън, ще получите три милиона и половина.

Мередит кимна и му се усмихна. Той отвърна на усмивката ѝ. Елизабет Морисън застана до тях и също се ръкува с Мередит.

Пол Айнс, който бе изслушал преговорите притеснено, поздрави всички и предложи:

— Мисля, че трябва да полеем сделката. Хайде да отидем в бара и да отворим бутилка „Дом Периньон“.

— Чудесна идея, Пол — усмихна се Мередит и ги поведе към бара.

По обратния път към Ню Йорк Мередит почти не се замисли за „Върхът на хълма“. Беше постигнала целта си. Беше продала хотела за желаната сума и бе доволна. Три милиона и половина щяха да са повече от достатъчни за разширяването на компанията ѝ.

Преди да напусне хотела, тя бе уредила всичко. Следващата седмица семейство Морисън щяха да се срещнат с адвоката ѝ за изготвянето на необходимите документи. Освен това им бе уредила среща с Хенри Рафаелсън. Банкерът я бе уверил, че ще направи всичко възможно, за да помогне на новите собственици.

Мередит насочи мислите си към други проблеми, когато Джонас подкара към Манхатън. Вниманието ѝ бе съсредоточено най-вече върху пътуването до Англия и покупката на хотела там. Беше убедена, че ще хареса поне един от двата хотела, които Патси Кантън бе намерила. Ако имаше късмет, щеше да сключи сделката достатъчно бързо, за да може да отиде до Париж и да се види с Агнес.

Патси я бе поканила на обяд в неделя, за да обсъдят деловите въпроси и да подготвят плана си. Възнамеряваха да заминат за Северна Англия в понеделник, като първо отидат до Кумбрия. След огледа на хотела в Езерната област, щяха да потеглят към Йоркшир.

Когато Мередит попита Патси кой от двата хотела предпочита, тя ѝ отговори доста уклончиво.

— Онзи в Кезуик ще има нужда от по-малко работа — каза, а после замълча.

Мередит се опита да я притисне, но Патси отказа да коментира повече.

— Искам ти да вземеш решение — заяви тя. — Ако ти кажа мнението си сега, преди да си видяла хотелите, ще ти повлияя, затова не настоявай.

Патси предложи, ако Мередит няма да се връща в Лондон, да излети за Париж от летището на Лийдс.

— Оттам има много полети до Париж, а също и от Манчестър, който е наблизко — обясни тя.

Мередит се съгласи, че идеята е разумна, щеше да спести доста време.

Тя се облегна удобно, затвори очи и се помъчи да реши какви дрехи да вземе за пътуването. Внезапно се сети за Рийд Джеймисън и срещата, която имаше с него. Самата идея да се видят я изпълваше с притеснение, но знаеше, че трябва да отиде на срещата, ако иска да скъса с него.

Всъщност връзката им никога не бе била пълноценна, макар напоследък той да твърдеше обратното. За да се почувства по-добре, Мередит се опита да убеди себе си че всичко щеше да премине гладко. Рийд щеше да разбере. Все пак той бе зрял човек.

Но дълбоко в себе си знаеше, че греша в преценката си за него. Инстинктивно усещаше, че никак няма да ѝ е лесно. Притеснението ѝ се превърна в страх.

[1] Haven — убежище. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

— Знам, че според теб бях прекалено упорита онзи ден, когато отказах да обсъждам хотелите с теб, но... — започна Патси Кантън.

— По-скоро уклончива — прекъсна я Мередит.

— Всъщност предпазлива. Не исках да ти внушавам нищо преди да видиш хотелите. Но сега мога да ти дам поне предварителна представа. Собственикът на хотела до езеро Уиндърмиър ни изпрати купчина снимки. Пристигнаха вчера. Ще ти ги покажа.

Патси стана от стола и прекоси малката всекидневна на къщата си в квартал „Белгрейвия“ в Лондон, където двете с Мередит пиеха обедния си аперитив в неделя.

В края на тридесетте си години, Патси беше привлекателна жена, висока почти колкото Мередит и със спортна фигура. Косата ѝ беше руса и къдрава, подстригана късо. Сивите ѝ очи бяха големи и интелигентни. Но най-впечатляваща бе безукорно гладката ѝ, светла кожа.

Патси застана до малкото старинно бюро, взе голям плик, върна се до канапето и седна до Мередит.

— Йън Грейнджър, собственикът на „Чапла“ е много горд със снимките. Правил ги е лично миналата пролет и лято.

Тя подаде плика на Мередит, която нетърпеливо извади фотографиите.

След няколко секунди Мередит се обърна към Патси и каза:

— Не се изненадвам, че се гордее с тях. Снимките са великолепни. Също и мястото, ако може да се съди по тях.

— Такова е, Мередит. Дори може да се каже, че снимките омаловажават красотата му. Стаите са толкова луксозни, че се чувстваш разглезен само като влезеш вътре. Целият хотел е чудесен, обзаведен е със скъпи старинни мебели. Знам, че ще го харесаш. А земите наоколо са великолепни, нали?

Мередит кимна, прегледа снимките отново и избра една от тях — горски пейзаж. Земята беше покрита с перуники, огрени от слънчевите лъчи, които проникваха през зелените корони на дърветата. Склонът

зад тях бе обсипан с яркожълти нарциси, а по-далеч се виждаше езерото — широко, спокойно, сребристо и блестящо на слънцето.

— Виж, Патси — възкликна Мередит и подаде снимката на партньорката си. — Прекрасно е, нали?

— Да, особено склонът с нарцисите. Не ти ли напомня за поемата на Уърдзуърт?

Мередит я погледна объркано.

— Онази за нарцисите. Не я ли знаеш?

Мередит поклати глава.

— Една от най-любимите ми — довери ѝ Патси и започна да рецитира почти неволно.

*Подобно облак в лято знойно
аз сам през хълм и дол вървях,
когато множество безбройно
от златни нарциси видях
в лек танц край езерната шир
да пърха и кръжи безспир.^[1]*

— Чудесно е — възхити се Мередит.

— Не си ли го учила в училище?

— Не — промърмори Мередит.

Патси продължи:

— Най-много харесвам последния стих. Искаш ли да го чуеш?

— С удоволствие — отговори Мередит. — Рецитираш много добре.

Патси се върна към поемата.

*Защото често на дивана
потънал в мисли и мечти,
днес виждам същата поляна
в самотността ми да трепти
и с нарцисовия рояк
сърцето ми танцува пак.*

— Наистина е прекрасно — каза Мередит и ѝ се усмихна. — Толкова спокойно и чисто...

— И аз се чувствам по същия начин.

— Мисля, че съм чувала последния стих и преди. Но не помня къде — промърмори Мередит. — Във всеки случай не в училище.

Тя напрегна мозъка си, но колкото и да се мъчеше, не можа да си спомни. Поемата бе събудила някакъв спомен, но Мередит не можеше да го открие.

— За съжаление нямам никакви снимки от хотела до Райпън — продължи Патси. — Семейство Милър, собствениците, имаха няколко нелоши снимки, но те не предаваха духа на мястото, затова реших да не ги взимам. Ще огледаш хотела, когато отидем там.

— Няма проблеми — отвърна Мередит и я погледна внимателно. — Но ти харесваш „Скел Гарт“, нали?

— О, да, много, иначе не бих те водила там — бързо я увери Патси. — Мястото е великолепно, околният пейзаж — живописен. От хотела се разкрива чудесна гледка към манастир „Фонтан“, една от най-красивите развалини в цяла Англия. Да, „Скел Гарт“ е уникално място.

— „Скел Гарт“ — повтори Мередит. — Когато го спомена за първи път, името ми се стори доста странно.

— Така си е. Позволи ми да ти обясня. *Скел* е реката, която тече през Райпън и през земите на хотела и манастира. *Гарт* е архаична йоркширска дума, която означава *поле*. Много от фермерите все още наричат земите си гарт.

— Значи името означава *полето до река Скел*, нали?

Патси се засмя доволно.

— Абсолютно си права. Ще станеш истинска йоркширка.

Двете приятелки продължиха да обсъждат хотелите и да отпиват от бялото вино, после започнаха дълъг и оживен разговор за бизнеса като цяло.

Внезапно Патси скочи и възкликна:

— О, Господи! Подушвам нещо ужасно. Надявам се, че обядът ни не се е овъглил.

Тя излетя от всекидневната и се затича надолу по стълбите към кухнята.

Мередит се втурна след нея.

Патси бе коленичила пред фурната и внимателно оглеждаше печеното, като ровеше из тавата с лъжица с дълга дръжка.

— Изгоряло ли е? — загрижено запита Мередит, когато влезе в кухнята.

— За щастие, не — отговори Патси, като затвори вратичката на фурната, изправи се и се усмихна на Мередит. — Няколко картофа са леко попрепечени, но агнешкото е добре. Само лукът е прегорял. Всъщност е почернял. Е, всичко е готово. Надявам се да си истински гладна, защото приготвих всичко набързо.

— Умирам от глад. Но не беше нужно да си даваш толкова много труд. С радост щях да те заведа някъде на обяд. Или пък можеше да дойдеш в хотела.

— Готвя с удоволствие, макар и твърде рядко — увери я Патси. — Това ми напомня за детските ми години в Йоркшир. А и не получаваш често традиционния английски обяд, нали?

Мередит се засмя.

— Никак дори, но го очаквам с нетърпение.

[1] Стихотворението е в превод на Александър Шурбанов. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Беше ветровит следобед.

Около краката ѝ танцуваха пъстри листа, а широката ѝ бежова пелерина се издуваше от време на време, докато вървеше бързо през парк Грийн.

Мередит нямаше нищо против вятъра. Слънцето грееше весело и неутрализираше острия вятър, а тя се наслаждаваше на възможността да се раздвижи след дългия обяд с Патси.

Беше истинско удоволствие да гостува на старата си приятелка и партньорка и да си поговорят за всичко — и за лични, и за делови въпроси. Освен това Мередит винаги посещаваше с радост малката кукленска къща на Патси. Разположена в преобразените стари конюшни в „Белгрейвия“, къщата имаше четири етажа и беше очарователно обзаведена в стила на хотелите им. Имаше вид на богат провинциален дом със старинна дървения, смесица от интересни дамаски, ярки цветове, координирани грижливо, и украса от необичайни аксесоари.

Докато се разхождаше, Мередит се замисли за Патси, която обичаше много. Беше ги запознал Хенри Рафаелсън, нюйоркският ѝ банкиер, през 1984 година. Хенри познаваше Патси още като дете, тъй като бе близък приятел на баща ѝ, банкиер в лондонското Сити, чак до смъртта му.

Патси и Мередит се харесаха веднага и след няколко дълги срещи решиха да започнат бизнес заедно, като открият лондонски офис на корпорация „Хейвън“.

През следващите години Патси се превърна в ценен актив на компанията. Беше солидна като скала, работлива, надеждна и лоялна. Не притежаваше силно развитото въображение на Агнес Д’Обервил, но пък здравият ѝ разум беше безценен. А и талантът ѝ за връзки с обществеността свърши чудесна работа на „Хейвън“. В Англия нямаше друг хотел, който да се радва на толкова внимание от страна на пресата и да е рекламиран така широко като „Хадън“ в Котсуолдс.

През десетте години откак хотелът съществуваше, за него не бе написана и една лоша дума.

Когато Мередит прояви интерес към откриването на хотел във Франция, Патси я заведе в Париж и я запозна с Агнес. Двете млади жени бяха учили в Сорбоната по едно и също време и оттогава бяха добри приятелки.

Агнес, също като Патси преди две години, искаше да инвестира наследените си пари в бизнес, в който да участва лично. Тя се зарадва на възможността да открие клон на „Хейвън“ в Париж и се хвърли с ентузиазъм в създаването на хотела в долината на Лоара.

Мередит и Агнес откриха заедно замък „Корморан“, кацнал на брега на прекрасната река Индре в центъра на долината на Лоара. След като купиха красивата постройка, в продължение на цяла година я ремонтираха и превърнаха в хотел. Много от стаите се нуждаеха от нови подове и тавани, трябваше да инсталират централно отопление и климатици, наложи се да подменят и водопровода и електрическата инсталация. След като свършиха тази работа, се заеха да обзаведат хотела в подходящ стил, като използваха най-вече френски провинциални мебели, великолепни старинни гоблени, луксозни платове и уникални аксесоари, открити в местните антикварни магазини.

Вложиха невероятно количество енергия, усилия, талант и пари в реконструкцията и обзавеждането, но ефектът бе зашеметяващ и двете веднага разбраха, че си е заслужавал труда.

За тяхна радост, макар и малък, хотелът имаше страхотен успех. „Корморан“ се намираше близо до известните замъци по Лоара, особено популярни сред чуждестранните туристи.

Заможни пътешественици се насочваха към чаровния „Корморан“, за да се насладят на лукса, удобствата и превъзходното обслужване, както и на великолепните околности и близостта му до прочутите замъци. А и фактът, че хотелът разполагаше с един от най-добрите ресторанти в областта на Лоара, също им помагаше.

Агнес Д’Обервил бе станала за Мередит добра приятелка като Патси, както и надеждна партньорка. Трите жени се радваха на чудесни отношения.

Патси, също като Мередит, бе разведена с двама синове близнаци на десет години, които учеха в пансион. Агнес, която бе на тридесет и

осем — връстница на Патси, бе омъжена за Ален Д'Обервил, известен актьор, двамата имаха шестгодишна дъщеря на име Хлои.

„Имах късмет с тях — помисли си Мередит, когато напусна парка и излезе на «Пикадили». — Допълваме се една друга, а те двете свършиха чудесна работа и помогнаха на «Хейвън» да се настани в Европа.“

Тя застана на тротоара до хотел „Риц“ и зачака светофарът да светне зелено. После пресече „Пикадили“ и се отправи към хотел „Кларидж“ на улица „Брук“.

Мередит винаги бе обичала разходките из Лондон и сега се почувства освежена и развеселена от хладния въздух и раздвижването. Зави по „Хей Хил“ и се отзова на площад „Бъркли“. Внезапно си помисли, че малкият парк в центъра изглежда доста мрачен днес с голите си дървета и преспите мърляв сняг върху смачканата кафява трева.

Доставяше ѝ удоволствие да разглежда красивите стари сгради в „Мейфеър“, района на Лондон, който познаваше най-добре. Идваше тук от двадесет и една години, от сватбата си с Дейвид Лейтън през 1974. По онова време Мередит беше на двадесет и три — много млада в някои отношения, прекалено зряла в други.

Англия определено я беше впечатлила. Мередит се чувстваше удобно тук и харесваше англичаните с всичките им странности, изискани маниери и чудесно чувство за хумор.

Дейвид Лейтън беше англичанин, но живееше и работеше в Кънектикът, когато се запознаха. След сватбата им в „Сребърното езеро“ той я заведе в Лондон, за да я запознае със сестра си Клер, съпруга и децата ѝ.

Мередит харесваше много Дейвид и го обичаше достатъчно, за да се омъжи за него, а накрая съжеляваше, че бракът им се провали. Искрените им опити да оправят нещата не доведоха до никъде и в крайна сметка разводът се оказа единственото и най-доброто разрешение.

Най-хубавото, което произлезе от този странен съюз, бе синът им Джонатан. Тъжното беше, че Дейвид въобще не се виждаше с него. Беше се преместил в Калифорния през осемдесетте години и оттогава не бе направил никакъв опит да се върне на изток и да види Джонатан. Нито пък бе поканил Джонатан да го посети на Западното крайбрежие.

„Дейвид губи от цялата работа“ — помисли си Мередит, но ѝ се искаше нещата да са по-различни, поне заради сина ѝ, макар Джонатан да не изглеждаше засегнат от пренебрежението на Дейвид. Момчето никога не споменаваше баща си.

Мередит бе готова да признае, че да си самотен родител е доста трудно нещо. Но Джонатан бе станал чудесен млад човек, както и любимата ѝ Кет. Очевидно тежката работа, саможертвите, безкрайните компромиси и безусловната любов си струваха. Майчинството бе утежило живота ѝ, но тя се гордееше с децата си. А и със себе си.

Годините, в които възпитаваше Кет и Джон съвсем сама и в същото време създаваше бизнеса си, не ѝ бяха оставили време да срещне друг мъж, още по-малко да започне сериозна връзка. Имаше няколко приятели през годините, но по някакъв начин децата и работата ѝ бяха попречили на задълбочаването на връзките. Всъщност Мередит никога не бе имала нищо против. Децата ѝ бяха целия ѝ живот и все още беше така.

Когато преди четири години се запозна с Брандън Ленърд, обстоятелствата бяха идеални. Но той беше женен и Мередит бързо разбра, че не само не е разделен с жена си, както твърдеше, но и че въобще не възнамерява да я остави и да се разведе. Простичко казано, Брандън искаше да има и съпруга, и любовница. А тъй като Мередит не беше кандидатка за ролята на любовница, тя решително прекрати връзката.

После, миналия септември, по време на едно от посещенията ѝ в Лондон, Патси я заведе на откриването на скулптурна изложба в галерия „Ларднър“ на улица „Бонд“.

А там, сред скулптурите на Арп, Мур и Джакомети, стоеше Рийд Джеймисън, собственикът на галерията.

Висок, мургав, красив, очарователен. Най-привлекателният мъж, когото бе срещала от много дълго време.

— Внимавай! — предупреди я Патси.

Мередит веднага я запита какво има предвид и Патси отговори:

— Внимавай. Той е страхотен, но с адски труден характер.

Мередит притисна приятелката си и я принуди да ѝ обясни нещо повече. Но Патси само отвърна загадъчно:

— Бог да ни пази от мрачния герой на Байрон. О, Господи, виждам сянката на Хийтклиф.

Мередит не я разбра достатъчно добре, а преди да се усети, Рейд Джеймисън се присъедини към тях.

Силно привлечена към него още от самото начало, тя бързо падна в плен на чара му, но постепенно, през следващите месеци, започна да се чувства все по-неловко и пожела да прекрати връзката им.

В края на ноември, когато Рийд дойде в Ню Йорк за последен път, тя почти се отвори от него. Той беше мрачен и заядлив и се отнасяше собственически към нея. Освен това Мередит долови прикритата му грубост и тя я уплаши.

Довечера щеше да му каже, че връзката им не може да продължава повече. Не очакваше този момент с нетърпение, но знаеше, че трябва да го направи.

— Защо ще си даваш труд? — я попита Патси по време на обяда им. — Вечеряй с него, но не казвай нищо. Утре заминаваме за Езерната област и Йоркшир. После тръгваш за Париж. Не се тормози с тези проблеми. Избягвай неприятните сблъсъци.

— Трябва да му кажа, че всичко е свършено — възрази Мередит. — Не разбираш ли? Той ще остане в живота ми, ще се върти около мен и ще ми досажда, докато не му обясня, че не го искам до себе си.

— Какво се обърка? — любопитно запита Патси.

— Рийд. Прекалено сложен е за мен.

— Неприятно ми е да ти напомням, но те предупредих — промърмори Патси.

— Можеш да го кажеш, Патси. Ти наистина ме предупреди и мнението ти за него беше съвсем точно.

Двете продължиха да си говорят на други теми, но Мередит не престана да мисли дали Патси не беше права. Нямахше ли да е много по-лесно само да вечеря с Рийд и да не му казва нищо?

— Добър ден, госпожо — поздрави я униформеният портиер на „Кларидж“, когато тя се качи по стъпалата към хотела.

— Добър ден — отговори тя и се усмихна мило, после влезе във фойето.

Мартин, един от администраторите, я поздрави сърдечно, докато вървеше към асансьора.

— Мередит!

Тя застина на място, когато позна изискания мъжки глас. После се обърна бавно, залепи фалшива усмивка на лицето си и тръгна към мъжа, който я беше извикал.

— Рийд! Здравей! Малко си подранил.

Той се усмихна, наведе се към нея, обгърна я с ръце, привлече я към себе си и я целуна по бузата.

— Дойдох тук да пия чай с приятели — обясни той и кимна към малката група, която седеше до една от масите в салона, където сервираха следобедния чай и свиреше струнен квартет. — Скъпа, толкова се радвам да те видя — продължи Рийд и я загледа в очите. — Липсваше ми, но това вече ти го казах сутринта по телефона. Тъкмо се канех да звънна в стаята ти и да те поканя да се присъединиш към нас, когато те видях да отиваш към асансьора.

Рийд я хвана за ръка и я дръпна към салона.

Мередит се възпротиви и поклати глава.

— Не мога, Рийд. Много мило от твоя страна, че ме каниш, но трябва да свърша доста неща преди вечеря — отказа тя, после погледна часовника си и добави: — Почти пет е. Срещата ни е в шест и половина, нали?

— Разбира се. Освен ако не искаш да се видим по-рано. Ела при нас сега — настоя той и отново се опита да я поведе към салона.

Мередит произнесе бавно:

— Моля те, Рийд, не прави сцени тук. Не мога да пия чай сега. Трябва да звънна няколко телефона и да се преоблека за вечеря.

Той рязко пусна ръката ѝ и се отдръпна от нея.

— Много добре — изрече с внезапно загрубял глас. — Не се издокарвай прекалено много. Ще те вода по бедняшки кръчми довечера.

Тя му се усмихна фалшиво и промърмори:

— Ще се видим по-късно, Рийд.

Без да му даде възможност да ѝ отговори, се завъртя и тръгна бързо към асансьора.

След като влезе в апартамента си, Мередит свали пелерината и разкопча сакото на бежовия си костюм, после влезе в спалнята. Отвори гардероба и огледа внимателно дрехите си. Спря се на черен костюм с панталон за вечерята и от все сърце съжали, че някога бе срещнала Рийд Джеймисън.

ГЛАВА 6

Точно в шест и половина на вратата на апартамента ѝ се почука. Мередит знаеше много добре, че отвън е Рийд Джеймисън.

Тръгна към вратата, като закопчаваше сакото си, и залепи мила усмивка на лицето си преди да отвори вратата.

— Не съм подранил много, надявам се — каза Рийд и я целуна по бузата.

— Точно навреме — отговори Мередит, като отстъпи назад, за да му направи път да влезе в апартамента. — Вземам си чантата и палтото и съм готова.

— О, прекалено е рано за ресторанта, скъпа. Защо първо не пийнем по едно тук?

Рийд остави палтото си на един стол и застана в средата на стаята. Огледа я набързо, отиде до камината и се облегна елегантно на полицата над нея.

— Добре — кимна Мередит, като се опитваше да се държи мило, макар много да ѝ се искаше Рийд да не бе идвал тук.

Беше очаквала, че ще ѝ звъне от фоайето и сега се чувстваше измамена. Натисна копчето, за да повика келнера, и попита:

— Какво ще пиеш?

— Скоч и сода, скъпа.

— Къде ще ходим на вечеря? — попита тя, за да поддържа разговора.

— О, това е изненада! — възкликна Рийд.

— Каза, че ще скитаме по бедняшките кръчми — напомни му тя.

— Ще те заведа в един чудесен китайски ресторант. На външен вид е ужасен. Но ще ти хареса. Невероятно колоритно място е, а храната е най-добрата в Лондон. При това истинска, а не от онези скапани боклуци, които сервират в лъскавите ресторанти в Уест Енд.

— Очаквам вечерята с нетърпение — промърмори тя, после отиде да отвори на келнера.

След като поръча напитките, Мередит се върна до канапето и седна.

Втренчен напрегнато в нея, Рийд се наведе леко напред.

— Доста съм разочарован от теб, скъпа.

— Така ли? — безразлично запитва Мередит. — Защото не исках да се запозная с приятелите ти и да пия чай с вас?

— Не, не, разбира се, че не. Това няма значение. Но съм огорчен, че предпочете да обядваш с Патси след като те бях поканил у нас.

Мередит се опита да прояви търпение.

— Но, Рийд, ние с Патси трябваше да обсъдим някои делови проблеми. Миналата седмица, когато бях още в Ню Йорк, ти казах, че трябва да свърша безброй неща тук...

— Наистина ли? — прекъсна я той със саркастичен тон. — Можеше да се разбереш с Патси и по телефона, нали?

— Не, не можех! — извика тя.

Мередит осъзна, че му се ядосва за пореден път, тъй като не приемаше работата ѝ сериозно. Тя потисна гнева си и продължи по-спокойно:

— Трябваше да решим някои делови проблеми, а и много исках да я видя.

— Но не искаше да се видиш с мен.

— Рийд, не бъди...

На вратата се почука силно и влезе келнерът с поднос с напитки. Мередит стана, благодари и пусна в ръката му няколко от монетите, които държеше в пепелника за бакшиши. После подаде чашата на Рийд, взе своята и се отпусна на канапето.

— Наздраве — вдигна чаша Рийд и отпи от скоча.

— Наздраве.

Мередит едва допря чашата до устните си и я остави на масичката за кафе. Нямаше никакво желание да пие тази вечер.

Рийд отново я загледа, но този път се усмихваше.

Мередит почувства облекчение, че неудобният момент е преминал. Стори ѝ се, че Рийд не е толкова мрачен тази вечер, а и определено беше в по-добро настроение от следобед, когато се срещнаха във фойето.

— Каза ли на Патси, че планираш да се преместиш в Лондон? — попита той.

Мередит се вторачи объркано в него.

— Какво те кара да задаваш подобни въпроси, Рийд? Няма да се местя никъде.

— Когато бях в Ню Йорк през ноември, ти намекна, че възнамеряваш да живееш в Лондон.

— Не е вярно.

— О, Мередит, как можеш да кажеш такава нещo? Аз практически ти предложих брак и ти изтъкнах, че ми е трудно да продължаваме по този начин. Обясних ти, че не можем да имаме пълноценна връзка, ако сме разделени от Атлантическия океан. Показах ти ясно, че искам да си тук, до мен. И ти определено се съгласи.

— Рийд, не е вярно! Не съм правила подобно нещo.

— Направи го!

— Въобразяваш си, Рийд. Никога не бих те подвела по този начин.

Той се вторачи в нея невярващо и тъмните му очи проблеснаха разгневено.

— Спомням си съвсем ясно как ти казах, че се нуждая от теб тук. А ти се съгласи да дойдеш.

Мередит въобще нямаше спомен за подобен разговор и се канеше да му го каже, когато той дойде и седна до нея на канапето.

— Какво ти става, скъпа? Защо се държиш така? — попита я, като се наклони към нея и сложи ръка на облегалката на канапето. — Не бъди толкова несговорчива, знаеш какво чувствам към теб. Нуждая се от теб, Мередит. Нуждая се от теб тук. Не в Ню Йорк, а при мен в Лондон. Казах ти го, когато бях в Щатите. Смятах, че ще се отървеш от бизнеса и ще се преместиш тук колкото се може по-скоро. За да заживеем заедно.

— Рийд, не си ме разбрал. Не знам как е станало, но нещo си се объркал. Нямам никакво намерение да се отказвам от бизнеса.

— Тогава не го прави, скъпа. Можеш да работиш, ако искаш, макар че не е необходимо. Знаеш, че мога да издържам и двама ни повече от добре. Забрави за галерията, тя не е важна, по-скоро е нещo като хоби. Но не забравяй, че получавам огромни доходи от тръста си. Монти може да наследи титлата на стареца, когато той умре, тъй като е първородният син, но аз получих парите на мама.

Мередит се вторачи в него безмълвно. Беше зашеметена от изненада и не можеше да намери подходящите думи, за да му отговори.

Внезапно Рийд я прегърна. Той беше едър и силен мъж и ръцете му я обгърнаха здраво, а после притисна устни към нейните.

Мередит започна да се бори с него, успя да го отблъсне отчасти и се помъчи да се освободи.

Неочаквано Рийд я пусна така рязко, както я бе прегърнал. Изгледа я странно и каза с тих, леден глас:

— Защо се отдръпна от мен, сякаш внезапно съм се превърнал в пиявица? Какво има?

Мередит прехапа устни и не отговори. После скочи, отиде до прозореца и се загледа навън.

Ледено мълчание изпълни стаята.

Мередит трепереше. Искаше да приключи с това колкото се може по-бързо. Да сложи край на връзката им. Но не беше лесно да се разбереш с Рийд. Той непрестанно си въобразяваше разни неща, които никога не бяха се случвали.

След една-две минути, когато се поуспокои, тя се обърна към него и изрече бавно със съчувствен тон:

— Рийд, чуй ме... нещата са... нещата между нас вече не са както преди. От седмици.

— Как можеш да твърдиш такова нещо, за Бога? Прекарахме чудесно в Ню Йорк. А това беше само преди месец.

Мередит поклати глава. Притеснението ѝ се засили. Искаше да бъде мила с него, да се разделят кротко, но знаеше, че трябва да му покаже ясно чувствата си.

— Не беше чудесно, Рийд. Поне не за мен. Осъзнах, че двамата сме твърде различни и въобще не сме подходящи един за друг. Започнах да се чувствам неловко с теб. Сигурна съм, че връзката ни не може да продължи.

— Не е така и го знаеш! Ако живееше тук, всичко щеше да е съвсем различно. Моля те, премести се при мен в Лондон, Мередит.

— Рийд, току-що ти казах, че според мен връзката ни не може да продължи. А и бездруго съм твърде заета с бизнеса си.

— О, не говори по този начин, Мередит. Не мога да повярвам и за момент, че си такава закоравяла карьеристка, за каквато се

представяш. Не бих могъл да обичам подобна жена, а теб наистина те обичам.

Мередит замълча.

— Обичам те — повтори Рийд.

— О, Рийд, ужасно съжалявам, но не изпитвам същото.

— Накара ме да повярвам съвсем друго — меко отвърна той, като присви очи.

— Признавам, миналата есен бях увлечена по теб. Вярно е. Но това беше само увлечение, а не нещо по-силно. Не мога да заживея с теб. Просто не мога.

— Беше ни толкова хубаво, Мередит. Защо казваш всички тези неща сега?

Тя си пое дълбоко дъх и заговори сериозно.

— Просто разбрах, че не приемаш живота ми сериозно. Нито личния ми живот с децата, нито работата ми. Не бих пренебрегнала децата си заради теб, нито пък заради някой друг, а и никога не бих се отказала от работата си. Тя е твърде важна за мен. Вложих прекалено много години и усилия в бизнеса.

— Не отговаряш на очакванията ми за теб, Мередит — каза Рийд с леден глас. — Ни най-малко. Мислех, че си различна. Смятах те за старомодна жена със старомодни ценности. Каква грешка от моя страна. Не мога да повярвам, че преценката ми е била толкова неправилна. Или пък ти си ме излъгала — заключи той и повдигна тъмните си вежди.

Мередит отговори бавно със студен тон.

— Знаеш ли, Рийд, току-що каза нещо много важно. Да, тъкмо очакванията ти ме измъчват и не мога да се справя с това. През ноември осъзнах, че се смятах за най-важното нещо в живота ми. Но не е така. Съгласих се да се видим тази вечер, защото исках да ти обясня, да споделя с теб чувствата си и да приключим връзката.

Рийд Джеймисън занемя. Никога през четиридесет и една годишния му живот не бе изоставян от жена. Винаги той прекратяваше връзките си, контролираше и манипулираше жените, дърпаше конците и действаше според собствените си желания.

Вторачи се объркано в Мередит. Тя беше единствената жена, която някога го бе пренебрегвала, и това го изпълни с ужасна ярост. Рийд скочи и я изгледа разгневено.

— Радвам се, че разбрах каква си всъщност! Преди да направя ужасната грешка и да се ожения за теб! — изкрещя той.

Без да каже и дума повече, Рийд прекоси стаята, взе си палтото и излезе, като затръшна вратата с такава сила, че полилеят се разлюля.

Мередит изтича до вратата и я заключи, после се облегна на нея за секунда. Трепереше. След като се поуспокои, отиде до бюрото, седна и набра номера на Патси. Телефонът звъня дълго, но никой не отговори. Тъкмо се канеше да затвори, когато чу гласа на Патси.

— Ало?

— Патси, аз съм. Рийд беше тук. Казах му, че между нас е свършено, и той изфуча вбесен от апартамента.

— Е, чудесно. Имам предвид това, че си му казала. И съвсем естествено за него е да побеснее. Не е свикнал да го зарязват безцеремонно. Това е част от проблема, нали разбираш. Жените винаги са го глезели и той смята, че е Божи дар за всяко същество с пола.

— Да, разбирам какво имаш предвид. И аз смятам, че гледа прекалено отвисоко на жените. Усетих го, когато беше за последен път в Ню Йорк. Не приемаше нито живота, нито бизнеса ми сериозно. Самочувствието му е невероятно, дори не може да си представи защо не се втурвам да заживея с него. Каза, че искал да се ожени за мен.

— Предложил ти е! Мили Боже! Е, явно наистина си го подлудила, скъпа. Откак се разведе с Тина Лонгдън, той е от пеперудките.

— Какво точно означава това?

— Че е от онези типове с особено отношение към жените. „Обичай ме, но изпълнявай всичките ми желания, скъпа. Благодаря ти за всичко. Чао.“ Познавам няколко дами, които си изпатиха заради връзките си с него.

— Защо не ми каза?

— Казах ти, Мередит. Опитах се да те предупредя. Казах ти, че Рийд е с труден характер.

— Всъщност думите ти бяха, че бил мрачен байроновски герой или нещо подобно. А аз никога не разбрах какво точно имаше предвид.

— О, това е ролята, която е възприел от години. Или по-точно казано — поза. Но предполагам, че му върши чудесна работа с жените. Не че се нуждае особено от това. Освен че е хубав, той е и чаровен през повечето време, въпреки превзетите си маниери.

— Вярно е. Мислиш ли, че жените си падат по този мрачен вид?

— О, да. Поне повечето. Тъжните очи, изразителното лице и мрачното държане обикновено са доста привлекателни. Много жени си падат по мрачните страдалци от типа на Хийтклиф. Искат да ги променят и да ги направят щастливи — заключи Патси и после попита: — Не беше ли това едно от нещата, които привлякоха и самата теб?

— Не — бързо отвърна Мередит. — Честно казано, той стана мрачен едва през ноември в Ню Йорк. Това никак не ми хареса, а по-скоро ме подразни.

Патси се засмя.

— Обзалагам се, че е било така! Както и да е, важното е, че се чувстваш по-добре след като го изрита.

Мередит също се засмя.

— Вярно е. Разбира се, не ми е приятно да наранявам нечии чувства, но трябваше да го направя. Трябваше да приключа с Рийд.

— Съгласна съм.

— Според мен беше справедливо да му обясня чувствата си, и то колкото се може по-бързо. Да изясня положението и да прекратя връзката, преди да се проточи прекалено дълго. Подобни ситуации могат да приключат твърде горчиво.

— Абсолютно си права! — възкликна Патси. — Тони продължава да е бесен заради нашия развод. И обвинява мен, разбира се. Слушай, искаш ли да дойдеш у нас на вечеря? Или да излезем навън, ако предпочиташ?

— Много мило от твоя страна, но искам да остана сама тази вечер. Ще си поръчам вечеря в стаята и ще си събера багажа. Ще ме вземеш утре в шест, нали?

— Да. Съжалявам, но трябва да тръгнем рано. Ще пътуваме около четири часа, а поне през три от тях движението ще е натоварено. Ще останем няколко часа в Кезуик, а после ще потеглим към Райпън. Имаме доста работа за един ден. Всъщност може да се наложи да прекараме нощта в Райпън.

— Няма проблеми. А, Патси?

— Да?

— Нали не мислиш, че съм наранила чувствата му прекалено много?

— Може и да си. Не подценявай въздействието, което имаш върху него.

— Вероятно само съм посмачкала самочувствието му.

— Със сигурност, Мередит. Убедена съм в това. Но вярвам, че нашият Рийд, прочутият плейбой, е силно влюбен в теб. Винаги съм смятала така. Е, нищо не може да се направи. Това беше неговото Ватерло.

ГЛАВА 7

Мередит не можа да заспи.

Дълго време се мята и въртя в леглото и накрая стана. Облече плътен вълнен халат и отиде да седне на канапето във всекидневната. Мислите ѝ препускаха лудо.

Не беше дръпнала тежките кадифени завеси и сега лунната светлина проникваше през дантелените пердета. Всичко блестеше в сребристо и стаята изглеждаше невероятно спокойна.

Мередит се облегна на копринените възглавници и се замисли за Рийд. Раздялата им беше ужасно неприятна, но пък от нейна страна бе много глупаво въобще да започва връзка с него. Беше на четиридесет и четири години и трябваше да разсъждава по-разумно.

Колко лош късмет имаше с мъжете. Винаги.

Не, не беше съвсем вярно.

Имаше един мъж. Отдавна. Мъж, който бе идеален за нея. Но беше мъртъв. Умря прекалено млад. Толкова преждевременна смърт.

Да умреш на тридесет и шест беше жестоко, нали?

Безброй пъти Мередит се бе мъчила да открие някакъв скрит смисъл в тази ужасна, ранна смърт, но не бе успяла. Нямаше абсолютно никакъв смисъл.

А тя остана с огромна празнина в душата си.

Разбира се, малката Кет беше при нея, а и Амелия. Те бяха споделили мъката и болката ѝ. Мередит и Амелия бяха тъгували за него безкрайно дълго време. Жените му. Жените, които го бяха обичали.

„Винаги ще го обичам — помисли си Мередит и я заля старата тъга. — О, Джак, защо умря?“ Беше си задавала този въпрос хиляди пъти, но нямаше отговор. През изминалите двадесет и две години не бе намерила такъв.

И колко пъти се бе питала дали някога щеше да срещне друг мъж като Джак. С годините се бе убедила, че това никога няма да се случи, защото мъжете като него бяха твърде малко. А и вече бяха заети. Джак също се бе оженил много млад, едва на двадесет и две. За ученическата

си любов — Амелия. Но в един ужасен ден тя била хвърлена от коня си. Тогава била на двадесет и пет и бременна. Загубила бебето и останала инвалид, парализирана и прикована в инвалидна количка. Но Джак я обичаше. Бе споделил с Мередит, че винаги ще обича и цени жена си, и тя го бе разбрала. Мередит също обичаше Амелия, която им бе дала благословията си по своя безмълвен, усмихнат маниер, изпълнен с одобрение и благодарност за тяхната любов и лоялност.

Джак.

Рус, синеок, загорял от слънцето. Толкова бърз и енергичен. Неизчерпаем източник на весели истории, смях и живот. Нищо чудно, че веднага се влюби в него, още първия път, когато го видя.

Беше толкова отдавна.

През май 1969 година.

Мередит бе едва на осемнадесет.

Затвори очи и видя лицето му. Припомни си всички мисли, нахлули в главата ѝ в онзи ден, когато бе омагьосана от погледа му.

Учудващо красиво за мъж лице, с чувствени устни и невероятни очи. Великолепни сини очи, които приличаха на късчета лятно небе.

И сега, толкова години по-късно, Мередит видя ясно онзи майски следобед, Джак, Амелия и себе си. Образите бяха изненадващо ясни и живи.

Годините сякаш се стопиха.

Мередит се върна в миналото.

— Мога ли да ви помогна? — любезно попита младият мъж, като стана от стъпалото, където седеше, свали слънчевите си очила и я загледа.

Мередит не можеше да откъсне очи от него.

— Търся господин Силвър — изрече, като скочи от колелото си и едва не падна от бързане.

Неочаквано се почувства притеснена от този хубав мъж, облечен небрежно елегантно в сив панталон и тъмносин кашмирен пуловер върху светлосиня риза.

Той тръгна към нея и ѝ протегна ръка.

— Е, намерихте го — каза. — Аз съм господин Силвър.

— Господин Джак Силвър? — все пак попита, докато се ръкуваше с него.

Той кимна.

— Точно така. Единственият господин Силвър, който все още мърда. Останалите са ей там — посочи зад себе си.

Мередит проследи погледа му и видя малко, оградено със стена гробище, вдясно от дърветата.

— Имате си собствено гробище? — попита тя с благоговение.

Мъжът кимна, после на лицето му се изписа любопитство.

— Как мога да ви помогна?

— Дойдох заради обявата във вестника... за администраторка.

— О, да, разбира се. Мога ли да попитам с кого говоря?

— Аз съм Мередит Стратън.

— Е, здравей, Мередит Стратън. Приятно ми е да се запозная с теб — възкликна той и отново протегна ръка. — Наистина много се радвам!

Тя пое ръката му и я разтърси за втори път.

Той не я пусна, а ѝ се усмихна широко, разкривайки равните си зъби, които изглеждаха снежнобели на загорялото му лице.

Мередит му се усмихна в отговор.

Джак се засмя без причина.

Тя се засмя с него, неочаквано очарована от този мъж, когото никога преди не бе виждала.

Все още хванал ръката ѝ, той я поведе към стъпалата, където бе седял.

— Да влезем вътре. Но мисля, че ще се наложи да оставиш транспорта си тук — усмивката не слизаше от лицето му.

Мередит кимна, в очите ѝ затанцуваха весели пламъчета. Тя отдръпна ръката си и подпря колелото на парапета.

— Имаш хубаво колело — каза той.

— Не е мое. Взех го назаем. Това беше единственият начин да стигна дотук.

— Откъде идваш?

— Ню Престън. Живеем над езерото Уорамог — отговори Мередит и спря поглед върху езерото, което се намираше в подножието на тучните ливади и цветните градини. — И вашето е чудесно — промърмори тя.

— Сребърното езеро — каза Джак. — Преди сто години името му било индианско — Уапаконака. Но един от прадедите ми купил тези земи и местните хора нарекли езерото на него^[1]. А това, разбира се, е хотел „Сребърното езеро“, издигнат през 1832 година от същия прапрадядо.

Мерedit погледна сградата.

— Чудесна стара къща — отбеляза тя.

— Хайде да влезем вътре. Искam да се запознаеш с Амелия.

В момента, когато влезе в хотела, Мерedit разбра, че това е много специално място. Стените бяха боядисани в пастелнорозово, което придаваше топлина на фойето. Подът беше толкова излъскан, че блестеше като тъмно огледало. Покритият със сложна резба скрин, двата стола с високи облегалки и малкото бюро очевидно бяха антики и изглеждаха ценни дори за неопитното око.

Навсякъде имаше свежи цветя в кристални вази и китайски порцеланови купи. Уханието на мимози, зюмбюли и нарциси се смесваше с аромата на пчелен восък, лимони, изсушени рози и печени ябълки.

Мерedit бе възхитена и изпълнена с вълнение и удоволствие, каквито не бе изпитвала преди. Тя стисна палци и се помоли наум да получи работата. Огледа малкото старинно бюро и поставената върху него порцеланова лампа с копринен абажур и си помисли колко прекрасно би било да седи във фойето като администраторка и да посреща гостите на хотела. Това определено ѝ се струваше по-привлекателно от работата като прислужница или гувернантка, макар да обичаше децата.

Джак я поведе по къс коридор и отвори вратата в края. До бюрото пред прозореца седеше жена и гледаше навън.

— Амелия — каза Джак, — най-последно имаме кандидатка за администраторското място.

Жената се обърна бавно и Мерedit видя, че тя седеше в инвалидна количка. Сърцето ѝ се сви, когато срещна погледа ѝ. Беше зашеметена от красотата ѝ. Тъмна коса, разделена по средата, се спускаше около сърцевидното ѝ лице. Великолепните високи скули, трапчинката на брадичката и чувствените устни бяха нищо в сравнение с невероятните зелени очи под идеално извитите черни вежди. Това е Скарлет от „Отнесени от вихъра“ — помисли си Мерedit.

— Какво ви е? — попита Амелия. — Добре ли сте?

Мередит осъзна, че се е втренчила в нея невъзпитано и възкликна:

— О, да, добре съм. Извинете ме. Толкова грубо се вторачих във вас. — После, поради младостта и прямотата си, Мередит продължи без да се замисли: — Толкова сте красива. Приличате на Вивиан Ли в „Отнесени от вихъра“. Но предполагам, че всички ви го казват.

— Не всички. Благодаря за милия комплимент — с усмивка отговори Амелия и размени развеселен поглед с Джак.

Той се прокашля и заговори:

— Амелия, скъпа, позволи ми да ти представя госпожица Мередит Стратън. Госпожице Стратън, това е жена ми, госпожа Амелия Силвър.

Мередит пое слабата ръка на жената в своята, а после отстъпи назад, все още поразена от невероятната ѝ красота.

— Моля ви, седнете, госпожице Стратън — покани я Амелия. — Настанете се удобно.

— Благодаря ви — отвърна Мередит, като седна и оправи памучната си пола. — Ще се чувствам по-добре, ако ме наричате Мередит, госпожо Силвър. Не съм свикнала с *госпожица Стратън*.

Красивата уста на Амелия отново се разтегна в усмивка.

— С удоволствие ще ти говоря на ти и на малкото ти име — произнесе любезно.

Джак, който седеше на перваза на прозореца до жена си, се обади:

— Мередит е от Ню Престън. Пристигна оттам с колелото си.

После се обърна към Мередит и попита:

— Но всъщност си от Австралия, нали?

Тя кимна.

— От Сидни. Но как разбрахте? О, да, ужасният ми говор, нали?

— Не е ужасен — намеси се Амелия. — Но имаш лек акцент, който определено е австралийски. Кога дойде да живееш в Кънектикът?

— Миналата година. През юли ще стане точно една година. Дойдох със семейство Полсън. Те са американци. Запознахме се в Сидни. Господин Полсън работи в рекламна агенция. А аз бях тяхна домашна помощничка в Сидни.

— И сега искаш да ги напуснеш. Може ли да попитам защо? — поинтересува се Джак.

— Искам да си сменя работата, господин Силвър. Всъщност е малко по-сложно. Компанията изпраща господин Полсън в Южна Африка. Семейството ще живее в Йоханесбург. Помолиха ме да ги придружа, но не искам. Нямам желание да напускам Кънектикът. Това е най-красивото място, което някога съм виждала.

— Ами семейството ти? Какво мислят родителите ти по въпроса? — с леко учудване попита Амелия. — Предполагам, че предпочитат да се прибереш у дома.

— О, не, няма такова нещо... имам предвид... истината е, че те са мъртви. Загинаха. В катастрофа. Когато бях на десет години — каза Мередит и кимна сякаш на себе си. — Когато бях на десет — повтори тя.

— О, горкото момиче — възкликна Амелия със съчувствие. — Ужасно тъжно. А имаш ли други близки там? Роднини?

— Не, нямам си никого.

— Лошо е да си съвсем сам в света — отбеляза Амелия и се обърна към Джак. — Тъжно е, нали, скъпи?

— Да, много тъжно.

— На колко години си? — попита Амелия и ѝ се усмихна окуражително.

— На осемнадесет. Навърших ги в началото на май.

— Работила ли си някога като администраторка? — намеси се Джак. — Имаш ли някакъв опит в хотелиерската работа?

— Не, но умея да се разбирам с хората. Поне госпожа Полсън твърди така. От две години ѝ помагам да поддържа в ред документацията си. Нали знаете, чекови книжки, домакински сметки и разни такива. Дори ме научи малко на счетоводство. Според нея имам подходящи умения за тази работа, господин Силвър. Можете да ѝ се обадите по всяко време. Тя ми обеща и писмена препоръка, която ще е готова следобед. Мога да ви я донеса довечера, ако искате.

— Това няма да е необходимо — бързо отвърна Амелия, после се обърна към Джак. — Мисля, че веднага би трябвало да поговориш с госпожа Полсън. Нямах нищо против да ѝ се обадим, докато си още тук, нали, Мередит?

— О, не. А и сега тя си е у дома и събира багажа. Смятам, че дори очаква да ѝ се обадите.

— Какъв е номерът на телефона, Мередит? — попита Джак, като отиде до бюрото и вдигна слушалката.

Тя му го каза и той набра. След секунда вече говореше с госпожа Полсън, или по-точно слушаше и едва успяваше да вметне по някоя дума.

Амелия седеше спокойно и чакаше разговорът да свърши.

Мередит стисна ръце в скута си, внезапно притеснена и уплашена. Макар да знаеше, че госпожа Полсън щеше да каже само добри неща за нея, не можеше да овладее безпокойството си. Тази работа беше много важна за нея.

Най-после Джак затвори и се обърна към Мередит:

— Госпожа Полсън не може да те нахвали. Твърди, че си умно момиче, съвестно, честно и трудолюбиво. Каза, че много добре си се грижила за децата ѝ.

Мередит почувства облекчение, усмихна се и погледна Амелия.

— Чудесно е, че госпожа Полсън има толкова високо мнение за теб — изрече тя.

— Да. А и тя каза, че ще дойде да се запознае с вас — побърза да каже Мередит.

Джак отиде до канапето пред прозореца, седна и погледна Амелия.

— Е, да продължим. Госпожа Полсън съжалява, че губи Мередит, но разбира желанието ѝ да остане в Кънектикът. А и мисли, че Мередит бездруго е създадена за по-добри неща. — После се обърна към Мередит и добави: — Тя твърди, че си била страхотна с децата и те много те обичали.

— Аз също ги обичам — потвърди Мередит. — И много ще ми липсват, но не искам да замина за Южна Африка.

— Не мога да те виня, че искаш да останеш в Кънектикът — промърмори Амелия. — Тук наистина е прекрасно. Кога ще можеш да започнеш?

— Следващата седмица — отговори Мередит, като хвърли бърз поглед от Амелия към Джак. — Това означава ли, че получавам работата?

— Да — отговори Амелия. — Препоръките на госпожа Полсън са чудесни и достатъчно добри за нас. Не мисля, че ще намерим по-подходяща от теб. Нали, Джак?

— Така е, съгласен съм. Но все пак има един дребен проблем.

— Какъв, скъпи?

— Къде ще живее Мередит?

Изненадана от тези думи, Мередит изглежда с недоумение семейство Силвър.

— Тук в хотела! — извика тя. — В обявата пишеше, че са осигурени храна и квартира. В противен случай нямаше да кандидатствам. Госпожа Полсън бе най-доволна от това, че ще живея тук с вас и няма да съм съвсем сама.

— Имаме една стая, но тя е горе на тавана — обясни ѝ Джак. — И не е много удобна. Икономката заема хубавата спалня. Честно казано, не сме много добре със стаите за персонала.

— Нямам нищо против тавана — бързо каза Мередит, уплашена, че работата ще ѝ се изплъзне. — Наистина нямам.

— Надявахме се да намерим администраторка, която живее наблизко и може да идва всеки ден — усмихна се Амелия. — Но не се появи кандидатка, макар че обявата е от седмици — добави тя и погледна Джак въпросително. — Вероятно можем да направим тавана по-представителен, скъпи. Да го боядисаме и да сложим тапети, както и хубави мебели, за да го поукрасим. А и да не забравяме, че помещението е доста просторно.

— Не знам... — започна Джак, но спря, когато забеляза разочарования поглед на Мередит.

Внезапно взе решение и скочи.

— Нека да ти покажа стаята — предложи той и се обърна към жена си. — Мисля, че трябва да оставим Мередит сама да реши. Да чуем какво мисли за нея.

— Прав си, скъпи. Хайде, Мередит, последвай Джак. Той ще те заведе до тавана.

След няколко минути Мередит и Джак стояха под гредите на таванското помещение. Мередит забеляза с облекчение, че имаше два големи прозореца и стаята бе доста просторна, както бе казала Амелия. Огледа внимателно всичко, после каза на Джак:

— Харесва ми. Стаята е много приятна. Скоро ще я направя да изглежда още по-добре. Не се тревожете, тук е чудесно за мен.

Джак кимна и двамата се върнаха обратно долу.

— Е, какво мислиш, скъпа? — попита я Амелия, като вдигна вежди въпросително.

— Стаята ми хареса, госпожо Силвър, и ще ми свърши чудесна работа. Ще я направя още по-удобна. Искате ли да започна следващата седмица?

— Ако можеш. Наистина очаквам с нетърпение идването ти тук, Мередит.

— Аз също. Ще донеса и писмената препоръка.

— Щом настояваш. Довиждане засега — сбогува се Амелия и придвижи количката си към бюрото. — Налага се да се върна към тази досадна документация, която ме тормози цяла сутрин.

Джак и Мередит излязоха на предната тераса и той я придружи надолу по стълбите.

— Хотелът не е оживен в момента — сподели, — но след около седмица ще бъде. Кой ден можеш да дойдеш?

— Понеделник. Само след четири дни. Удобно ли ще ви бъде, господин Силвър?

— О, да. Ще свалиш тежко бреме от плещите ми и ще мога да се заема с другите задачи, които засега сме прехвърлили на Пит О'Брайън. Той е управител на имота и е претрупан с работа. А и Амелия ще се радва, когато се пренесеш тук. Тя се изморява ужасно от време на време. Но досега всичките ми опити да ѝ намеря помощник излизаха безуспешни.

Мередит кимна, изпълнена със съчувствие към семейство Силвър.

— Сигурно е трудно, но не се тревожете, господин Силвър, аз ще ѝ помагам с документацията. Наистина ще ми е приятно да го правя в свободното си време — увери го тя и като го погледна колебливо, попита меко: — Какво се е случило с госпожа Силвър? Защо е в инвалидна количка?

— Амелия пострада при езда преди единадесет години. Гръбнакът ѝ е счупен. Оттогава е парализирана от кръста надолу.

— Ужасно! Наистина съжалявам. Тя е толкова красива.

— Да, така е. И не само на външен вид. Изключително добър човек е. Най-добрият, когото познавам. Смела, търпелива...

Последва кратко мълчание, което Мередит наруши:

— Благодаря, че ми дадохте работата. Няма да ви проваля. Ще се трудя усърдно.

— Сигурен съм, че ще го направиш.

Мередит стигна до колелото си, но внезапно се завъртя и се загледа в езерото, което се виждаше сред дърветата и проблясваше на следобедното слънце.

— Има ли много птици и животни около водата? — най-последно попита тя с глас, изпълнен със странен копнеж.

— О, да, и то през цялата година. Вероятно и сега има ята птици. Патици. Канадски гъски. Искаш ли да отидем и да видиш?

Мередит кимна, хвана колелото и го забута напред. Докато вървяха, Джак попита:

— Обичаш ли да караш колело?

— Понякога. Защо?

— Имам колело и често карам из имота. Не мога да претендирам, че съм покрил всичките сто и петдесет акра, но поне положих усилия да го направя. Тук могат да се видят доста интересни неща.

— Мястото е доста голямо, нали?

— Да, но не колкото някои имения в Австралия.

Мередит се засмя.

— Единствената част от Австралия, която познавам, е Сидни.

Джак сви рамене.

— Но страната наистина е голяма.

— Така е. А тази земя ваша ли е, господин Силвър?

— Да. Прапрадядо ми Адам Силвър и жена му Ангарад я купили през 1832 година, както ти казах. Построили странноприемницата, къщата до нея, където сега живеем ние с Амелия, и още няколко малки сгради. И, разбира се, семейството управлява странноприемницата още от онези дни.

— Семейна традиция — възхитено отбеляза Мередит.

Джак кимна.

Двамата продължиха напред по широката пътека, която минаваше през зелени морави и цветни градини и стигаше до ръба на езерото.

— Знам, че се нарича Сребърното езеро, заради вашето име, но наистина е сребърно. И е толкова спокойно.

Мередит се облегна на колелото и заслони очите си с ръка.

— Откак се помня, винаги обичам да съм близо до вода — сподели тя. — Не знам защо, но ме кара да се чувствам... — замълча, тъй като не може да намери подходящи думи.

— Как те кара да се чувстваш, Мередит?

— Не съм сигурна. Никога не съм успявала да определя това чувство.

— Щастлива? Доволна? В безопасност? Със сигурност е нещо приятно, иначе нямаше да обичаш да си близо до вода.

— Вярно е. Предполагам, че изпитвам всички чувства, които споменахте. Но понякога се чувствам и тъжна, сякаш съм загубила нещо ценно и водата ми напомня за него.

Джак не отговори, само я погледна внимателно, преди да насочи очи към езерото. Внезапно той махна с ръка и извика развълнувано:

— Виж! Ей там! Това е синята чапла, която идва тук всяка пролет. Отлита след няколко дни и рядко се връща при езерото преди следващата пролет. Но е великолепна и съм сигурен, че е същата птица.

— Колко странно. Не мога да разбера защо отлита. Ако бях птица, никога нямаше да искам да напусна Сребърното езеро. Бих живяла тук завинаги — толкова е красиво.

Джак Силвър я погледна, трогнат от последните ѝ думи.

Мередит срещна очите му и се изненада от напрежението в тях. Взорът му не слизаше от лицето ѝ и в него се четеше нещо, което тя не разбираше. А после откри, че не може да отмести поглед от тези пронизателни очи.

Джак наруши мълчанието, като каза внезапно:

— Радвам се, че идваш да работиш в „Сребърното езеро“, Мередит. Имам чувството, че нещата ще тръгнат много добре. Амелия те харесва, аз също. Надявам се и ти да ни харесаш.

— Харесвам ви, господин Силвър, и се радвам, че идвам да работя тук.

Върнаха се мълчаливо до хотела, всеки потънал в собствените си мисли.

— Ще се видим в понеделник, господин Силвър — сбогува се Мередит, като се качи на колелото и подкара.

— Наричай ме Джак — извика той след нея.

— Добре — отговори тя и му махна преди да вземе завоя.

Джак остана загледан в нея, докато изчезна от погледа му. Внезапно се изненада от самия себе си. Не му се искаше Мередит да си тръгва. В това момиче имаше нещо много привлекателно. Беше млада и мила, и много красива, макар очевидно да не осъзнаваше красотата си. Нито пък впечатлението, което правеше с дългите си крака, изрусялата от слънцето коса и зелените си очи. Откри, че Мередит вече му липсва, макар да я познаваше едва от няколко часа, и се учуди на себе си.

Настойчивото звънене на телефона рязко събуди Мередит. Тя скочи и отиде да отговори и объркано осъзна, че бе спала на канапето.

— Ало?

— Добро утро, госпожо Стратън. Поръчахте събуджане. Пет часът е — съобщи ѝ телефонистката на хотела.

— Благодаря — изрече Мередит, затвори и запали лампата.

Погледна часовника си и видя, че наистина беше пет. Изненада се, че бе прекарала цялата нощ на канапето без да се събуди нито веднъж. Явно е била изключително изморена. От друга страна, голямото меко канапе бе не по-малко удобно от леглото ѝ.

Помисли си, че Патси скоро щеше да се появи, и забърза към спалнята, където свали халата си и влезе в банята. Почувства задоволство при мисълта, че бе събрала багажа си предишната вечер.

Час по-късно тя стоеше във фоайето на „Кларидж“ и чакаше партньорката си, с която щеше да потегли към Северна Англия.

[1] Фамилията на собствениците Силвър означава сребро. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 8

Беше сива и мрачна сутрин, когато Мередит и Патси потеглиха от хотел „Кларидж“. Оловносивото небе предвещаваше дъжд и докато стигнат до магистралата и се насочат на север, вече валише проливно.

Мередит се облегна на седалката и се заслуша разсеяно в радиото, заета с мислите си. След малко затвори очи и задряма, унесена от топлината в колата и музиката по радиото.

— Поспи, ако искаш — предложи Патси, като я погледна бързо и отново се съсредоточи в пътя. — Нямам нищо против, а и не е задължително да говорим, ако си уморена.

— Не, съвсем добре съм — отвърна Мередит, като отвори очи и се поизправи. — Въпреки че прекарах нощта на канапето, успях да си почина.

— Защо спа на канапето?

— В един сутринта бях още будна, затова реших да стана. Очевидно по-късно съм заспала на канапето.

— Надявам се, че не си била будна заради тревоги по Рийд Джеймисън — каза Патси и ѝ хвърли загрижен поглед.

— Не, разбира се.

— Добре. Той определено не заслужава да се тревожиш за него.

— Съгласна съм, а и много се радвам, че му обясних какво чувствам, Патси — усмихна се Мередит. — Вероятно това беше първият път, когато успях напълно да привлека вниманието му.

— Какво искаш да кажеш?

— Винаги съм смятала, че Рийд не слуша онова, което му казвам. Струваше ми се, че бе прекалено зает да формулира собствения си отговор, за да може да се замисли над смисъла на думите ми.

— Много хора страдат от подобен недостатък — промърмори Патси. — Сигурно са твърде самовлюбени. Но пък сякаш никой не слуша истински напоследък. Освен теб. Ти си най-добрият слушател, когото познавам.

Научих това от Амелия. Тя ми показва колко важно е да слушаш. Винаги казваше, че няма да научиш нищо, ако само ти говориш. И

беше съвсем права. Всъщност беше права за всичко. Научи ме на страшно много неща. — Мередит замълча за момент, после добави: — Амелия беше най-забележителната жена, която някога съм срещала.

— Съжалявам, че не я познавах — замислено произнесе Патси. — Странно е, че я споменавах тази сутрин. Снощи и аз се сетих за нея. Мислех си какво огромно значение имаше Амелия и за моя и за твоя живот. Е, не пряко за моя, но покрай теб. Ако Джон Рафаелсън не беше неин адвокат, а после твой, ти никога нямаше да се запознаеш с брат му, който беше един от най-близките приятели на баща ми, и следователно ние с теб също нямаше да се срещнем.

Мередит се усмихна.

— Вярно е. Жалко, че не познаваше Амелия. Беше невероятна — въздъхна тя. — Ако беше жива, сега щеше да е само на шестдесет и две години. Нямаше да е прекалено стара.

— А Джак? Той на колко щеше да бъде?

— Беше четири години по-млад от Амелия, така че щеше да е на петдесет и осем. Всъщност щеше да ги навърши в края на този месец.

— Наистина е тъжно, че са починали толкова млади.

— Да... Амелия се помъчи да преодолее болката след смъртта на Джак, но светлината в очите ѝ бе угаснала. Накрая просто се предаде. Винаги съм вярвала, че умря от разбито сърце, ако това е възможно.

— О, мисля, че е възможно. Смятам, че и с майка ми стана така. Тя почина много скоро след смъртта на баща ми. Загуби интерес към живота, след като той си отиде. Всъщност доста време, след като мама умря, научих от леля ми, че тя вечно повтаряла: „Искам да отида при Уинстън“. Беше спряла да яде... е, ядеше съвсем малко, просто нямаше апетит. Сякаш бе взела решение да умре.

— Нещо подобно стана и с Амелия, макар да живя цяла година след смъртта на Джак. Но това не е чак толкова изненадващо, ако се замислиш. Хората, които живеят заедно дълго време, стават толкова зависими един от друг, че когато единият внезапно си отиде, другият просто не може да го понесе.

— Да. Чувстват се самотни, а самотата е доста непоносимо състояние.

— Веднъж Амелия спомена същото. Каза, че самотата била друг вид смърт. Тя много ме обичаше, обичаше и Кет, но Джак бе

светлината на живота ѝ. Без него животът ѝ вече нямаше смисъл. Казвала ли съм ти, че са се познавали още от детските си години?

— Не, не си. Заедно ли са израснали?

— Почти. Нейните родители имали вила в Корнуол Бридж, недалеч от Сребърното езеро, и били приятели на семейство Силвър. Джак и Амелия се запознали като деца. Амелия била на четиринадесет, а Джак — на десет. Станали неразделни приятели. И двамата нямали братя и сестри, нито братовчеди. Джак вечно повтарял, че ще се ожени за нея, когато пораснат. А тя се смеела и казвала, че не може да се омъжи за по-млад мъж. Но когато били на около двадесет все пак се оженили. После станало нещастие с Амелия. Колко различен щеше да е животът им, ако тя не бе хвърлена от коня. Но такава била съдбата ѝ... поне тя твърдеше така.

— Какво е имала предвид?

— Точно това, Патси. Амелия казваше, че никой от нас не може да избяга от съдбата си. Все повтаряше: „Каквото е писано, това ще стане.“ Според нея, в онзи майски ден на 1969 съдбата ме е завела на Сребърното езеро. Смяташе, че всеки от нас живее отредения му от съдбата живот. „Предопределено е да седя в тази инвалидна количка, Мери. Не знам защо, но е така“ — казваше ми тя. И твърдо вярваше, че съдбата ме е отвела при тях. А както съм ти казвала хиляди пъти преди, те промениха живота ми, както и аз техния. И за всички нас беше за добро. Дадох ми любов, топлина и единствения дом, който бях имала дотогава. А аз им дадох нещо, което винаги бяха искали, но им бе липсвало...

— Била си им като сестра. Сестрата, която никой от двамата не е имал.

— Да, и това е вярно. Но всъщност имах предвид, че им дадох Кет. Бебето ми беше не само мое дете, но и тяхно. И те много го обичаха.

— Знам. Помисли си колко щяха да са щастливи, ако можеха да я видят сега. Вече пораснала и чудесна млада жена. Мислиш ли, че ще се сгоди за Кийт?

— Да. При това смятам, че ще стане скоро. Кетрин има страхотни инстинкти и нямаше да ми каже нищо онзи ден, ако не бе сигурна, че Кийт се готви да ѝ направи предложение.

— Надявам се, че ще получа покана за сватбата.

— Не ставай глупава, разбира се, че ще получиш. Кет те обича и никога няма да забрави колко мило се държа с нея през онази година, когато живя в Лондон. А и аз съм ти изключително благодарна за това. Благодарение на теб можех да спя спокойно нощем. Не се тревожех, че дъщеря ми живее в чужда страна.

— Беше ми приятно да се грижа за нея, да бъда по-голямата сестра. В „Сребърното езеро“ ли ще бъде сватбата?

— О, да, сигурна съм. Кет не би искала да я направи никъде другаде. Тя обича „Сребърното езеро“ не по-малко от мен. А и това е идеалното място за сватба. Бланш е страхотно развълнувана. Онзи ден ми говореше за тентите и менюто и несъмнено вече е планирала всичко — от цветята до местата за паркинг. Както и да е, ти ще дойдеш на сватбата и ще отседнеш в моята къща.

— Чудесно. Благодаря ти, Мередит. О, Господи, прекрасно е да си влюбен. Толкова се радвам, че Кет намери подходящия човек. Искане ми се и аз да можех.

— Когато търсиш, никога не срещаш никого — усмихна се Мередит, като отново се облегна на седалката и затвори очи. — А и мъжът невинаги е правилният отговор.

— Вярно е.

Патси се вгледа напред в пътя и изруга тихо. Проливният дъжд биеше силно по предното стъкло и всичко изглеждаше замъглено въпреки чистачките.

— Надявам се това гадно време да се оправи скоро: Ужасно е потискащо.

Искаш ли аз да покарам?

— Не, не, няма нужда. Познавам пътя идеално. Не забравяй, че той води към Северна Англия.

— Любимото ти място.

— Е, поне едно от любимите — усмихна се Патси.

Мередит замълча и се облегна назад.

Приятелката ѝ се съсредоточи върху шофирането.

Духаше силен вятър и навън вероятно бе страшно студено. Пътят внезапно се бе заледил и станал хлъзгав от мразовития дъжд.

Докато караше мълчаливо, Патси се замисли за Мередит и отиването ѝ в „Сребърното езеро“ преди години и как то бе променило живота ѝ за една нощ. Каква невероятна история! Знаеше, че Мередит

бързо бе станала незаменима за Амелия, а постепенно и Джак бе започнал да разчита на нея, бе я научил как да управлява хотела, както и на всичко друго, свързано с бизнеса. Да, Мередит ѝ бе разказвала много неща за живота си със семейство Силвър, но не и за по-ранните си години в Австралия. Всъщност цялото ѝ минало преди отиването в „Сребърното езеро“ бе неизвестно, сякаш то бе друга част от живота ѝ, тайна част, за чието съществуване не биваше да знае никой друг. Патси не възнамеряваше да досажда на приятелката си с въпроси, тъй като уважаваше правото ѝ на личен живот.

Мередит наруши внезапно тишината:

— Може да ти прозвучи странно, но имам чувството, че предпочиташ хотела в Райпън. „Скел Гарт“ е по-добрият от двата, нали?

Патси възкликна учудено:

— Защо казваш подобно нещо?

— Просто знам. Събрах две и две. А и ти харесваш Йоркшир много, това е родното ти място.

— Вече ти казах, че искам ти да прецениш, Мередит, наистина. Не искам да влияя на решението ти.

— Какво не е наред с хотела в Езерната област?

— Нищо. Нали видя снимките?

— Да. Хотелът е великолепен, а също и градините, и гледката. Но все пак нещо не ти харесва. Познавам те.

— Прекалено много възглавници — промърмори Патси.

Мередит се разсмя.

— Е, това вече не мога да го преживея! — каза тя, припомнила си забележката, която бе направила преди половин година, когато оглеждаха друг хотел. — Значи според теб хотелът е прекалено натруфен?

— Нещо такова... много лукс и удобства, кара те да се чувстваш страхотно разглезен. Но въпреки всички красиви дамаски, килими и антики в „Чапла“ няма нищо уникално или различно. Няма нищо асиметрично. А ти винаги си твърдяла, че едно помещение не трябва да е съвсем симетрично, защото точно това го прави интересно.

— Да, придава му особеност и характер. Това са неща, на които винаги сме държали отбеляза Мередит, като погледна приятелката си. — Убедена съм, че не харесваш „Чапла“.

— Не мога да кажа, че не го харесвам — откровено отвърна Патси.

— Защо въобще отиваме там? Защо не отидем направо в Райпън?

— Защото хотелът е чудесен и искам да го видиш. Не е необходимо да се харчат много пари за него, тъй като е бил ремонтиран преди две години. А и гледката е великолепна. Освен това не съм сигурна, че съм права. Наистина искам ти да вземеш решението.

— Добре, ще го направя. Но ти не грешиш често, Патси. Вкусовете ни са доста сходни.

ГЛАВА 9

Сутринта беше ясна и студена, с мразовит, свеж въздух, както Мередит обичаше. Небето беше сияйно синьо без нито едно облаче, а слънцето грееше и макар да не топлеше, правеше деня прекрасен.

Точно когато часовникът удари девет във вторник сутринта, Мередит вече бе облечена в дебело палто от агнешка кожа и солидни ботуши и вървеше през парк Стъдли. Широката алея, оградена с липи, водеше до църквата. Мередит знаеше от указанията на госпожа Милър, че след няколко минути ще стигне до манастира.

Вчера следобед, когато двете с Патси пристигнаха в Райпън, отидоха направо в „Скел Гарт“. Разположена между малките селца Стъдли Роял и Олдфилд, сградата се издигаше на брега на река Скел, а на отсрещния бряг се виждаше манастир „Фонтан“.

След като запозна Мередит със семейство Милър, Патси им обясни, че биха искали да пренощуват в „Скел Гарт“, а тъй като беше средата на седмицата, и то през зимата, това не представляваше проблем. Имаше предостатъчно свободни стаи и Клаудия Милър им предложи да си изберат.

— Мисля да вземем двете съседни стаи на последния етаж — каза Патси, когато тръгнаха след собствениците по широкото стълбище. — Нали знаете, онези, които гледат към манастира.

Веднага щом влязоха в първата стая, Патси завлече Мередит до прозореца.

— Не е ли най-прекрасната гледка на света? — извика тя. — Виж манастира! Една от най-красивите старини в цяла Англия!

Мередит се загледа в просторните ливади и градини на „Скел Гарт“, покрити с плътна пелена сняг, после прикова очи в манастира. Той се издигаше внушително сред белите поляни, огромен, тъмен, очертан на фона на потъмняващото небе. Тя затаи дъх, зашеметена от красотата му. Наистина беше прекрасно. Това бе единствената подходяща дума.

— Това е една от най-добре запазените стари сгради в страната — осведоми ги Бил Милър. — Там непрестанно работят зидари, които

се опитват да предпазят манастира от разрушение. Нали знаете, той е национален архитектурен паметник.

В този момент, поради причина, която тя самата не можеше да си обясни, Мередит реши да отиде да разгледа манастира.

След като пиха чай със семейство Милър, започнаха огледа на „Скел Гарт“. Къщата бе построена през деветнадесети век. Когато завършиха разговора си със собствениците, навън вече се бе стъмнило. „Ще отида утре преди да си тръгнем“ — помисли си Мередит, твърдо решена да посети манастира.

На следващата сутрин по време на закуската Клаудия Милър влезе в трапезарията, за да провери дали гостенката се нуждае от нещо. Мередит използва възможността и я попита как да стигне до старинния комплекс.

— Най-добре е да отидете пеша. Носете ботуши, тъй като по пътя има доста сняг — каза Клаудия, а после й даде точни указания.

„Почти стигнах“ — помисли си Мередит, когато се изкачи на върха на хълма в края на алеята с липите. Тя погледна към живописната църква и близкия обелиск, после насочи очи към езерото по-долу, което блестеше на слънчевата светлина. Отвъд езерото се виждаше река Скел, а малко по-нагоре бе манастирът.

Мередит остана за момент на хълма, заслонила с ръка очите си от слънцето. Стори й се, че манастирът изглеждаше още по-внушителен от предишния ден. Разбира се, сега беше много по-близо до него, а не го гледаше през прозореца на отдалечена къща.

Неочаквано тя потръпна, сякаш под порива на мразовит вятър. Но тази сутрин нямаше вятър. „Някой ми мисли злото“ — промърмори тя тихо, после се зачуди защо ли й бе хрумнало подобно нещо.

Обзе я странно усещане. Тялото й сякаш застина, а всичките й сетива се изостриха. Внезапно разбра какъв беше проблемът. Имаше чувството, че е била тук и преди, застанала на същото място, загледана в средновековните руини. Пейзажът й изглеждаше много познат. Мередит потрепери отново. „Deja vu — каза си тя. — Нещо вече видяно.“ Но никога преди не бе идвала в Йоркшир.

И все пак това древно място й напомняше нещо. Руините я привличаха, сякаш я теглеха неудържимо напред. Тя забърза надолу по

хълма, ботушите ѝ скърцаха по замръзналия сняг. Мередит се затича, като се спъваше и хлъзгаше непрестанно. На няколко пъти едва не падна, но възстанови равновесието си и продължи напред.

Най-после стигна задъхана до порутения манастир. Той беше без покрив, открит към безбрежната синева. Останалите без стъкла прозорци се очертаваха като гигантски арки на фона на ясното небе. Мередит завъртя бавно глава и огледа високите каменни стени и огромните полуразрушени колони, напуканите плочи, покрити с чист, бял сняг. Стори ѝ се, че времето е спряло.

Докато се оглеждаше, сърцето ѝ се сви и тя изпита странно усещане за загуба. Чувството бе толкова силно и ясно, че очите ѝ се изпълниха със сълзи. В гърлото ѝ заседна буца.

„Нещо ми е било отнето тук. Нещо изключително ценно. Идвала съм тук преди. Познавам това древно място. То е част от мен. Какво съм изгубила тук? О, Господи, какво ли е било? Нещо по-скъпо от живота. Част от душата ми. Част от сърцето ми. Защо ли се чувствам по този начин? Какво означават за мен тези руини?“ Нямаше никакъв отговор.

Мередит застана неподвижно в средата на порутения манастир. Неочаквани сълзи потекоха по лицето ѝ и затоплиха измръзналите бузи. Тя затвори очи без да разбира какво ѝ се случва. Нещо ѝ бе отнето тук. Или някой. Някой, когото бе обичала. Какво беше това? Не можеше да разбере. Единственото, което знаеше, бе, че изпитва невероятно силно чувство за загуба.

Отвори очи, отиде бавно до една от стените и облегна глава на камъните. Обзе я странно спокойствие.

В далечината се чу самотен писък на птица. Внезапно — сред руините задуха силен вятър, после всичко утихна.

Мередит тръгна към галерията унесено, движеше се като сомнамбул. Знаеше пътя добре. Вътре бе чудесно защитена от вятъра. Не се чуваше никакъв звук. В просторната сводеста галерия цареше абсолютна тишина.

„Болка — помисли си тя. — Защо чувствам болка и отчаяние? Какво има в това място? Какво означава този манастир за мен?“ Не знаеше. Пълна загадка.

Мередит се върна в „Скел Гарт“ около час по-късно. Патси я чакаше в дневната.

— Господи, замръзнала си! — извика партньорката ѝ. — Влез и седни до огъня. Пийни нещо топло преди да тръгнем към летището.

— Добре съм, не се безпокой.

Мередит си съблече палтото, отиде до камината и поднесе замръзналите си ръце към пламъците.

— Не можах да повярвам, когато Клаудия ми каза, че си отишла в манастира. И то в това ужасно време. Ако ме беше изчакала да сляза за закуска, щях да те закарам до там.

— Разходката беше приятна — отвърна Мередит, като седна и загледа огъня.

— Ще отида да поръчам чай — Патси скочи енергично.

— Искаш ли да хапнеш нещо? Кифлички? Знам, че ги обичаш.

— Не, благодаря. Чаят е съвсем достатъчен.

Когато се върна, Патси хвърли любопитен поглед на Мередит.

— Може да ти се стори странно, но изглеждаш пребледняла, сякаш си видяла призрак — ухили се тя и добави: — Вероятно духовете на монасите са ти правили компания по време на разходката.

Мередит не се засмя, както правеше обикновено, а я погледна странно и не каза нищо. Патси се вторачи учудено в нея.

— Има ли някакъв проблем, Мередит?

Отначало приятелката ѝ не отговори, после изрече тихо:

— Имах странно преживяване в манастира.

— Какво стана?

— Чувствах се невероятно привлечена от руините, сякаш ме теглеше магнит. Тичах от църквата до там. Едва не паднах на няколко пъти. Нямах търпение да стигна в манастира. А когато заставах сред полуразрушените стени, изпитах чувството, че познавам мястото много добре. Беше ми странно познато. И после ми се случи нещо... Изпитах толкова силно чувство за загуба, че се разтреперих. Но не мога да си обясня нищо... Вероятно ще ме помислиш за луда, но съм сигурна, че манастирът означава нещо за мен. Нещо особено. Но не мога да ти кажа защо е така. Дори не бях чувала за него досега. И никога в живота си не съм идвала тук.

За момент Патси не отговори, после каза замислено:

— Да, не си идвала. Поне не в този живот. Но може да си била тук в някой минал живот. Вярваш ли в прераждането?

— Не знам — поклати глава Мередит. — Ако кажа, че не вярвам, това ще прозвучи адски самоуверено и арогантно.

Тя сви рамене и погледна объркано.

— Кой всъщност знае всичко за странния свят, в който живеем?

— Може да си гледала някой документален филм за Йоркшир, където са показали манастира. Може затова да ти е толкова познат — предположи Патси.

— Не мисля така. А и какво означава онова странно чувство за загуба, което изпитах?

— Не мога да го обясня — отговори Патси.

Млада келнерка им донесе чая. Двете приятелки замълчаха.

След като останаха сами, Патси отбеляза тихо, загледана в Мередит:

— Беше доста развълнувана снощи. Имам предвид за купуването на „Скел Гарт“. Надявам се странното преживяване тази сутрин да не е променило решението ти.

— Точно обратното. Очевидно манастирът има някакво значение за мен, макар да не знам какво. Но все пак ми се струва добро предзнаменование за бъдещето. А и бездруго харесвам хотела. Беше права за него — усмихна се тя на партньорката си. — Той е истинско бижу, а и определено е по-добър от „Чапла“, където наистина има прекалено много възглавници. „Скел Гарт“ е очарователен, има невероятна атмосфера и е удобен. Разбира се, има нужда от подобрения, но те няма да струват много.

— Според мен „Скел Гарт“ се нуждае само от подмяна на обзавеждането. А ти си най-добрата в тази работа.

Мередит кимна, но не отговори.

Патси вдигна чашата си.

— За нашия нов хотел. Дано да стане преуспяващ.

— За „Скел Гарт“.

ГЛАВА 10

Люк де Монбоше погледна Агнес и Мередит и каза:

— Реконструкцията ще ви отнеме поне шест месеца. Ако намалим срока на четири, ще се провалим.

— Надявахме се да отворим хотела през лятото — разпали се Агнес.

— Невъзможно е! — възкликна той. — Трябва да се свършат прекалено много неща, а някои от тях са изключително важни — например архитектурните промени, които искате. Позволете ми да добавя, че те наистина са необходими. Освен това трябва да се сменят водопроводната и електрическата инсталация, прозорците и вратите. Повечето стени трябва да се измажат. — Той вдигна ръце в знак на безпомощност и завърши: — Честно казано, и шест месеца е твърде кратък срок. Надявам се предприемачът да успее да се справи.

— Но „Градина“ не е много голяма сграда — отбеляза Агнес и се обърна към Мередит: — Ти беше там два пъти тази седмица. На какво мнение си?

Беше петък и тримата обядваха в ресторанта на хотел „Плаза Атене“ в Париж, след като бяха прекарали сутринта в обсъждане на идеите за реконструкция на старата къща.

Мередит остави вилицата си и отвърна на френската си партньорка:

— Права си, Агнес, къщата не е прекалено голяма, но е в много по-лошо състояние, отколкото беше замъкът. Смятам, че Люк е прав. Съмнявам се, че е възможно да приключим с реконструкцията в по-кратък срок от предложения от него. Всъщност се чудя дали и шест месеца са достатъчни — каза тя и погледна Люк. — Не мислиш ли, че е по-разумно да отделим осем месеца?

Преди той да успее да отговори, Агнес възкликна разгорещено:

— Но ние успяхме да се справим с реконструкцията и обзавеждането на „Корморан“ само за една година. А той, е много по-голям.

— Знам. Но за къщата в Монфор-Л'Омери не са се грижили добре — отбеляза Мередит. — Не е справедливо да караме Люк да работи в нереални срокове. Той е прав. Рисуваме да се провалим.

Агнес замълча.

Люк кимна и се усмихна топло на Мередит.

— Благодаря, че проявяваш разбиране.

Мередит го харесваше. Беше привлекателен мъж с типично френски чар, искрен и непосредствен.

— В такъв случай, кога ще отворим хотела? — запита Агнес.

— Мисля, че е разумно да оставим откриването за пролетта на следващата година. Не смятам, че има алтернатива. Люк е наясно какво искаме и скоро ще знае какво може да се направи. Предполагам, че работата ще започне след около месец. Права ли съм, Люк?

— Да. Ще подготвя плановете колкото се може по-бързо. Ако ги одобриш, предприемачът ще е там в края на януари. Може да започне със събарянето на някои от вътрешните стени. Ако не се появят непредвидени проблеми, вероятно ще успеем да приключим до юни. Ще се помъча да свърша работата за шест месеца, а не за осем. Благодаря ти, че предложи двата допълнителни месеца, но не мисля, че ще се нуждаем от тях.

— Това е чудесно — очите на Мередит блеснаха радостно, после се обърна към Агнес. — Веднага щом предприемачът свърши, можем да ангажираме работници за боядисването и слагането на тапети. Те ще успеят да приключат за четири месеца. А от началото на следващата седмица ние с теб можем да започнем да подготвяме плановете за обзавеждането.

— Е, добре — промърмори Агнес. — Ако смяташ, че ни е нужна цяла година, значи е така — засмя се тя и сви рамене. — Трябва да призная, че имаш вярно око, когато става дума за ремонти. — Набучи парче риба на вилицата си и завърши: — Проблемът ми е, че съм прекалено нетърпелива. Иска ми се да отворим новия хотел колкото се може по-скоро.

— В това няма нищо лошо — отвърна Мередит. — Но ако се опитаме да свършим работата набързо, може да си имаме неприятности.

— Радвам се, че се споразумяхме — каза Люк. — Позволете ми да добавя, че къщата е очарователна и с чудесни възможности, тъй

като и околността е великолепна. Направили сте много добър избор.

— Трябва да благодарим на Агнес за това — отдаде дължимото на партньорката си Мередит. — Тя забеляза къщата.

Забравила притесненията си заради дългия срок, Агнес доволно отпи от бялото вино.

— Значи всичко е уредено — заключи тя. — Люк ще изготви плановете бързо и веднага ще ти ги изпрати в Ню Йорк. Е, какво смяташ да правиш през уикенда?

— Нищо особено. Мислех да си почина и да понапазарувам. Не се тревожи за мен, Агнес. Знам, че си много заета.

Агнес се намръщи леко.

— Вярно е, Ален и Хлои са болни от грип и трябва да се погрижа за тях. Слава Богу, че и аз не се заразих.

— Съжалявам. Не се тревожи за мен, ще изкарам един спокоен уикенд.

Люк отпи от виното и се облегна на стола си, загледан замислено в Мередит. Накрая подхвърли:

— Ако наистина нямаш нищо определено наум, бих искал да те поканя в моята провинциална къща. Тръгвам утре сутрин. Ако искаш, ще те взема и ще те докарам обратно в Париж в понеделник.

— Много мило от твоя страна, Люк — промърмори Мередит и се поколеба. — Не знам... не искам да се натрапвам...

— Не се натрапваш. Аз те поканих. И наистина искам да дойдеш. Няма да има празненство с много гости, ако това те притеснява. Всъщност, трябва да призная, че ще сме сами, а това може да ти се стори отегчително. Но пък местността е много красива и съм убеден, че ще ти хареса.

— Ами, благодаря... — започна Мередит и млъкна. Чувстваше се притеснена.

Агнес реши да се намеси и каза бързо:

— Люк има очарователна стара къща на Лоара. Уникална е. Ще се влюбиш в нея, Мередит. Трябва да я посетиш на всяка цена.

— Да, моля те, ела, Мередит — настоя и той.

— Добре, ще дойда — внезапно реши Мередит. — Много ти благодаря за поканата.

След обяда Агнес и Мередит тръгнаха към офиса на „Хейвън“, който се намираще на тясна уличка до „Рю де Риволи“.

— От няколко седмици събирам мостри на платове и тапети — каза Агнес, когато влязоха в кабинета ѝ.

Тя седна на канапето и придърпа две огромни торби към себе си.

— Седни до мен, Мередит. Искам да ги прегледаме заедно. Реших, че ще е хубаво да имаме нещо подръка, за да започнем плановете за обзавеждането колкото се може по-рано.

— Сигурно си обиколила цял Париж — засмя се Мередит, като се настани до нея и бръкна в една от торбите. — Никога не съм виждала такава изобилие.

Извади синьо-червено парче плат и се загледа в него.

— Това ми харесва... прилича на Мануел Кановас... да, чудесно е.

— Той е много добра партия — каза Агнес.

— Кой? Мануел Кановас? Мислех, че е женен.

— Не, не Мануел Кановас. Люк де Монбоше. За него говоря.

— О!

— Защо възкликваш толкова изненадано?

— Да не се опитваш да ме сватосаш, Агнес?

— Не — засмя се приятелката ѝ. — Всъщност това не ми беше идвало наум, докато той не те покани в къщата си за уикенда. Тогава се усетих. Той е привлекателен, преуспяващ и, най-важното, неженен.

— Разведен ли е?

— Не. Мисля, че никога не се е женил — отговори Агнес, като се замисли и прехапа устни. — Не, чакай малко... май е бил женен, но жена му е починала. Не мога да си спомня. Той е приятел на Ален, така че мога да проверя.

— На колко години е? На четиридесет?

— Мисля, че е малко по-възрастен. Може би на четиридесет и три. Ще попитам Ален, когато се прибера у дома, и ще ти звънна в хотела.

Мередит се засмя и поклати глава.

— Той само ме покани да прекарам уикенда с него. Не ми е предлагал брак.

— Знам, но ми се струва, че много си пада по теб. Забелязах как те гледа през последните няколко дни. Трябва да добавя, че

проявяваше голям интерес.

— Какво имаш предвид?

— Очевидно иска да те опознае по-добре. Харесваш ли го?

— Разбира се, иначе не бих приела поканата му.

— Той е много талантлив архитект. Но вече знаеш това от снимките, които ти показа вчера в офиса си. Имахме късмет, че се съгласи да работи за нас. Но най-важното е, че той е много добра партия.

— Виждала ли си някога къщата му? — попита Мередит, за да смени темата.

— Разбира се, ние с Ален ходихме там няколко пъти. Но през лятото. Чудесно място. Между Талси и Менар.

— Близко ли е до нашия хотел?

— По-нагоре, малко след Блоа, по-близо е до Орлеан, отколкото е „Корморан“. Помниш ли онзи път, по който пътувахме с Ален до Шамбор?

Мередит кимна.

— Е, Шамбор е срещу Талси. Дели ги Лоара.

— Мисля, че се сещам. Каква е къщата?

— Огромна. Собственост е на семейството му от стотици години. И винаги са се грижили добре за нея. Мисля, че Люк прекарва там повечето си уикенди. Дотам се стига само за няколко часа.

— Радвам се, че си взех и дрехи като за село — каза Мередит, като внезапно се зачуди дали бе постъпила правилно, приемайки поканата.

— О, не се тревожи. Мисля, че Люк живее съвсем непретенциозно — успокои я Агнес и ѝ подаде поредната мостра. — Харесва ли ти това?

Мередит огледа плата и кимна.

— Знаеш, че обичам червено. Ще отива чудесно на черни мебели или черни аксесоари.

— Люк наистина те гледа по особен начин, скъпа — стрелна я с поглед Агнес. — Не си въобразявам.

— Вярвам ти — отговори Мередит и се засмя, развеселена от намеците на приятелката си и романтичните ѝ идеи.

ГЛАВА 11

Първият поглед към „Клос-Талси“ беше много впечатляващ — виждаха се и къщата и отражението ѝ в голямото езеро пред нея.

— О, колко е красиво! — извика Мередит, когато Люк де Монбоше я поведе напред и с широк жест посочи езерото и къщата в далечината.

— Искан да видиш гледката оттук, а не от колата — обясни той. — Всички се изненадват, а това ми доставя особено удоволствие. Разбира се, най-силно впечатлява отражението в езерото.

— Идеална къща сред идеален пейзаж — одобри Мередит.

Застана до Люк и огледа с интерес просторната къща. Беше построена от розови тухли и светъл камък, а покривът бе от тъмносиви плочи и от него се издигаха няколко високи комина. Мередит преброи тридесет и осем прозореца и пет капандури.

Дърветата, които заобикаляха къщата, се отразяваха в езерото заедно с фасадата. Получаваше се чудесна симетрия. Прекрасно за първоначален поглед към непознато място. Тя се обърна към Люк и попита:

— На колко години е къщата?

— Била е построена в началото на седемнадесети век, а градините са проектирани около петдесет години по-късно от Ле Нотр, най-прочутия творец на пейзажи по онова време. — Люк я хвана за ръката и продължи: — Хайде да се върнем в колата. След като обядваме, ще се поразходим из парка, а можем да разгледаме и градините, ако искаш. Но трябва да те предупредя, че изглеждат доста тъжни по това време на годината.

— О, нямам нищо против. Всъщност обичам градини през зимата. Различни са, но все пак привличат погледа — леко се засмя тя. — Е, поне някои от тях.

— Аз също обичам градини през зимата — отбеляза Люк, като отвори вратата на колата, помогна на Мередит да се настани, а после заобиколи и седна на шофьорското място.

Той подкара по величествената алея, от двете страни на която се извисяваха чинари, и продължи:

— За щастие, тази година няма много сняг и по-късно ще можем да си направим чудесна разходка.

Мередит кимна и се загледа през прозореца. Видя още едно езеро, по-малко от първото, и това я подтикна да сподели:

— Винаги съм харесвала къщи, построени близо до вода, макар да нямам представа защо.

— О, разбирам те много добре — поде Люк, като ѝ хвърли бърз поглед, а после отново насочи очи към пътя. — Аз самият също ги харесвам. Има нещо прекрасно във водата, тя придава по-привлекателен вид на пейзажа, както и на околните сгради. Тук, в Талси, има доста вода. Освен двете езера, които вече видя, има малко езерце с рибки близо до овощната градина, река в гората, водопад и безброй фонтани — засмя се той. — Очевидно някой от прадедите ми страхотно си е падал по тях. В парка има над две дузини и някои от тях са фантастични. Ще откриеш, че никога не си далеч от течащата вода.

Мередит се усмихна.

— Чудесно... знаеш ли, Люк, всичките ми хотели също са близо до вода. С изключение на Монфор-Л'Омери. Това беше единственото, което не ми хареса, когато го видях за първи път.

— Ако искаш, мога да ти проектирам езеро за новия хотел — предложи той. — Не е трудно да се направи, а и към къщата има доста земи. Какво мислиш по въпроса?

— Идеята е добра. Ще поговоря с Агнес. Вероятно можеш да ми кажеш някаква приблизителна цена.

— Разбира се. Е, Мередит, най-после пристигнахме.

Люк вкара колата в просторния павиран двор и паркира. Очевидно това беше парадният вход на къщата. Широки стъпала водеха към огромна двойна врата от тъмно дърво, украсена с орнаменти от ковано желязо. Още преди да стигнат до нея, мъж на средна възраст, облечен в бяла риза, черна жилетка и престилка на зелени райета, вече бе излязъл да ги посрещне. Той се спусна надолу по стълбите и широка усмивка озари жизнерадостното му лице.

— Здравсти, Венсан! — извика Люк, като изскочи от колата и побърза да помогне на Мередит.

— Здравейте, господине — отвърна мъжът.

Люк и Мередит тръгнаха към него. Той се здрависа с Люк.

— Мередит, това е Венсан Маршан, който управлява това място заедно с жена си Матилда. Венсан, представям ти госпожа Стратън.

— Госпожо — почтително произнесе мъжът и кимна учтиво.

Мередит му се усмихна.

— Приятно ми е да се запознаем, Венсан — каза тя и му протегна ръка.

Той я разтърси енергично.

— За мен също е удоволствие, госпожо.

После Венсан отвори багажника на колата, извади чантите им и ги последва нагоре по стълбите.

Люк я въведе в огромно фоайе с каменни стени и под. Върху светлите варовикови стени бяха окачени старинни гоблени. От високия таван висеше полилей от бронз и кристал. Единствените мебели бяха дълга маса, покрита със сложна позлатена резба, върху която бяха поставени две каменни вази, пълни с изсушени цветя. От отсрещната стена проблесна огромно огледало с позлатена рамка, каменна статуя на рицар стоеше в ъгъла.

— Позволи ми да взема палтото ти — предложи Люк.

Мередит свали връхната дреха и той я занесе до вградения гардероб.

След секунда вратата в края на коридора бе отворена енергично и висока пълна жена забърза към тях.

— Господине! — възкликна тя и кимна радостно на Люк, а после хвърли любопитен поглед на Мередит.

Люк я целуна по бузите.

— Здравей, Матилда. Искам да те запозная с госпожа Стратън. Както вече ти казах по телефона, тя ще ми гостува през уикенда.

Матилда се усмихна и пристъпи напред. Двете жени се ръкуваха.

— Ще ви заведе в стаята ви, госпожо — рече Матилда, после погледна Люк и добави бързо: — Както предложихте, господине, приготвила съм стаята на баба ви за госпожа Стратън.

Люк поведе Мередит към стълбите.

— Надявам се да харесаш стаята. Беше любимото място на баба ми. Всъщност, сигурен съм, че ще я харесаш, защото гледа към езерото. Мисля, че изборът ми е разумен.

— Прав си. И аз съм сигурна, че ще я харесам.

Матилда се заизкачва по стълбите, следвана от Мередит и Люк. Зад тях вървеше Венсан с двата куфара на гостенката.

Тръгнаха по дълъг коридор, застлан с дебел килим. По стените висяха множество картини. Мередит ги погледна мимоходом и осъзна, че са семейни портрети.

— Ето! — Матилда внезапно спря и отвори една от вратите. — Това е стаята на баба Роуз де Монбоше, която всички много обичаха.

— И от която много се страхуваха — добави Люк, като намигна на Мередит. — Тя беше ужасна понякога, но и невероятно красива.

Забелязал любопитния поглед на Мередит, младият мъж обясни:

— Това е всекидневната, а спалнята и банята са зад онази врата. Баба ми се влюбила в този апартамент, когато дядо ми я довел в Талси за първи път, и после го взела за себе си. А това там е нейният портрет. Онзи, който виси над камината.

Мередит проследи погледа му.

Очите ѝ се спряха върху портрета на невероятно красива млада жена. Златисто-червени къдрици обрамчваха съблазнително лице и дълга бяла шия. Очите ѝ бяха наситено сини под извитите червеникави вежди, а широката ѝ уста бе изключително привлекателна.

Мередит се приближи към камината и загледа портрета с интерес. Художникът бе уловил най-същественото от личността на жената. В усмивката ѝ имаше неподправена топлина, а на лицето ѝ грееше щастие. Роуз де Монбоше бе облечена в рокля от бледорозов шифон с шал яка, а на врата ѝ блестеше перлена огърлица. Мередит реши, че портретът е рисуван през двайсетте години.

— Баба ти е била невероятно красива — промълви тя и погледна Люк. — Мисля, че е била доста жизнерадостна и с чувство за хумор. Личи си по закачливия блясък в красивите ѝ очи и веселата ѝ усмивка.

Люк кимна.

— Съвсем точна преценка. Доколкото знам, наистина е била точно такава. Хората са я намирали неустоима. Познавах я като доста по-възрастна, отколкото е на този портрет, но дори тогава смятах, че вечно се кани да направи някоя бяля. Както казваше баща ми, човек винаги трябва да има едно наум с нея. Той беше първородният ѝ син и любимец сред четирите ѝ деца. Спомням си, че баба ми имаше чудесно чувство за хумор и великолепно разказваше вицове. А и беше голяма ласкателка.

— Ирландка ли беше?

— Да. Дядо ми се запознал с нея в Дъблин. На някакъв бал. Бил там на лов.

Матилда влезе при тях с Венсан по петите си.

— Искате ли помощ за разопаковането на багажа си, госпожо? Ще изпратя Жасмин да ви помогне.

Мередит поклати глава.

— Благодаря ти, Матилда, но мога да се справя сама.

Икономката кимна, усмихна се, хвърли бърз поглед на Люк и излезе от стаята. Венсан забърза след нея.

— Венсан е сянката на Матилда — отбеляза Люк, когато останаха сами. — И двамата са чудесни и работят в Талси откак се помнят. А и родителите им са работили тук. Имат две дъщери, Жасмин и Филипин, и един син, Жан-Пиер, които също работят тук. Сега ще те оставя, Мередит, за да можеш да се освежиш и да си починеш. Сигурна ли си, че не искаш Жасмин да се качи и да ти помогне за дрехите?

— Не, ще се оправя чудесно. Благодаря ти.

Люк придърпа нагоре ръкава на сакото си, за да погледне часовника си.

— Сега е едва дванадесет. Искаш ли да се срещнем в библиотеката след един час? Ще ти стигне ли времето?

— Разбира се.

Той се усмихна, завъртя се и тръгна към вратата.

— А къде е библиотеката, Люк? — попита Мередит.

Младият мъж се обърна усмихнато и побърза да се извини.

— Ужасно съжалявам, забравих, че не познаваш къщата. Библиотеката е в средата на енфиладата — това е редица стаи, свързани една с друга. Намират се в дясното крило. Ще пийнем по едно питие там преди да обядваме.

— Добре, чудесно.

Вратата се затвори тихо зад него. Мередит се обърна към портрета на баба му и се загледа в него.

— Усмихнатите ирландски очи — промърмори тя тихо, като си припомни прочутата стара балада.

Наистина очите на Роуз де Монбоше искряха от сдържан смях, а лицето ѝ бе типично ирландско. Мередит отстъпи назад и леко

наклони глава. Присви леко очи и се вторачи в портрета. Роуз де Монбоше ѝ приличаше на някого, но не можеше да се сети на кого. Вероятно на Люк. Не, не на него. Той беше тъмнокос и очите му бяха тъмнокафяви. Жена със златисточервена коса и ясни сини очи... този образ и смътен спомен пробляснаха за секунда в мислите ѝ, но изчезнаха преди Мередит да успее да ги улови. Тя разтърси глава, хвърли последен поглед на портрета и влезе в спалнята.

Веднага щом пристъпи вътре, Мередит се усмихна широко. Стаята беше очарователна. В камината пламтеше буен огън, а лампите с копринени абажури бяха запалени. Обзавеждането беше в меки сиви и сини тонове. Стените бяха покрити със сребристосиво моаре, богатите завеси на трите високи прозореца бяха от сребристосива тафта, а голямото легло имаше балдахин от същата тафта, която изглеждаше ръчно избродирана. При огледа отблизо обаче Мередит осъзна, че розовите, червени и жълти рози и красивите зелени листа бяха изрисувани на ръка върху коприната. Няколко кресла и малко канапе, тапицирани в перленосиво кадифе, бяха подредени около камината, а в ъгъла стоеше необикновена старинна тоалетка, изцяло изработена от венецианско огледало.

Развълнувана, Мередит се зарахожда бавно из спалнята, като оглеждаше всичко внимателно и с интерес, възхищаваше се на стила и елегантността и кимаше леко, когато някоя картина или произведение на изкуството привличаха погледа ѝ. Някои неща в стаята бяха остарели, дори леко поовехтели, но общото впечатление бе на красота, лукс и старинна изисканост. Освен това от спалнята лъхаше спокойствие, както и от съседната всекидневна, обзаведена в бледорозово, сивкавосиньо и зелено, цветовете на килима „Обюсон“.

След като обиколи цялата стая, Мередит застана пред венецианската тоалетка. Върху огледалната повърхност бяха подредени сребърни четки с инициалите на Роуз де Монбоше, кристални шишета от парфюм, сребърни кутии за пудра и руж.

От едната им страна стоеше снимка на хубав мургав мъж във вечерен тоалет. Мередит се наведе към сребърната рамка и за миг ѝ се стори, че вижда Люк. После осъзна, че не беше той. Вечерният костюм бе от двадесетте години. Очевидно това бе съпругът на Роуз. „Ето на кого прилича Люк“ — помисли си Мередит.

След като разопакова куфарите си, тя взе тоалетната си чантичка и влезе в банята, където застина неподвижно, зашеметена от размера ѝ и от буйния огън в бялата мраморна камина.

Банята беше огромна, с висок прозорец с бели дантелени завеси, старомодна вана с извити крака и шнулове за звънци, с които да повикаш камериерката. Мерedit се зачуди дали звънците още работеха, но се въздържа и не пробва.

ГЛАВА 12

Долу в кабинета си в задната част на къщата Люк де Монбоше седеше зад бюрото, на което бяха проснати няколко чертежа.

Плановете бяха изготвени от негов колега и Люк възнамеряваше да ги прегледа преди обяд, за да даде одобрението си. Но досега почти не им бе обърнал внимание.

Мислите му не бяха съсредоточени върху работата, а върху Мередит Стратън.

От момента, когато я видя в сряда сутринта в Монфор-Л'Омери, Люк бе изключително заинтригуван от нея. Като архитект и дизайнер, той бе истински ценител на красивото и отначало бе привлечен от вида ѝ. Харесваше ръста ѝ, русата коса и светлата кожа, искрящите ѝ зелени очи, които говореха толкова много за нея.

Мередит беше красива жена със страхотен стил и той изпитваше истинско удоволствие, когато спреше очи върху нея. Освен това ценеше самоувереността и хладнокръвието ѝ. Прекалено кокетните и закачливи жени го изнервяха.

Още през първите няколко часа в компанията ѝ Люк осъзна, че тя беше делова, практична, организирана и решителна, а тези качества допадаха на сериозния му характер и любовта му към реда.

Люк не можеше да търпи разхвърляни жени, които вечно водеха неприятностите след себе си, живееха в постоянна лудница и създаваха бъркотия в живота на останалите. Освен това намираше енергичната и блестяща Мередит за изключително привлекателна. Тя го изпълваше с вълнение, каквото не бе изпитвал от дълго време.

„Жалко, че живее в Ню Йорк, който е толкова далеч“ — помисли си Люк, като потропа с молива си по масата. Но пък това не можеше да направи връзката им невъможна. Все пак съществуваха свръхзвуковите полети. Можеше да стигне до Манхатън за три и половина, най-много четири часа с „Конкорд“. Едва преди три седмици бе пътувал от Париж до Ню Йорк, за да се срещне с един клиент, и дори не усети как мина времето.

Люк искаше, нуждаеше се да опознае Мередит Стратън по-добре. Интимно. Намираше я по-привлекателна сексуално отколкото всяка друга жена, която познаваше. В сряда вечер, след първата им делова среща, той осъзна, че я желае. А ако един мъж не бе сигурен в подобно нещо след първата среща, дали някога въобще можеше да е сигурен? Внезапно Люк си помисли, че сигурно и при жените бе така.

Бе се доверил на Агнес, но само донякъде. Просто бе споделил интереса си към Мередит и желанието да я опознае по-добре. Бяха говорили за това в четвъртък вечер, когато ѝ се обади у дома. Не бе могъл да се въздържа. После бе поканил семейство Д'Обервил и Мередит в Талси за уикенда, но Агнес отказа, тъй като Ален и Хлои бяха болни от грип. Все пак го посъветва да покани Мередит.

— Не се тревожи — бе го успокоила тя. — Ще предложи да обядваме заедно в петък след деловите разговори, а ти ще намериш начин да я поканиш. Ще насоча разговора натам по съвсем естествен начин.

След като той притеснено ѝ възрази, Агнес възкликна с усмивка:

— Не бъди такъв страхливец, Люк! Мередит няма никакви планове за уикенда, а и освен нас няма приятели в Париж. Знам, че те харесва, и съм убедена, че ще приеме поканата. А на теб ще ти е приятно да си с нея. Тя е чудесна и всички я обичат.

„Любов — помисли си Люк. — Дали някога отново ще открия любовта?“ Много му се искаше да вярва в това. Харесваше жените, възхищаваше им се и ги уважаваше. Освен това искаше да има съпруга. Определено идеята да остане сам до края на живота си не го въодушевяваше.

Досега обаче любовта му убягваше. След смъртта на Аник животът му бе спрял. Беше обезумял от мъка. Впоследствие се бе опитал да започне отново и да създаде нормална връзка. Но досега нямаше никакъв успех. Само безброй провали.

През последните няколко години се бе запознал с две-три жени, които бяха чудесни, но нито една от тях не успя да запали искрица в него. Дори бе започнал да се чуди дали искрата не е угаснала завинаги и отскоро наистина вярваше в това. Докато видя Мередит. Без въобще да се опитва, тя толкова го очарова, че той започна да се чуди на себе си. Чувствата и желанията му, нуждата да стане част от живота ѝ бяха толкова силни, че реши да положи всички възможни усилия.

Колко често един мъж се чувстваше по този начин? Вероятно само веднъж в живота. Не, в неговия се случваше за втори път. Беше изпитвал същите чувства и към Аник.

„Мередит Стратън — прошепна той тихо и написа името ѝ в бележника си. — Коя си ти, Мередит Стратън? Откъде идва тази дълбока тъга в душата ти? Кой те е наранил така ужасно? Кой е разбил сърцето ти?“ Усещаше, че Мередит е преживяла страхотно нещастие. Виждаше болката, отразена в зелените ѝ очи, безкрайната тъга, която се криеше там. Много му се искаше да облекчи мъката ѝ, да прогони печалта и бе сигурен, че ще успее, ако получи възможност.

Люк не бе задал на Агнес никакви въпроси за Мередит, макар че копнееше да го направи. Беше му неудобно да разпитва. А и му се струваше, че наистина познава Мередит и силния ѝ характер. Убеден бе, че тя е чудесна жена.

Каква беше онази фраза, която красивата му ирландска баба винаги използваше? Роуз де Монбоше му бе казвала неведнъж: „Дядо ти е истинският, Люк.“

Мередит също бе истинската.

Малкият черен часовник на чертожната маса показваше почти дванадесет и половина. Люк нетърпеливо захвърли молива и скочи да се разтъпче. Не го свърташе, а и се чувстваше леко схванат след дългия път от Париж.

Излезе от кабинета си и се затича нагоре по стълбите към спалнята си. Свали сакото и се отправи към банята, където изми лицето си със студена вода и се среса.

После се погледна в огледалото. В черната му коса вече имаше сребристи нишки. Той се вгледа в себе си намръщено. От огледалото го гледаше изморено и остаряло лице. Около очите му имаше бръчки. Стори му се, че изглежда по-стар от четиридесет и трите си години.

Мередит също бе в началото на четиридесетте. Агнес му бе споменала нещо за възрастта ѝ още преди пристигането ѝ от Лондон. Запита се дали бе прекалено стара, за да има деца, после реши, че това си зависи от жената. Винаги бе искал да има дете, което да продължи рода му. Но в крайна сметка това не бе от чак толкова голямо значение. Животът беше борба и Люк внезапно осъзна, че трябваше да се протегне и да сграбчи щастието си. Любовта не бе предназначена само за създаване на потомство.

„Мередит. Тя може да ме направи щастлив. Усецам го и с костите си. Когато бях малък, баба Роуз често ми казваше: Костите не лъжат, Люк. Можеш да разбереш много неща по тях, дете. И расата се познава по костите, Люк. Виж конете. Може да са много бързи, но това не е достатъчно. Расата е по-важна. Винаги се доверявай на костите си. Те никога не лъжат, никога.“

„О, бабо — усмихнато си помисли Люк. — Ти беше уникална.“

Той се извърна от огледалото и влезе бързо в спалнята. Взе сиво сако от туид и го облече върху черния си пуловер и тъмносивия панталон. После излезе от стаята.

Затича се надолу по стълбите, прекоси бързо фоайето и влезе в библиотеката.

В камината пламтеше огън, подносът с напитки бе зареден, а в сребърната кофа с лед се изстудяваше бутилка „Дом Периньон“. Сега му оставаше само да чака появата на Мередит.

Отиде до един от френските прозорци, загледа се в градината и си помисли колко интересни изглеждаха лехите. Тъмнозелените храсти бяха покрити със скреж, който подчертаваше сложните им геометрични форми. Истински късмет беше, че сестрите му решиха да не идват в Талси този уикенд. Люк ги обичаше много и харесваше съпрузите им, но беше радостен, че къщата бе изцяло на негово разположение. Искаше му се Мередит да се чувства добре и спокойна, а не оглеждана любопитно от семейството му.

Чуха се тихи стъпки.

Люк се завъртя и се втренчи напрегнато във вратата. Беше тя. Тръгна към него усмихнато. Той се почувства невероятно щастлив да я види.

— Ето те! — извика той радостно. — Влез, Мередит, ела до огъня. Тук е по-приятно. Искаш ли чаша шампанско?

— Да, благодаря, Люк — отговори тя.

Младият мъж отвори бутилката „Дом Периньон“, но не можа да се въздържи да не я погледне с крайчеца на окото си. Мередит бе облечена в бежово карирано сако над кремав кашмирен пуловер и панталон. Изглеждаше зашеметяващо. И това му се стори съвсем нормално. Изобщо не се съмняваше, че за него Мередит Стратън винаги ще изглежда прекрасно.

След като донесе чашите с шампанско до камината, Люк седна на канапето срещу гостенката си и каза:

— Надявам се, че имаш всичко, от което се нуждаеш, и си се настанила удобно в стаята на баба Роуз.

— О, да, благодаря ти много. Стаята е прекрасна, а също и банята. Има дори камина — засмя се тя и добави:

— Абсолютен лукс. Имам чувството, че ме глезиш.

Люк се присъедини към смеха ѝ.

— Всички бани на този етаж имат камини, но не ги използваме много често. Всъщност ги палим само за гостите, и то когато е студено. Не е лесно да се поддържа огънят в толкова много камини. Навремето праядо ми, а дори и дядо ми са имали армия от слуги, които се грижели за всичко. В наши дни е трудно да намериш прислуга, а е и доста скъпо, затова почти не използваме камините.

— Тогава се чувствам още по-очарована — отвърна Мередит, като го погледна с топлота. Люк определено ѝ харесваше и ѝ се искаше да научи повече за него. — Тук ли си израснал? — полюбопитства тя.

— Да. Заедно със сестрите ми, Изабел и Натали. Те са по-млади от мен, но се разбирахме чудесно, а имението е идеално за малки деца.

— Сигурно си имал прекрасно детство.

— Предполагам, че си права, макар невинаги да ми изглеждаше така. Баща ми беше доста строг.

Люк замълча и я загледа над чашата си. Сетне попита тихо:

— Изглеждаш натъжена. Какво има?

— О, нищо — бързо отговори тя. — Просто си помислих колко различно беше моето детство... — Мередит млъкна внезапно и се зачуди какво ли я бе подтикнало да изрече тези думи, рядко споделяше подробности от детството си с някого.

Макар да не можеше да разчете мислите ѝ, Люк бе убеден, че Мередит не бе възнамерявала да му разкаже за детството си. Това си личеше по стреснатото ѝ изражение. Затова побърза да запълни неловката пауза.

— Но ти също си отраснала в провинцията, нали? В Кънектикът? Тя поклати глава.

— Не. Вероятно от Агнес си чул, че съм от Кънектикът и имам там не само хотел, но и дом, и това е вярно. Но отраснах в Австралия. Прекарах детството си в Сидни.

— Австралийка ли си?

— Да. Е, поне съм родена там, но станах американска поданичка, когато бях на двадесет и две. — Мередит се облегна на бродираните възглавници, погледна Люк прямо и добави. — Това беше преди точно двадесет и три години.

— Ти си на четиридесет и пет? Не е възможно. Определено не изглеждаш на толкова — изненада се Люк.

— Благодаря ти. Всъщност съм все още на четиридесет и четири. Ще навърша четиридесет и пет в началото на май.

— Аз съм на четиридесет и три... Ще стана на четиридесет и четири на трети юни.

Последва кратко мълчание, после Люк каза предпазливо:

— От тона ти останах с впечатлението, че не си имала много хубаво детство.

— Така е. Беше ужасно. Никое дете не би трябвало да преживее подобно нещо — отвърна тя, после прехапа устни и се загледа в огъня.

„Значи това е източникът на болката — помисли си Люк. — Или поне на част от нея. Но Мередит крие и други тайни.“ Той помълча няколко минути, за да ѝ даде време да се съвземе.

— Съжалявам да чуя, че си била нещастна, Мередит — най-после каза той. — Какво ти се случи?

— Останах сираче, когато бях малка. Едва на десет години. Родителите ми загинаха в катастрофа. След това ме прехвърляха нагоре-надолу. Беше много тежко...

Тя замълча отново, сви рамене, насили се да се усмихне и го погледна в очите.

— Но това беше много отдавна — добави. — Вече почти не си го спомням.

Люк усещаше, че това не е вярно, но смени темата и попита:

— Кога отиде в Америка?

— Бях на седемнадесет. Заминах за Кънектикът като прислужница на американско семейство, което беше живяло в Сидни. По-късно започнах работа при Джак и Амелия Силвър. И те преобразиха живота ми.

Красива усмивка оживи лицето ѝ.

— Бях като по-малката им сестра. Нали разбираш, те не бяха много по-възрастни от мен — едва прехвърляха тридесетте. Отнасяха

се с мен като с член от семейството. Благодарение на Амелия и Джак успях да забравя онези ужасни години.

Люк кимна, въздържа се от коментар и се загледа в красивите ѝ зелени очи. Тъгата ги бе напуснала, но той знаеше, че тя все още измъчва сърцето ѝ. Зачуди се дали би могъл да я прогони напълно. Не беше сигурен, но знаеше, че иска да опита.

— Защо ме гледаш така, Люк? — попита Мередит. — Да не съм се изцапала с нещо?

— Не, не си — отвърна той и тъмните му очи пробляснаха. — Просто ти се възхищавах. Ти си много красива жена.

Мередит усети как се изчервява и се ужаси от себе си. Мъжете редовно ѝ правеха комплименти и тя бе свикнала с тях. Защо тогава се изчерви от думите на Люк?

— Благодаря ти — едва успя да изрече и почувства облекчение, когато телефонът зазвъня.

Люк стана и отиде да вдигне слушалката.

— Клос-Талси. Добър ден — каза той, после се заслуша за момент. — Изчакайте за секунда — помоли и се обърна към Мередит. — Дъщеря ти е. Кетрин.

Лицето на Мередит се озари от радост. Тя скочи, отиде до бюрото, пое слушалката от ръката на Люк и му благодари.

Той кимна, приближи се до прозореца и се загледа навън. Беше омагьосан от тази жена. Имаше чувството, че я познава, но все пак тя го озадачаваше. В нея определено имаше нещо загадъчно. Бе неустоима.

— Здравсти, Кет. Как си, скъпа?

Мередит се заслуша внимателно в гласа на дъщеря си и на лицето ѝ се появи радостна усмивка.

— Да, наистина се радвам за теб, скъпа. Много съм щастлива. Да, ще бъда в Париж в понеделник. Не, няма да се прибера у дома поне още една седмица.

Помълча известно време, заслушана в гласа на дъщеря си, после отговори:

— Да, добре. Ще ти звънна в сряда. Предай много поздрави на Кийт. И не забравяй да кажеш на Джон. Приятен уикенд. Обичам те, Кет. Чао.

Мередит затвори и се усмихна на Люк, който се обърна към нея с любопитен поглед.

— Дъщеря ми току-що се е сгодила. Снощи. И сега се рее в облаците от щастие.

Примигна и отмести очи настрани, като преглътна сълзите си. Беше толкова щастлива за Кетрин, че едва не се разхлипа.

— Прекрасна новина! Налага се да вдигнем тост и да изпием по още една чаша шампанско.

Люк вдигна чашата си и леко я чукна в нейната.

— Да пием за любовта и щастливия край — изрече бавно той, приковал тъмните си очи в нейните.

Мередит отвърна на погледа му и почувства, че отново се изчервява.

— За любовта и щастливия край, Люк — повтори тя и отпи от шампанското.

После отиде и седна на канапето. Внезапно усети много силно близостта на Люк де Монбоше.

Той я последва, но остана прав.

— На колко години е дъщеря ти? — попита той.

— На двадесет и пет. Имам и син, Джонатан, който е на двадесет и една. Учи право в Йейл.

Люк се усмихна широко и възкликна:

— Аз учих архитектура там. След като завърших Сорбоната. Какво съвпадение! Харесва ли му?

— Да.

— Радвам се. На мен също много ми харесваше. Най-хубавите години от живота ми.

— Наистина ли?

— До известна степен. Имах и други хубави години. Преди и след това.

Той отпи от шампанското и замълча замислено.

— Люк?

— Да?

— Бил ли си някога женен?

— О, да. Агнес не ти ли каза? — въпросително вдигна вежди той.

— Не — отговори Мередит. — Защо смяташ, че би ми казала?

— Няма особена причина — отвърна и сви рамене. — Просто си помислих, че може да ти е споменала. Да, бях женен. Съпругата ми почина преди шест години. В един момент Аник беше в отлично здраве, а в следващия умираше от рак. Отиде си много бързо. Само шест месеца след като определиха диагнозата. Беше едва на тридесет и седем. Бяхме женени осем години.

— Люк, много съжалявам. Такава трагедия. Ужасна загуба за теб. Мередит го погледна разтревожено, като се надяваше, че не го е разстроила много. Беше глупаво от нейна страна да го разпитва за жена му.

— Нямахме деца — каза Люк.

Мередит не отговори, а се загледа в огъня замислено.

Люк остави чашата си на масичката за кафе между двете канапета, хвърли няколко цепеници в огъня и се изправи. После вдигна чашата си и отпи.

В стаята цареше пълна тишина. Нарушаваха я само дращенето на огъня и тиктакането на часовника.

Най-после Мередит каза:

— Животът не е лесен. Винаги има болка и мъка, неприятности и проблеми. Загуби... от един или друг вид.

— Така е. Напълно вярно. Ирландската ми баба беше не само красива, но и много мъдра. Когато бяхме малки, често ни повтаряше, че животът винаги е бил труден и винаги ще бъде такъв, затова ние, простосмъртните, трябва да се наслаждаваме на всеки хубав момент в него. А ако намерим подходящия човек, трябва да го задържим до себе си завинаги. Смятам, че беше съвсем права.

— Никога не съм срещала подходящия човек — каза Мередит, но незабавно съжали за думите си.

— Аз я срещнах. Но тя почина.

Люк се загледа в далечината за момент, сякаш там имаше нещо, което само той можеше да види, после каза:

— Никога не съм срещал друга жена... но не губя надежда.

Прикова очи в нея, но Мередит сякаш не го забеляза.

— И бащата на Кетрин почина — внезапно изрече тя. — Но той бездруго беше женен и никога нямаше да мога да се омъжа за него. А с бащата на Джон се разведох... не бяхме подходящи един за друг...

— Отдавна ли се разведохте?

— Преди шестнадесет години.

„Толкова много признания — помисли си Мередит. — Какво ми става? Защо му разказвам всички тези лични неща? Този човек е съвсем чужд.“

— Ще срещнеш подходящия човек, Мередит. Знам, че ще стане така.

Искаше му се да добави, че вероятно вече го е срещнала, но се въздържа.

Матилда се появи до вратата на библиотеката и се прокашля.

Люк се извърна към нея.

— А, Матилда. Готов ли е обядът?

— Да, господине.

— Благодаря — каза той и се обърна към Мередит: — Не знам за теб, но аз умирам от глад.

— Да, аз също.

Докато я водеше към трапезарията, Люк обясни:

— Помолих Матилда да приготви съвсем прост обяд. Зеленчукова супа, омлет, зелена салата, сирене и плодове. Надявам се, че нямаш нищо против.

— Звучи чудесно — отговори Мередит.

Люк ѝ се усмихна топло, хвана я за ръката и я въведе в трапезарията.

Внезапно Мередит престана да се притеснява от всичко, което му бе разказала за себе си. Знаеше, че Люк няма да я съди за нищо. Имаше му доверие.

И се чувстваше спокойна и в безопасност с него.

ГЛАВА 13

След обяда Люк заведе Мередит на разходка из парка, наред който се издигаше къщата. Докато вървяха, говореха за безброй неща. Накрая разговорът се насочи към Роуз де Монбоше. Люк ѝ разказа няколко интересни истории за баба си, които бяха наистина забавни.

— Чудесен е начинът, по който говориш за нея — каза Мередит. — Искате ли да я бях познавала.

— Да, щеше да ти хареса — отговори Люк. — Тя беше много оригинална. Имаше силен характер и дух и управляваше семейството с желязна ръка. В кадифена ръкавица, разбира се — засмя се той. — Баща ми обичаше да се шегува с нея, а на рождените ѝ дни вдигаше тост с думите: „За здравето на великия мъж на име Роуз“. Е, фразата беше взета назаем от Волтер...

— Доколкото си спомням, го е казал на Екатерина Велика, когато се запознал с нея в Русия — добави Мередит. — Тя е една от любимите ми исторически героини. Чела съм доста за нея. Била е много силна и смела. И сама определяла всички правила.

— Вярно е, но май повечето силни жени го правят, нали?

— Да, така е. Понякога са длъжни да го направят, защото нямат друг избор.

Люк я хвана за ръка и я поведе по пътеката към овощната градина.

— През 1871, когато прапрадядо ми купил Талси от семейство Делорме, той направил езерцето с рибките. То се охранява от потока, който минава през гората. Прадядо ми се проявил като страхотен инженер при създаването му.

Спряха до езерото и Мередит се вгледа в тъмната вода.

— Тук наистина има риби — изненадано каза тя.

— Разбира се. Когато бях малък, ловях риба тук. Ние със сестрите ми имахме много въдици, а понякога и баба Роуз се присъединяваше към нас. Биваше я в риболова.

— Мога да си представя.

Замълчаха, докато заобикаляха езерото и се насочваха към гората. След малко Мередит наруши тишината:

— Баба ти е имала голямо влияние върху теб, нали?

— О, да. Нали разбираш, тя ни отгледа. Майка ми починала при раждането на малкия ми брат Албер, който се появил преждевременно на бял свят. Той също умрял седмица по-късно. Оттогава минаха точно тридесет и три години.

— Колко тъжно за теб и сестрите ти... за цялото семейство.

— Всички го понесохме тежко, особено баща ми. Не се ожени повторно и вярвам, че тъгуваше за майка ми до деня, когато умря.

— Кога стана това, Люк?

— Преди почти две години. Той не беше стар, само на седемдесет и една, което не е преклонна възраст в наши дни. Почина внезапно от инфаркт. Бил е в конюшнията и дори не е разбрал какво става, слава Богу. Щеше да е ужасно за него, ако се бе превърнал в инвалид. Беше много активен човек и спортуваше въпреки годините.

— А баба ти? Кога почина тя?

— През 1990, беше на деветдесет. Не страдаше от склероза, нито от старческо слабоумие. Беше много активна с бодър дух. Дори командваше всички ни. Една нощ си легна и кротко умря в съня си. Радвах се, че и тя, и баща ми не страдаха.

— Мисля, че това е най-добрият начин да си отидеш от този свят — произнесе Мередит замислено. — Да заспиш завинаги като баба ти. Смъртта от старост е най-естественото нещо — добави тя и му се усмихна. — Портретът ѝ е великолепен. Опитвах се да разбера на колко години е била, когато са я рисували.

Люк се намръщи замислено.

— Не съм съвсем сигурен. Мисля, че портретът е правен наскоро след сватбата ѝ с Арно де Монбоше, дядо ми. Трябва да е била малко над двадесет години.

— И аз така си помислих. Напомня ми за някого, но не мога да определя на кого.

— Сестра ми Натали прилича на нея, но ти едва ли някога си се срещала с нея, нали?

Мередит се засмя и поклати глава.

— Не, не съм.

— Натали физически е одрала кожата на баба, много е красива, но характерът ѝ е различен. Изабел пък изобщо не ѝ прилича. Аз съм единственият, който е наследил характера ѝ — сподели Люк.

— Да, личи, че е оставила отпечатък върху теб.

— Абсолютно. Осъзнах, че разсъждавам като нея и съм склонен да върша нещата по същия начин. Когато някой ти повлияе толкова много в детството ти, отпечатъкът му остава върху теб за цял живот. Нещо като печат, който не може да бъде премахнат. А кой е оставил отпечатък върху теб, Мередит?

— Никой — отговори тя рязко и прехапа устни, внезапно осъзнала, че тонът ѝ е ядосан. — Оправях се сама доколкото мога — добави тя по-меко. — Никой не ми е влиял. В живота ми нямаше човек, който да ми влияе — бях съвсем сама.

Спряха пред един от фонтаните и застанаха един срещу друг. Тъгата в очите на Мередит трогна Люк. Искаше му се да протегне ръце и да я прегърне, но не посмя. Тъкмо се канеше да ѝ каже нещо успокояващо, когато тя се усмихна и тъгата изчезна.

— По-късно, когато бях на осемнадесет години, се появи човек, който стана образец за мен. Амелия Силвър. Тя ми показва как да правя определени неща, научи ме да разбирам от изкуство и антики. Имаше великолепен вкус и беше много артистична. Съпругът ѝ, Джак, също ми повлия в някои отношения.

— Семейство Силвър още ли живеят в Кънектикът?

— О, не, и двамата починаха. Умряха преди повече от двадесет години. А най-тъжното е, че и двамата бяха твърде млади.

— Съжалявам. Те са били твоето семейство, нали?

Мередит кимна и леко се извърна настрани.

— Бях на двадесет и две, когато умря Джак. Година по-късно Амелия го последва в гроба. Бяха в живота ми само няколко години.

Осъзнал, че тъгата я обзема отново, Люк я хвана за ръката.

— Хайде, ела да отидем до голямото езеро. То е най-красивото нещо в парка.

Докато стигнат до езерото в далечния край на парка, Мередит се почувства зле. Зави ѝ се свят и я обхвана странна умора. Стори ѝ се, че ще припадне. Сграбчи ръката на Люк и едва промълви с изтощен глас:

— Не знам какво ми става, но се чувствам ужасно. Вие ми се свят и съм невероятно изморена.

Люк я погледна загрижено.

— Надявам се, че Агнес не те е заразила и не се разболяваш от грип.

— Съмнявам се. Агнес не беше болна.

— Не, но семейството ѝ боледуваше. Дали не е от виното на обяд? Може ли то да ти е подействало зле?

Мередит поклати глава.

— Не пих много. А и сега си спомням, че се почувствах леко замаяна, когато пристигнах в Париж във вторник вечерта. Същата сутрин се разхождах из един стар порутен манастир в Йоркшир. Беше много студено. Вечерта си помислих, че може да съм настинала, но на следващата сутрин бях добре. Вероятно просто съм изморена.

— Може и така да е. Хайде да се върнем в къщата. Най-добре е да си починеш.

Люк я прегърна и я поведе по алеята.

Придружи я до стаята ѝ и се засуети около нея. Накара я да си свали ботушите и я принуди да легне на канапето. Хвърли няколко цепеници в огъня, после донесе плътно кашмирено одеяло и я зави.

— Да не изчезнеш някъде — усмихна ѝ се той нежно. — Ще се върна след няколко минути с кана горещ чай с лимон и мед. Веднага ще те оправи. Това беше един от любимите лекове на баба Роуз.

Младият мъж излезе от стаята и тихо затвори вратата зад себе си.

Мередит облегна глава на меките кадифени възглавници и затвори очи. Ужасно ѝ се спеше и не можеше да си държи очите отворени.

Сигурно беше задрямала, защото се събуди стреснато, когато Люк се наведе над нея и махна кичур коса от лицето ѝ. Интимният му жест я обърка за момент, но после Мередит осъзна, че нямаше нищо против. Внезапно това ѝ се стори нещо съвсем естествено.

— Сложих чая на табуретката до теб — каза Люк със загрижен глас. — Пийни поне малко, докато е още топъл. А сега ще те оставя да си починеш.

— Благодаря ти, Люк, толкова си мил. Съжалявам, че съкратих разходката ни, но...

— Не се притеснявай — успокои я той. — Това не е проблем.

— Би ли загасил лампата, моля те?

— Разбира се. Почини си хубаво — усмихна ѝ се и излезе от стаята.

Мередит се обърна настрана и се сви на топка под кашмиреното одеяло. Загледа се в ярките пламъци на огъня. Цепениците пращяха, а към комина летяха искри. Тя вдигна очи и се взря в портрета на Роуз де Монбоше.

Следобедната светлина бързо изчезваше и стаята се изпълваше със сенки. Буйният огън и танцуващите пламъци придаваха на помещението розов блясък. Мередит си помисли, че в меката светлина портретът на Роуз сякаш оживяваше. Красивото ѝ лице бе жизнено, яркосините очи искряха от радост, а златисточервените ѝ къдрици обрамчваха привлекателната ѝ глава като ореол от лъсната мед. Беше невероятно красива... толкова лъчезарна...

Мередит затвори очи и се унесе. Образът остана под затворените ѝ клепачи; спомените ѝ се мъчеха да излязат на повърхността... Тя заспа дълбоко и засънува.

Пустошта беше безкрайна. Докъдето поглед стига. Километър след километър обгорена от слънцето земя. Имаше нещо странно злоещо в това място, където нямаше дървета, а от напуканата спечена почва не растеше нищо.

Мередит вървеше из изпепелената местност откак се помнеше. Цяла вечност. Чувстваше се изморена, но решителността ѝ я подтикваше да продължава напред. Знаеше, че те са някъде тук. Децата. Беше ги последвала до това място. Но къде бяха? Околността беше пуста. Нямаше къде да се скрият.

„Помогни ми да ги намеря. О, Господи, помогни ми да ги намеря.“ Но скоро разбра, че никой не чува молитвите ѝ. Тук нямаше бог. Не и в тази пустош.

Неочаквано видя как нещо се движи на хоризонта и се затича. Напуканата суха земя внезапно се превърна в кал. Обувките ѝ заджвакаха и подгизнаха. Калта я теглеше

в прегръдката си, но тя не спря. Скоро земята отново стана суха. Тя продължи да тича.

Малките точки на хоризонта се приближиха към нея. Видя малко момче, което държеше ръката на момиче. Внезапно те се отдръпнаха от нея и продължиха бързо напред. Мередит се затича по-бързо и почти ги настигна. Двете деца вървяха бавно и се държаха за ръка. Тя им извика да я почакаат, но те не го направиха. Продължиха напред, сякаш не я чуваха. Цветът на небето се промени в странно сиво-зелено. Задуха мразовит вятър. Внезапно момчето излетя в небето, като че ли понесено от силния порив, и изчезна сред облаците.

Малкото момиче остана само. То внезапно се обърна и тръгна към Мередит. Тя забърза към него. Момиченцето беше слабо и бледо, с измъчено лице и големи тъжни очи. Носеше черни чорапи и обувки и дебело зимно палто. На главата му бе нахлупена малка черна барета, а около врата му бе увит дълъг раиран шал. На ревера на палтото бе окачена табелка. Момиченцето я посочи. Мередит се взря и се опита да разчете името, но не успя.

Внезапно момиченцето побягна от нея. Мередит се опита да го настигне, но краката ѝ затънаха в калта. Тя извика на детето да се върне, но то продължи да тича и постепенно изчезна от погледа ѝ.

Чу се рязък звук, а после ужасен шум като от канонада и всичко около нея избухна.

Мередит се стресна и скочи. Лицето и вратът ѝ бяха мокри от пот. Беше объркана и се зачуди къде се намира. После осъзна, че лежи в стаята на баба Роуз в Талси.

Навън бушуваше буря. Светкавици раздираха притъмнялото небе, гръмотевици разтърсваха прозорците. Тя потръпна, сгуши се под кашмиреното одеяло и се загледа в огъня. Изпитваше необясним силен страх.

Затвори очи и се опита да пропъди обхваналия я ужас. Изобщо не разбираше защо е толкова уплашена. Лежеше в луксозната къща, скрита от жестоката буря навън, на сигурно място.

Внезапно се сети. Разбра защо беше уплашена. Сънят. Кошмарът, който я бе измъчвал неведнъж в миналото. Не го беше сънувала от години, но внезапно се бе върнал, за да я измъчва и плаши както преди.

ГЛАВА 14

След като Мередит се завърна в Париж, мислите ѝ често се връщаха към уикенда в „Клос-Талси“. И най-вече върху Люк де Монбоше.

Харесваше го, дори нещо повече, а любезното му и мило отношение към нея я бе трогнало.

Тези неща винаги бяха важни за нея, тъй като не ги бе изпитвала често в живота си. Нито загрижеността, нито топлотата бяха нейни спътници в детството ѝ и това я бе накарало да се затвори в твърда черупка. Само госпожа Полсън бе успяла да проникне през желязната предпазна ограда, а после, разбира се, и семейство Силвър.

Милото отношение бе не по-малко важно за зрялата жена, отколкото за детето. Но Мередит харесваше Люк не само заради това. Намираше го и изключително привлекателен като мъж.

Той изглеждаше много добре с мургавата си кожа и фини черти, но не това бе най-важното. Само едно красиво лице не можеше да я заинтересува.

Тя се възхищаваше на интелекта и таланта му, на достойнството му. Освен това Люк имаше чудесно чувство за хумор, а и двамата харесваха едни и същи неща — хубави книги, класическа музика, чаша студено шампанско пред пламтящия огън в зимната вечер, имаха слабост към къщи, построени близо до вода, захласваха се пред прозорци с витражи и пред фините картини на Мари Лоренсин. Като цяло Люк бе впечатляващ човек. Мередит се радваше, че се запозна с него и прие поканата му за уикенда.

Върнаха се в Париж рано в понеделник сутрин и прекараха по-голямата част от деня заедно с Агнес в Монфор-Л'Омери, където обсъдиха промените, които щяха да направят. По-късно Люк я заведе на вечеря в „Реле Плаза“.

През последните няколко дни се шегуваха и смяха много и тя започна да осъзнава колко всъщност ѝ допада Люк.

Макар да го познаваше само от една седмица, вече бе влязъл под кожата ѝ и щеше да ѝ липсва, когато се върнеше в Ню Йорк. Затова

веднага планира следващото си пътуване до Париж. Имаше доста работа в Манхатън, разбира се, а и трябваше да подпише документите за продажбата на „Върхът на хълма“. Освен това нямаше търпение да види Кет, да я прегърне и да отпразнува годежа ѝ с Кийт.

Но всичко щеше да отнеме не повече от десетина дни, а после щеше да полети към Париж с „Конкорд“. Бездруго тук имаха нужда от нея заради ремонта и обзавеждането на новия хотел. Тя, Люк и Агнес се бяха споразумели в понеделник, че хотелът трябва да разполага с всички съвременни придобивки, да има модерен вид, но в същото време да запази характера и чара си. Разбира се, щяха да бъдат потребни декораторските ѝ умения и стилът, запазената марка на компания „Хейвън“.

Предишната нощ в тишината на хотелския си апартамент Мередит се бе чудила какво ли ще стане след завършването на хотела. Е, за реконструкцията бе необходима цяла година, така че тя щеше да прекарва доста време в Париж. Градът на светлините. И градът на любовта.

В ранните сутрешни часове тя се помъчи да се увери, че нещата ще се разрешат от само себе си. Много отдавна бе разбрала, че това е най-добрият начин.

„Ден след ден и стъпка по стъпка — каза си, докато се приготвяше за лягане. — Това е единственото, което мога да направя, пък ще видим какво ще стане. Всичко трябва да поеме по естествения си път.“

Знаеше много добре, че връзка, която изглежда обещаваща в началото, бързо може да се превърне в досаден проблем, изпълнен с лоши чувства. Нали точно това се случи с Рийд Джеймисън. Лицето ѝ помръкна, когато се сети за него. Последната им среща бе толкова неприятна. Но пък Рийд и Люк бяха абсолютно различни, а и бездруго бе глупаво да се правят сравнения.

Люк беше справедлив и честен и тя вярваше, че винаги ще знае какви точно са отношенията им. Нямаше да има игрички. Беше умен, отговорен, зрял мъж, който я уважаваше така, както и тя го уважаваше.

Мередит прекара по-голямата част от вторника с Агнес и се изненада, че френската ѝ партньорка не я разпита подробно за уикенда. Всъщност ѝ зададе само няколко въпроса. Но пък наистина бяха заети с плановете за хотела и трескавото препускане из Париж.

Посетиха безброй антикварни магазини и складове за платове, снимаха мебели и събираха мостри на дамаски и тапети. Слава Богу, имаха еднакви вкусове и идеи за обзавеждането и в това отношение нямаха никакви проблеми.

В сряда следобед, когато седяха в кабинета на Агнес, Мередит спомена Люк. Двете оглеждаха мострите от платове и ги подреждаха на голямо табло, като се мъчеха да подберат най-подходящите съчетания.

Внезапно Мередит каза:

— Снощи Люк ме покани във вилата си и за този уикенд.

Агнес вдигна очи.

— Не съм изненадана. Той много те харесва.

— И аз го харесвам.

Агнес се засмя.

— Повечето жени го харесват. Неустоим е. Винаги съм се чудила защо не се е оженил повторно.

— Вероятно има нужда от повече време, за да се съвземе от трагедията с жена му.

— О, значи ти е казал за нея?

— Да, а ти премълча, макар че ми обеща подробности. Случайно заговорих за това и се уплаших, че съм го разстроила.

— Съжалявам, че не ти звъннах, но състоянието на Хлои се влоши и имах адски много работа. Успях да говоря с Ален едва в неделя следобед, а не исках да се обаждам в Талси и да клюкарствам за домакина ти.

— Да, разбирам. Радвам се, че не го направи. Щях ужасно да се притесня.

— Ален познава Люк от доста години, но всъщност не е много близък с него. Виждахме се по-често с него миналата година, когато той проектираше къщата на сестрата на Ален. Но никога не сме говорили за Аник... Не бяхме наясно с миналото му, а и по принцип не обичаме да досаждаме на хората с въпроси...

Агнес не довърши изречението, погледна приятелката си и сви рамене.

— Разбирам — отвърна Мередит. — Може да си доста близък приятел с някого, но да не знаеш много за личния му живот — произнесе замислено тя, като се облегна на стола и кръстоса крака. —

Определено харесвам Люк. Имам предвид като човек. Той е изключително мил и честен. Освен това наистина умее да изслушва и обръща внимание на казаното, а това е рядкост в наши дни.

— Смятам, че трябва да го приемеш сериозно. Знам, че не е плейбой. И въобще не е женкар — рече Агнес и погледна Мередит въпросително. — Възнамеряваш ли да започнеш сериозна връзка с него?

Мередит се поколеба за момент, после отговори:

— Бих могла да го направя. Харесвам този тип мъже, но мислех, че никога няма да срещна такъв. Мъжете като Люк обикновено са заети.

— Съвсем права си, скъпа, но според мен той е предпочел да остане свободен. Досега. Сподели, че много те харесва и иска да те опознае по-добре.

Мередит се втренчи в приятелката си с широко отворени очи.

— Така ли? И кога го направи?

— Миналата седмица. Малко след като се запознахте.

— И ти не ми каза нищо по въпроса? Благодаря ти, приятелко!

Агнес избухна в смях и сивите ѝ очи заблестяха весело.

— Той не ме предупреди да си мълча, но си помислих, че дискретността е добродетел. А и не исках да те подплаша. Страхувах се да не ме обвиниш, че съм романтична глупачка. Само като си помисля за десетките мъже, с които те запознах през последните осем години. Бяха привлекателни, добри партии, но ти не се интересува от нито един.

— Така е.

— Но харесваш Люк?

Мередит кимна.

— Е, не мога да кажа, че те обвинявам. Той е много секси. Дори чувствен, нали?

ГЛАВА 15

Откакто пристигнаха в Талси до седем часа вечерта в четвъртък работиха заедно в кабинета на Люк. Започнаха отново на следващата сутрин.

Изкараха дълъг ден, само с една почивка за обяд. Късно в петък следобед Люк остави молива си и хвърли поглед към Мередит. Тя седеше до малкото бюро, подреждаше мостри и подготвяше плановете си за обзавеждането.

— Не трябваше да постъпвам така с теб — промърмори Люк, като се облегна на стола си.

— Какво имаш предвид? — попита Мередит.

— Държа те затворена в кабинета от вчера сутринта само защото исках да поработя, а ти да си до мен.

Тя не каза нищо, само усмивка озари лицето ѝ.

Люк продължи:

— Бързах да довърша плановете за езерото, но се чувствам виновен. Трябваше да те изпратя да се поразходиш или да пояздиш. Или поне да си починеш.

— Люк, приятно ми беше да седя тук с теб — прекъсна го тя. — Бездруго в Париж щях да се занимавам със същото — да подреждам мостри и да правя планове. Но наистина ми бе приятно да работя тук заедно с теб.

— Наистина ли?

— Да.

— Мередит?

— Да?

Той отвори уста, за да каже нещо, после се отказа, стана и отиде до нея. Постави листа хартия, който държеше на бюрото пред нея.

— Това е чертежът на езерото. Когато го завършим, ще изглежда по този начин.

— О, Люк, прекрасно е! Прилича на езерото с рибките тук.

— Разположих го близо до малката горичка зад къщата и мисля, че изглежда живописно. Прав ли съм?

Наведе се над нея и проследи чертежа с пръст.

Мередит усети горещия му дъх по врата си и застина, без да посмее да си поеме дъх. Бузите ѝ пламнаха, заля я вълна от желание.

— Искам да ти доставя удоволствие, Мередит — прошепна той.

Тя се обърна към него.

— Благодаря ти, идеално е.

Усмивката отново изгря на лицето ѝ.

Люк усети, че му се завива свят. Не можеше да проговори. Искаше да ѝ каже колко силно я желае. Това бе единственото, за което можеше да мисли в момента. Копнееше за близостта ѝ от много дни. Канеше се да изрече думите, но вместо това се наведе и я целуна по устните, отначало леко, но после, когато тя му отговори пламенно, целувките му се изпълниха със страст.

Спря за момент, но само за да я вдигне на крака. След миг Мередит беше в прегръдките му. Привлече, я към себе си, ръцете ѝ се обвиха около врата му. Притискаха се силно един в друг, а страстта им нарастваше.

„О, Люк, скъпи, копнеех за това. Копнеех да те прегърна“ — поиска да му каже Мередит, но жадните му целувки възпряха думите ѝ.

С предрезгавял от чувства глас той изрече:

— Искам те, Мередит. Желая те от деня, когато се запознахме.

— О, Люк...

Той я зацелува отново с бурна страст. Привлече я към себе си, притисна се към тялото ѝ и си помисли каква идеална двойка бяха.

Мередит знаеше, че това, което се ражда помежду им, е нещо прекрасно. Люк я целуваше по бузите, очите, врата, ушите. Притисна устни към врата ѝ и прошепна:

— Мисля непрестанно за теб... чувствам те толкова близка, сякаш вече сме се любили... разбираш ли какво имам предвид, какво чувствам?

— Да.

— Имам сериозни намерения към теб, Мередит. Откажи ми, ако не изпитваш същото, защото ако започнем, вече няма да има връщане назад. Не и за мен.

— Искам те, Люк. И моите чувства са не по-малко дълбоки.

Той се отдръпна леко и се вгледа настойчиво в очите ѝ. Нежни зелени очи, които отразяваха мислите, чувствата и душата ѝ. Беше виждал в тях остър ум, жизнерадост и веселие, но също и дълбока тъга. Сега искряха от желание и копнеж и те бяха за него.

Хвана я за ръката и я изведе от стаята. Поеха нагоре по задните стълби. В спалнята Люк заключи вратата, привлече я към себе си и я зацелува страстно, докато я водеше към леглото. Най-последно я пусна, отметна юргана, хвърли сакото си на стола и свали джинсите и пуловера си. Мередит направи същото.

Протегна ръце към нея и я бутна нежно на леглото, като не спираше да повтаря името ѝ. Лежаха полуоблечени, с преплетени тела. Прокара пръсти през гъстата ѝ руса коса, после устните и езикът му нежно погалиха нейните. Мередит му отвърна жадно. Знаеше, че точно така трябва да бъде. Не се притесняваше от Люк. Желанието в гласа му, копнежът в тъмните му очи ѝ казваха всичко, което искаше да знае.

Сърцето ѝ запя. Желаше го, искаше да усети ръцете и устните му по тялото си, да разпали страстта му. Копнееше да се слее с него.

Люк долови желанието и нарастващия ѝ плам и те го възбудиха още повече. Нямаше търпение да се отдаде на чувствата си.

Двамата бързо свалиха остатъка от дрехите си и отново се притиснаха един към друг. Люк се вгледа в лицето ѝ за момент, щастлив, че вижда удоволствие в очите ѝ. Прокара нежно пръсти по бузите и устните ѝ.

Ръцете и краката им се преплетоха, устните им се сляха. Галеха се и се изучаваха нетърпеливо, всеки от тях изпълнен с огромно желание. И двамата чакаха този момент отдавна.

Люк се отдаде на наладата от докосванията и целувките ѝ. Възбудата му нарасна и той я притисна с тежестта на тялото си. Нозете и ръцете ѝ се обвиха около него. Копринено меки прекрасни въжета. Проникна в нея и изтръгна нежните ѝ зовящи го стонове. Навлизаше все по-дълбоко, щастлив от мисълта, че е намерил истинската жена. Най-последно. Жената, за която винаги е бил сигурен, че един ден ще се появи в живота му. Да запълни празнината в душата му и да прогони болката. Мередит го освобождаваше от терзанията му. И той полетя и се зарея из небесата. Все по-високо и по-високо.

Мередит отвърщаше страстно на целувките и следваше ритъма му. Двамата се сливаха в едно цяло. Идеалната двойка, точно както си

бе мечтал.

Тя също го знаеше. Люк бе стигнал до сърцето ѝ, бе го изпълнил с чувства, каквито не бе изпитвала от много години.

Той пхна ръце под хълбоците ѝ и я привлече още по-близо до себе си. „Искам те още по-близо — извика тя наум. — Искам те целия, Люк.“

Усети силното биене на сърцето му, което туптеше в такт с движението на телата им. Удоволствието им нарастваше.

„О, Господи — помисли си той. — Съществува само този миг. Само тази жена. Само тя, аз и сливането ни. Тя е всичко, което някога съм искал. И няма да пожелаая нищо друго до края на живота си, до деня, когато умра. Когато съм с нея, отново съм човек.“

Мислите му се разтопиха в нажежената до бяло страст, телата им се задвижиха трескаво, все по-бързо, издигаха се все по-нависоко, докато всичко избухна във върховно удоволствие, оставило ги без дъх. Искаше му се този екстаз да продължи завинаги.

Мередит осъзна, че най-после, след всички тези години, бе намерила истинския си партньор. Люк беше мъжът, който можеше да я отведе в рая.

Той потръпна, разтърсен от силни спазми, като викаше името ѝ. Мередит също извика.

По-късно, когато лежаха в изнемога, Люк я прегърна нежно и започна да гали косата ѝ. Мередит се притисна към него и преплете крака си с неговия. Лицето ѝ бе притиснато към гърдите му. Целуна го и той видя усмивката ѝ.

— Какво има? — попита.

— Какво имаш предвид?

— Защо се усмихваш?

— Защото съм щастлива, Люк.

— Това е само началото — увери я той, като се наведе и целуна косите ѝ. — Мислех, че никога няма да те намеря.

— А търсеше ли ме? — закачливо запита тя.

— О, да, скъпа. От много дълго време.

— И аз те търсех, макар че не го съзнавах. Бях започнала да мисля, че никога няма да открия истинския мъж.

— Аз такъв ли съм?

— Какъв? — шеговито го подразни Мередит.

— Истинският мъж?

— О, да, Люк, във всяко отношение.

— Ние страхотно си пасваме, Мередит. Наслаждавам се на всеки миг, в който сме заедно, а и ти ми достави невероятно удоволствие. На теб хареса ли ти? Как се чувстваш?

— О, да. Би трябвало да го знаеш.

— Приятно ми е да го чуя от теб, Мери.

Усети как тя се вцепени.

— Какво има? Неприятно ли ти е да те наричам Мери?

— Нямам нищо против — бързо изрече тя, доловила загрижеността в гласа му. — Но почти никой не се обръща към мен по този начин.

Той я привлече към себе си, докосна нежно лицето ѝ, взря се в красивите зелени очи и каза меко:

— Не искам да виждам повече тази ужасна тъга. В живота ти е имало прекалено много болка и мъка, прекалено много тъга.

Мередит не отговори.

— Аз съм тук, при теб съм, Мери. Ако някога искаш да поговорим, на твое разположение съм. Понякога помага да се разтовариш от бремето.

— Някой ден сигурно ще го направя.

Той кимна, наведе се и я целуна по устните.

— Ти стана най-скъпото нещо за мен. Обичам те, Мери.

Очите ѝ не се отделяха от лицето му. Неочаквано се изпълниха със сълзи. Опита се да ги преглътне, но не успя и те потекоха по бузите ѝ.

— О, скъпа, не плачи, няма за какво да плачеш — извика Люк, докато попиваше сълзите ѝ с целувки. — Мислиш ли, че би могла да се влюбиш в мен?

— Аз вече съм влюбена — прошепна тя и отново заплака.

— О, Господи! — възкликна младият мъж и отново я целуна. — Ще се погрижа да прогоня тъгата от живота ти. Само щастие ти предстои отсега нататък.

Но той грешеше.

ЧАСТ ВТОРА
НАСТОЯЩЕ И МИНАЛО

ГЛАВА 16

Мередит стоеше в ъгъла на стаята, облежната на шкафа в стил „Шератон“. Вътрешността на старинния шкаф бе осветена, а рафтовете — изпълнени с ценни фигурки от майсенски порцелан.

Преди няколко минути бе дошла да разгледа уникалната колекция и внезапно почувства слабост. Не ѝ се искаше да маневрира из претъпканото помещение, за да търси място за сядане, затова остана тук, хванала в ръка чаша с шампанско.

Пое си дълбоко дъх, като се надяваше да не е нова криза. Беше имала две през януари, докато беше във Франция, три миналия месец и сега се чудеше колко ли щяха да бъдат през април.

Отминаваха така бързо, както се появяваха, а и след тях не се чувстваше зле, но все пак я изнервяха. Никога не знаеше какво точно може да стане.

Онзи ден в службата бе разказала на Ейми за кризите. Беше ѝ обяснила как са започнали в Париж и че все още продължаваха.

Ейми веднага я посъветва:

— Кризите ти са прекалено често. Мисля, че трябва да поговориш с лекар. Ще ти запиша час при Дженифър Полард.

Мередит поклати глава и помоли Ейми да не се обажда на лекарката. Сега се питаше дали не постъпи глупаво. Вероятно трябваше да послуша помощничката си. В този момент краката ѝ трепереха, а цялото ѝ тяло бе налегнато от безкрайна умора. Зачуди се дали ще издържи цяла вечер.

Трябваше да издържи, независимо как се чувстваше. Тази вечер бе изключително специална за дъщеря ѝ, а и за нея самата. Празнуваха годежа на Кет, който всички очакваха с нетърпение.

Мередит смяташе, че тя би трябвало да организира приема, но сестрата на Кийт, Марджъри, и съпругът ѝ, Ерик, настояха да го направят в луксозния си апартамент на Парк авеню и тя не можеше да не се съгласи.

Реши да даде празнична вечеря за Кет и Кийт през следващите няколко седмици. Надяваше се и Люк да успее да присъства. Той

прекара последната седмица заедно с нея в Ню Йорк и възнамеряваше да остане и за годежа, но в последния момент го извикаха обратно във Франция. Беше се появил сериозен проблем във връзка с един от архитектурните му проекти — голям търговски комплекс в Лион.

И двамата се почувстваха разочаровани, че му се налага да замине, но ѝ обеща да се върне в Ню Йорк след десетина дни и да прекарат дълъг уикенд заедно в „Сребърното езеро“. Мередит нямаше търпение да го види час по-скоро. Бяха много влюбени и през последните два месеца се бяха сблизили невероятно. Прекарваха всяка свободна минута заедно, когато се намираха в един и същи град, а когато ги разделяше Атлантическият океан, говореха всеки ден по телефона. Този мъж бе всичко, за което бе мечтала. Ужасно ѝ се искаше да е до нея тази вечер.

Мередит постоянно се радваше на късмета, който я бе срещнал с Люк. Децата ѝ го харесваха, а и той бе много мил с тях. Разбираше се чудесно с Джон, не само защото бяха завършили Йейл. И двамата обичаха спорта, особено футбола. С Кет също намериха допирни точки, нали и двамата бяха артистични натури. Люк бе впечатлен от таланта на момичето и я смяташе за чудесен художник. Мередит се чувства много горда, когато Люк я поздрави за прекрасните ѝ деца с искрено възхищение.

Огледа претъпканата стая внимателно. Искаше ѝ се Кет или Джон да се появят отнякъде. Присъстваха около шестдесет души, но повечето почти не познаваше. Само членовете на семейство Пиърсън — Ан и Пол, родителите на Кийт, сестрите му, Марджъри, Сюзън, Розмари, Джил и Уенди, двамата му братя, Уил и Доминик. Разбира се, и Ерик Кларк, съпругът на Марджъри, домакинът им тази вечер.

Семейство Пиърсън бе огромен и жизнерадостен американско-ирландски клан. Наскоро Кет бе споделила с майка си, че са не по-малко от фамилия Кенеди. Но Пиърсън не произхождаха от Бостън. Бяха истински янки от сърцето на Кънектикът. Внезапно Мередит осъзна, че семейство Пиърсън бяха в стихията си тази вечер. Стаята бе изпълнена с безброй лели, чичовци, братовчеди и племенници.

„А ние сме само трима. Толкова малко“ — помисли си тя. Не можеше да се сравняват с тълпа като Пиърсънови. Внезапно я обзе толкова силно усещане за загуба, че се стресна. Не можеше да си обясни причината за това чувство.

Бланш и Пит О'Брайън бяха пристигнали от „Сребърното езеро“, за да присъстват на приема, а те все пак бяха част от семейството й... Но въпреки това... Мередит затвори очи и се опита да се отърси от неприятното усещане.

След секунда ги отвори отново и огледа стаята, като се чудеше къде са Бланш и Пит. Беше ги загубила през последния час. Вероятно се намираха в претъпканата трапезария, където гигантската маса се огъваше под безбройните ордъоври.

Почувства се странно изолирана, застанала тук сама, облегната на старинния шкаф. Реши, че трябва да седне, и тръгна да търси кресло близо до камината. Тогава забеляза дъщеря си.

Кетрин се оглеждаше наоколо и очевидно също я търсеше.

Мередит вдигна ръка и й махна.

Момичето я видя веднага, усмихна се, махна й в отговор и забърза към нея.

— Мамо, ето къде си била. Търсих те навсякъде. Празненството е чудесно, нали? Толкова съм развълнувана — избърбори тя, като се вгледа в сапфирения годежен пръстен възхитено, а после протегна ръка към майка си. Прекрасен е, нали?

— Много е красив, скъпа — отговори Мередит и хвана дъщеря си за ръката, за да не се олюлее.

Кетрин я погледна разтревожено.

— Мамо, добре ли си?

— Да.

— Стори ми се, че залиташ, а и си пребледняла. Освен това изглеждаш напрегната. Сигурна ли си, че си добре?! Има ли някакъв проблем? Не си ядосана, нали? Имам предвид заради това, че Марджъри и Ерик настояха да направим приема у тях?

— Не ставай глупава, знаеш, че не съм такъв човек. Чувствам се малко изморена, това е всичко. Вероятно съм попрекалила с работата.

— Хайде да отидем да седнем на канапето. Бездруго краката вече не ме държат. Тези обувки са страхотни, но направо са уреди за изтезания.

Мередит позволи на дъщеря си да я отведе до канапето до камината и се отпусна с благодарност. След секунда изпита чувството, че силите й я напускат. Последното, което искаше, бе да припадне тук. Щеше да се унижи безкрайно пред всички тези хора.

Тя се обърна към Кетрин и помоли:

— Вероятно чаша вода ще ми дойде добре. Би ли ми донесла?

— Разбира се, мамо. Ще се върна след секунда.

Усмихна се на майка си и тръгна към просторното фоайе, където беше барът.

„Никой не би разбрал, че обувките не са й удобни“ — помисли си Мередит, докато наблюдаваше как Кетрин грациозно прекосява стаята, сякаш плуваше във въздуха.

Дъщеря ѝ изглеждаше толкова красива тази вечер, безупречно елегантна в костюма от тъмносиня тафта и перлите на Амелия. Кестенявата ѝ коса беше оформена чудесно и милото ѝ личице бе младо и свежо, красивите сини очи сияеха. Кет беше висока колкото майка си, с дълги, изящни крака. Мередит се зачуди защо дъщеря ѝ искаше да носи десетсантиметрови токове, после се облегна на канапето и се опита да се съвземе.

Видя сина си да си пробива път през тълпата към нея. Мередит се загледа във високото слабо момче, русо и зеленооко като нея. Кет приличаше на баща си, а Джон бе изцяло на нея.

Младежът се приближи с разтревожено изражение на лицето.

— Мамо, какво има? Видях Кет, каза ми, че отива да ти донесе чаша вода. Смята, че не си добре. Болна ли си?

— Не, Джон, нищо ми няма — постара се отговорът ѝ да прозвучи твърдо. — Наистина, скъпи. Просто почувствах леко замайване преди малко. Вероятно съм преуморена.

— Работиш прекалено много — отбеляза Джон, като се наведе и сниши глас. — Ако искаш да се прибереш у дома, ще те придружа. Нямам нищо против да напусна това събиране.

— Не, не, добре съм — бързо изрече Мередит. — И не мисля, че е редно да си тръгнем. Няма да е учтиво, а и не можем да изоставим Кет сред всички тези Пиърсъновци.

— Кийт ще я пази, а и нали тя самата скоро ще е Пиърсън.

Мередит се намръщи и се вгледа в лицето на сина си.

— Не прекарваш ли добре, Джон?

— Е, не е лошо, но... — Младежът сви рамене. — Тук съм само заради Кет и теб, мамо. Нямам много общи неща с тези хора.

— Аха — кимна тя, като го погледна по-внимателно. — Да не се опитваш да ми кажеш нещо?

Джонатан поклати глава и се ухили.

— Не ме разбирай погрешно, харесвам Кийт. Мисля, че е свестен човек и е идеален за сестра ми. Но не съм близък с техните приятели, моята група е съвсем различна. Това е всичко — обясни, като погледна майка си в очите. — Семейство Пиърсън са свестни хора, но са прекалено светски за мен.

— Разбирам — промърмори Мередит. — Радвам се, че дойде заради мен и Кет.

— Винаги можеш да разчиташ на мен, мамо. Искан ми се и Люк да беше тук. Присъствието му щеше да пооживи събирането.

Мередит се засмя.

— Ето го и нашето момиче.

— С Кийт по петите ѝ — добави Джон, като се изправи и погледна през рамо сестра си.

— Заповядай, мамо — каза Кет, като ѝ подаде чашата с вода и седна на канапето до нея.

— Благодаря, скъпа.

— Съжалявам, че не се чувстваш добре, Мередит — намеси се Кийт и се наведе към нея. — Мога ли да ти донеса нещо?

Мередит се вгледа в луничавото му лице и както винаги си помисли колко честни бяха светлосивите му очи. После поклати глава и отговори:

— Благодаря ти, но вече се чувствам по-добре.

Усмихна му се топло. Харесваше го и бе убедена, че ще бъде добър съпруг на дъщеря ѝ. Ще я направи щастлива. Беше добър, обичлив и верен.

Мередит се изкашля и ги изгледа престорено сърдито:

— Вие тримата ме карате да се чувствам като инвалид.

Кийт ѝ се ухили.

— Нямахме подобни намерения. Просто се тревожим за теб.

— Много си мил, Кийт.

— Ще дойдеш на вечерята, нали? — попита я младежът, като впери в нея сериозните си сиви очи. — Не искам да те насилвам, но всички ще сме разочаровани, ако отсъстваш. Няма да е същото без теб.

— Не бих пропуснала вечерята за нищо на света — успокои го Мередит, като го потупа по ръката. — Джон е моят кавалер и ще се грижи за мен.

— Кийт е прав, мамо. И на мен ще ми е скучно без теб на годишната вечеря — обади се Кет.

— Ще присъствам, не се безпокойте — усмихнато каза Мередит.

Кетрин се усмихна в отговор, вдигна лявата си ръка и оправи перлената си обица. Сапфиреният пръстен проблясна на светлината.

„Камъкът е в същия цвят като очите ѝ — помисли си Мередит. — Очите на Джак.“

— Страхотна си, мамо — прошепна ѝ Джонатан няколко часа по-късно, докато ѝ помагаше да си свали палтото.

— Вечерята беше чудесна, а от страна на семейство Пиърсън бе много щедро да я направят в „Ла Греновил“. Но са малко...

— Изморителни — подсказа Джонатан и поклати глава. — Господи, толкова много Пиърсъновци! Сестра ми е невероятно смела, щом се захваща с това семейство. Аз лично не бих посмял.

— Разбирам какво имаш предвид, но всъщност те са свестни хора, а и родителите на Кийт са много приятни.

— Вярно е, но сестрите му са си направо луди.

— Проблемът е, че ние сме свикнали на различен семеен живот — много по-тих и уединен. Пък и през всичките изминали години си бяхме само трима.

— Благодаря на Бога за това — отвърна Джон, докато закачаше палтото си. — По мое мнение заслужаваш медал за това, че успя геройски да изтърпиш вечерята и всички тостове. Беше направо зашеметяващо.

Мередит се засмя.

— Да, попрекалиха малко. Но се почувствах по-добре още когато излязохме от апартамента и подишах чист въздух. А и харесвам храната в „Ла Греновил“.

— Но не яде много.

Тя се усмихна на сина си.

— Бих изпила чаша чай, Джон. А ти?

— Чудесна идея.

Младежът я последва в кухнята, сипа вода в чайника и включи газта. После погледна през кухненския прозорец. Светлините на моста на Петдесет и девета улица проблясваха весело на фона на тъмното

нощно небе. Отвъд него в далечината се виждаше друг мост. Великолепен блестящ град. Джонатан винаги бе харесвал Манхатън. Загледа се в реката, после насочи взор към остров Рузвелт. Странно как майка му винаги искаше да живее близо до вода. Явно имаше нужда от това. Това бе вторият ѝ апартамент на „Сътън Плейс“. Джонатан го харесваше много. Живееха на последния етаж и гледката към Манхатън бе великолепна.

— Кога се връщаш в Ню Хейвън? — попита Мередит, като постави две чаши и чинийки на таблата.

— Утре сутринта. Рано. Ще стигна за по-малко от два часа. Пътят до там не е лош. Между другото, Кет каза ли кога иска да направи сватбата?

Мередит кимна.

— Тази година. Не искат да чакат прекалено дълго. Предложих ѝ септември. По това време на годината в „Сребърното езеро“ е много красиво.

— Началото на октомври е по-добре, мамо. Тогава листата се обагрят във всички възможни цветове. Мисля, че сватбата през октомври ще бъде невероятна красива.

— Прав си. Както и да е, Кет ще реши за датата следващата седмица, така че ще имаме достатъчно време да отпечатаме поканите и да подготвим всичко.

— Леля Бланш е страхотно въодушевена за приема — засмя се Джонатан. — Планира го от седмици. Е, поне в ума си. Каза ми, че искала да надмине твоята сватба, в подготовката на която очевидно е участвала активно.

— Така си беше. Всъщност тя организира абсолютно всичко. Притежава истински талант в това отношение. Направи чая, Джон, водата вече завря.

— Добре. Седни в библиотеката, аз ще донеса чая.

— Благодаря ти, скъпи — отрони Мередит.

Прекося антрето и влезе в библиотеката, която гледаше към реката. Мередит застана до прозореца и се загледа навън. Във водата бавно се движеше огромен шлеп, който несъмнено, плаваше към доковете.

Никога не ѝ омръзваше да гледа реката. По нея имаше голямо движение и винаги някой плавателен съд отиваше нагоре или надолу

по течението.

Когато се отдели от прозореца и отиде да седне до камината, мислите ѝ се върнаха на Кетрин. Щеше да ѝ организира най-хубавата сватба, която можеше да си представи, щеше да...

Джонатан я прекъсна с влизането си.

— Къде искаш да оставя таблата, мамо? — попита той. — Предполагам, че някъде близо до теб, нали?

— Да, благодаря, остави я на масичката — отговори Мередит, като отмести купчина книги, за да направи място.

Тя сипа чая. Отпиваха мълчаливо в продължение на няколко минути, после Джонатан каза внезапно:

— Възнамеряваш ли да направиш връзката си с Люк постоянна?

Тя го изгледа изненадано с широко отворени очи.

— Имам предвид, дали ще се омъжиш за него, мамо?

— Не ми е предложил — отговори Мередит.

— Но ще го направиш ли, ако ти предложи? — настоя Джонатан.

— Честно казано, не знам.

— Защо?

— Защо не знам ли? Това ли ме питаш?

— Да.

Мередит сви рамене.

— Просто не знам. Ще бъде сериозна стъпка. Ще трябва да променя живота си напълно.

— Е, и? Мисля, че трябва да се омъжиш за него.

— Така ли? — въпросително повдигна вежди тя.

— Разбира се. Влюбена си в него, а и той в теб. Обзалагам се, че ако му дадеш възможност, ще те помоли да се омъжиш за него.

Мередит не отговори.

— Свикнала си ние с Кет да сме вечно около теб, мамо. Тримата мускетари. Помниш ли? Така ни наричаше. Но Кет ще се омъжи и скоро ще започне нов живот. Ще има свое собствено семейство. А и аз ще се ожения някой ден, когато срещна подходящата жена. Не искам да останеш сама.

Мередит се трогна от думите му, но си придаде сърдит вид.

— Значи се тревожиш за старините ми, така ли, Джон?

Той се засмя и поклати глава.

— Ти никога няма да остарееш, мамо. Ще си останеш красива завинаги. Ти си най-прекрасната четиридесет и четири годишна жена, която някога съм виждал.

— Да бе, ти пък си живял прекалено дълго! — засмя се. — И познаваш толкова много жени.

Джонатан стана сериозен.

— Не искам да останеш сама в по-късните години на живота си — изрече, после се прокашля и я погледна в очите. — Когато бях малък, те чувах как плачеш. Хлипаше нощем в стаята си, сякаш сърцето ти се разкъсваше. Стоях пред вратата и слушах. Беше ми толкова мъчно за теб. Но не смеех да вляза, макар да исках да те успокоя.

— Можеше да влезеш — нежно отвърна тя, развълнувана от думите му.

— Страхувах се. В онези дни ти беше доста строга. Помниш ли как веднъж, вече бях по-голям, те запитах защо плачеш нощем?

— Да, имам някакъв смътен спомен.

— А помниш ли какво ми отговори?

Мередит поклати глава.

— Каза ми, че плачеш, защото си загубила някого, когато си била дете. Попитах те кого, но ти не ми отговори.

Мередит се загледа безмълвно в сина си.

— Мамо, кого си загубила? Винаги съм се чудил.

— Не знам — отговори тя замислено. — Ако знаех, щях да ти кажа, Джон. Наистина щях.

Синът ѝ се надигна и се премести до нея. Хвана ръката ѝ и я погледна с обич, после каза бавно:

— Сърцето ми се късаше, докато те слушах как плачеш. Исках да ти помогна, но не знаех как. Ужасно се тревожех за теб.

— О, Джон!

— Затова Люк е толкова важен за мен. Искам да си с него, мамо. Той е чудесен и много те обича. Вероятно ще успее да прогони болката ти.

Мередит се събуди през нощта.

Скочи веднага от леглото, наметна халата си и влезе в библиотеката. На малката масичка беше оставен поднос с напитки и тя си наля малко бренди във висока чаша, добави сода и се настани удобно в едно от креслата.

Напоследък бе открила, че е по-разумно да стане от леглото, когато се събудеше по този начин. По-лесно ѝ бе да размишлява върху онова, което я измъчваше, в креслото, а не докато лежи в леглото си.

Остави чашата на масичката, облегна се назад и се замисли върху думите на сина си.

Джонатан я беше изненадал, но и я бе трогнал със загрижеността си. Макар да не ѝ се искаше синът ѝ да се тревожи за нея, сърцето ѝ бе стоплено от обичта му. Джонатан искаше майка му да е щастлива и това бе важно за нея.

Бе направила всичко възможно да възпита децата си добре и вярваше, че е успяла. Кетрин и Джонатан бяха израснали добри млади хора, вярваха в истинските ценности. Приспособиха се чудесно към живота и бяха нормални младежи. Слава Богу, никой от двамата не се бе изкушавал да опита наркотици, а и не пиеха много. Наистина имаше късмет с децата си.

Изненада я фактът, че Джонатан помнеше как бе плакала нощем. Тогава си мислеше, че децата ѝ спят дълбоко, и затова бе давала воля на сълзите. Странното бе, че не си спомняше да му е казвала, че плаче за някого, когото е загубила като дете. Но синът ѝ не лъжеше. Защо би направил подобно нещо? Очевидно тя беше забравила този разговор. Но кого ли бе имала предвид? Нямаше ни най-малка представа и наистина бе озадачена.

Въздъхна, довърши питието си и се върна в спалнята. Вероятно най-после щеше да успее да заспи. Трябваше да опита. Очакваше я тежък ден. Тя съблече халата си и легна. Почти веднага задряма и се унесе в дълбок сън.

Имаше много деца. Момчета и момичета. Някои от тях бяха съвсем малки. Три или четиригодишни. Други бяха малко по-големи — вероятно на седем или осем.

Всички вървяха напред към мрачния хоризонт. Някои от тях се държаха за ръка, други крачеха сами. „Прекалено много деца — помисли си тя уплашено. — Никога няма да успея да намеря малкото момиченце. Нито момчето. Загубих ги. Къде са? Сигурно са сред тези деца. Трябва да ги намеря.“

Затича се трескаво след децата, които вървяха неотклонно към далечния хоризонт. Вглеждаше се в лицата им, но не ги познаваше. Те маршируваха по голата, напукана земя като роботи, вторачени право напред, и не й обръщаха внимание. Лицата им бяха абсолютно безизразни, а очите — безжизнени.

— Къде отивате? — извика тя. — Накъде сте се отправили? — Никой не й отговори. — Видяхте ли ги? — изплака. — Момиченцето с дългия раиран шал? Момченцето с кепето? Моля ви, кажете ми, ако сте ги видели.

Децата завиха надясно и тръгнаха към морето. Не бе виждала морето преди. Водата беше черна и приличаше на нефт. Потръпна и извика на децата да се върнат. Не я чуха. Тя затрепери от ужас. Децата продължиха да маршируват напред.

— Не! Спрете! — извика тя. Отново не й обърнаха внимание. Продължиха напред и навлязоха в морето. Потънаха бавно и изчезнаха от погледа й.

— О, Господи, не! — изпищя тя. Никой не я чу.

Наоколо беше пусто. Тя бе единствената тук. Внезапно ги видя. Подскачаха и се държаха за ръце. Малкото момиченце с шала и момченцето с училищното кепе. Замаха им отчаяно. Те й махнаха в отговор. Тогава се затича. Приближаваше се все повече към тях. Табелите, закачени на палтата им, бяха огромни. Вятърът ги вдигна нагоре и закри лицата им. Внезапно те се завъртяха надясно и тръгнаха към морето.

— Не! — изкрещя тя. — Спрете! Не отивайте там!

Не я слушаха. Затича се подире им. В черната суха земя се отвориха пукнатини. Тя ги прескочи и продължи да

тича. Не ѝ стигаше въздух. Най-после настигна децата. Протегна ръка и хвана момчето за рамото. То се отдръпна. После бавно се извърна. Тя изпищя. Момчето нямаше лице. Хвана ръката на момиченцето. То се обърна към нея. Мередит отново изпищя.

— Мамо, какво има? — разтърси я Джонатан, наведен над нея. Мередит седна. Лицето ѝ, вратът ѝ бяха мокри от пот, очите ѝ — ококорени от страх. Тя поклати глава.

Синът ѝ седна до нея. Огледа я внимателно и я потупа по ръката, за да я успокои. После попита:

— Какво става, мамо?

Мередит си пое дълбоко дъх.

— Сънувах кошмар.

— Сигурно ужасно си се уплашила. Чух те да пициш.

— Да, вероятно. Съжалявам, че те събудих, Джон.

— Няма нищо — отвърна той и се намръщи леко. — Какъв беше кошмарът?

— Безсмислен и много неясен — насили се да се усмихне. — Да забравим за него. Няма ми нищо. Връщай се в леглото, скъпи.

Джонатан се наведе и я целуна по бузата.

— Точно отсреща съм, ако имаш нужда от мен.

— Добре съм, не се безпокой — успокои го Мередит.

Дълго след като младежът се бе върнал в стаята си, тя лежа будна, като си припомняше всяка подробност от съня.

За първи път ѝ се бе присънил този кошмар преди много години, когато беше млада и живееше в Сидни. Беше се появявал периодично през годините, но после внезапно спря, когато беше на около тридесет. А сега неочаквано я връхлетя два пъти през последните два месеца.

Подробностите бяха винаги едни и същи. Мрачният гол пейзаж, зловещ и забравен от Бога. Децата, които маршируваха като обречени към морето. Отчаянието ѝ, когато се опитваше да намери малкото момиченце и момчето.

Винаги се събуждаше обляна в студена пот. И с разтуптяно от ужас сърце. Защо? Какво означаваше този сън?

ГЛАВА 17

— Колко подобни кризи си имала? — попита доктор Дженифър Полард, като огледа Мередит внимателно.

— Две през януари, две през февруари, три през март и две този месец... миналия четвъртък на годежа на Кетрин и отново в неделя. Последната бе най-ужасната досега. Продължи през по-голямата част от деня и се чувствах по-зле от обичайното. Всъщност ми беше толкова зле, че вчера въобще не отидох на работа. А и тази сутрин, когато отидох в офиса, все още бях адски изморена. Реших, че ще е по-разумно да дойда при теб.

— Радвам се, че го направи — отвърна лекарката. — По телефона ми спомена, че симптомите са винаги едни и същи — виене на свят и пълно изтощение. Няма ли други неразположения, Мередит?

— Никакви.

— Да речем, гадене, болки в стомаха, диария, висока температура, главоболие и мигрена?

Мередит поклати глава.

— Не, нищо подобно. Просто замайване, но най-вече се чувствам изморена, дори изтощена.

— Разбирам — кимна Дженифър, облегна брадичка на ръката си и се замисли.

Мередит се наведе напред напрегнато.

— Дженифър, какво ми има?

— Честно казано, не съм сигурна. Първо трябва да те прегледам основно, да направим изследванията и тогава ще мога да ти поставя диагноза.

Докато говореше, лекарката отвори папката пред себе си и прочете най-горната страница.

— Прегледах картоната ти преди да дойдеш. Последният ти преглед е бил преди четири месеца, в началото на декември. Тогава си била в отлично здраве.

— Да, знам. Точно затова съм толкова обърквана.

— Ще открием причината, не се тревожи — отвърна лекарката, като затвори папката. — Добре тогава, ще започнем с изследванията.

Тя се изправи и заобиколи бюрото си.

Мередит също се надигна.

Дженифър Полард обви ръка около раменете ѝ.

— Не се притеснявай. Ще открием причината.

— Каква според теб може да е тя?

Дженифър се поколеба, после отговори:

— Може да са много неща, но не искам да правя предположения. Освен това няма да се преструвам, че ти няма нищо. Уважавам интелекта ти прекалено много, за да те лъжа, а и бездруго не постъпвам по този начин. Смятам, че е по-добре да съм честна с пациентите си. Изтощението, което ми описа, може да е причинено от много неща. Например от анемия, хормонално разстройство или някаква хронична инфекция. Но пък може да е срив вследствие на преумора.

— Не е срив! — възкликна Мередит. — През повечето време съм пълна с енергия и живот.

— Хайде да отидем при Анджела — предложи Дженифър и я поведе по коридора. — Знаеш процедурата. Анджела ще ти вземе кръв, ще ти направи ЕКГ и рентгенова снимка на гърдите. Ще трябва да дадеш и урина. След като направим изследванията, ще те прегледам подробно.

Тя отвори вратата на малката стая за прегледи и каза:

— Ще изпратя Анджела да ти донесе халат, за да можеш да се съблечеш.

— Благодаря ти — промърмори Мередит.

Един час по-късно Мередит беше облечена отново и седеше в кабинета, загледана в Дженифър Полард. Изражението ѝ беше разтревожено, а в очите ѝ се четеше въпросителен поглед.

— Е, какво откри?

— Нищо — усмихна ѝ се Дженифър успокояващо. — Моето мнение е, че си абсолютно здрава физически. Няма бучки, нито подутини, а и не трепна, когато притиснах стомаха ти. Рефлексите и кръвното ти са нормални. Разбира се, още не знам какво ще покажат

изследванията на кръвта и урината, ще получа резултата след един-два дни. Но честно казано, почти съм сигурна, че и те ще са нормални. Изглеждаш ми в същата отлична форма, в каквата беше преди три месеца.

— Тогава как обясняваш кризите?

— Нямам еднозначно обяснение — отговори Дженифър, като се облегна на стола и прикова очи в пациентката си. — Може би нерви. Стрес. Пресилваш се. Откакто те познавам — вече почти десет години, ти си истинска работохоличка. А стресът може да внесе хаос в нервната система.

— Знам го, но в момента не се чувствам подложена на стрес. Ни най-малко. Честна дума, Дженифър. Напоследък работя по-малко, особено когато съм във Франция. Отговарям за ремонта и обзавеждането на един хотел там, но имам страхотна партньорка, която сваля бремето от плещите ми. Прекарвам дълги уикенди на вилата на приятеля ми. Той има къща в долината на Лоара — Мередит се наведе напред и добави: — Никога в живота си не съм била по-щастлива в личен план. Бизнесът върви добре, а децата са чудесни.

— Радвам се да го чуя — рече Дженифър и като се замисли, попита: — А нещо въобще тревожи ли те?

— Не. Нали точно това ти казвам, животът ми никога не е бил по-хубав.

Лекарката кимна.

— Да изчакаме изследванията. Ще ти звънна веднага щом ги получа. Вероятно в четвъртък или най-късно в петък.

Мередит подписваше купчина писма в четвъртък следобед, когато личният ѝ телефон звънна. Тя бързо вдигна слушалката.

— Ало?

— Аз съм, скъпа.

— Люк! — възкликна радостно. — Как си, скъпи?

— Не много добре, страхувам се.

— Какво има? — загрижено попита тя.

Люк въздъхна от другата страна на линията и обясни:

— Ужасно съжалявам, Мередит, но не мога да дойда в Ню Йорк този уикенд. Страхувам се, че не мога да се измъкна от Лион.

Прикован съм тук заради работата.

— О, Люк, колко неприятно! Нямах търпение да те видя. Много съм разочарована, скъпи, но те разбирам. Работата трябва да е на първо място — въздъхна и тя.

— Налага се редовно да съм на строежа — продължи той. — Имаме неочаквани проблеми с основите, които налагат изготвяне на нов проект. А не мога да възложа на никого тази част от работата. Присъствието ми тук е абсолютно необходимо. Утре имам среща с предприемача и строителния инженер. Ще довършим проекта в събота, а следващата седмица ще пристигне бригадата. — Люк замълча за момент, засмя се тихо и попита: — Предполагам, че нямаш никаква възможност да дойдеш в Лион, нали?

— Бих искала, но не мога. Утре трябва да сключа сделката за продажбата на хотела. А във вторник трябва да съм в Ню Йорк заради срещата с банкерите. Хенри Рафаелсън заминава за Далечния изток на следващия ден и не мога да отменя срещата. А и идващата седмица се очертава доста тежка. Но скоро ще се появя в Париж. Не си забравил, нали?

— Не съм, скъпа, но се надявах да те видя и преди това.

Мередит погледна календара на бюрото си.

— Планирах да съм там в края на април и да остана през целия май.

— Е, това е чудесно! Ужасно се радвам. Но дотогава ще ми липсваш, Мери.

— Ти също ще ми липсваш.

Продължиха разговора си още десетина минути. Мередит едва не му разказа за посещението си при лекарката, но в последния момент си прехапа езика. Люк бездруго си имаше достатъчно проблеми с проекта си в Лион.

— Физически си абсолютно здрава, Мередит — заключи Дженифър Полард, като се облегна на стола и ѝ се усмихна. — Радвам се да ти съобщя, че изследванията на кръвта и урината също са нормални.

Мередит се усмихна в отговор и изпита неимоверно облекчение. После се намръщи и изрече:

— Но тази сутрин си казала на Ейми, че искаш да ме видиш и да говориш с мен.

Лекарката кимна.

— Така е. Все пак има нещо нередно. Кризите. Опитът ми показва, че хората, които страдат от пристъпи на изтощение каквото ти ми описа, обикновено са непрестанно измъчвани от непосилна умора. С други думи, състоянието е постоянно. Не са кризи, които идват и си отиват, както при теб.

— И какво означава това?

— Означава, че пристъпите може да зачестят, докато накрая изтощението стане нормалното ти състояние.

Мередит замълча и се вторачи в лекарката.

— Позволи ми да ти обясня нещо, Мередит — продължи Дженифър. — Много често този тип изтощение се дължи на психически проблеми.

— Мислиш ли, че и с мен е така?

— Вероятно да. Може да страдаш от психогенна умора.

— Обясни ми.

— Възможно е причината за умората ти да е емоционален проблем. Или може да си депресирана без самата ти да знаеш.

— Определено не съм депресирана! — сухо се засмя Мередит. — Във вторник ти казах, че животът ми напоследък е спокоен и щастлив. Влюбена съм в прекрасен мъж и той ме обича.

— Вярвам ти и се радвам за теб. Но нека не отхвърляме идеята за психогенна умора, дължаща се на емоционален проблем. Това, което я причинява и те измъчва, може да не е проблем от настоящето. Може да е нещо от миналото ти.

— И как се лекува нещо подобно? — нервно попита Мередит и погледна Дженифър притеснено.

— Трябва да определим естеството на проблема. Да стигнем до корена му и тогава да го лекуваме.

— Психиатрия. Натам ли биеш, Дженифър?

— Да. Ако страдаш от психогенна умора, препоръчвам ти незабавно да отидеш при специалист. Болестта, а това наистина е болест, няма да изчезне от само себе си. Дори може да стане по-лошо.

— Кого... кого ще ми препоръчаш? — тихо попита Мередит.

— Доктор Хилъри Бенсън. Тя е много симпатична и ще я харесаш. И е страхотен психиатър. Кабинетът е съвсем близо, на ъгъла на Парк авеню и Шестдесет и девета улица.

Мередит се облегна назад и я погледна разтревожено.

— Няма по-нормален човек от теб, Мередит — бързо каза Дженифър в отговор на притеснения поглед на пациентката си. — Напълно съм убедена в това. Чуй ме, може въобще да нямаш психогенна умора. Може да е само стрес... Казах ти го и онзи ден.

— Не мисля така.

— Значи ще отидеш при Хилъри Бенсън?

Мередит кимна.

ГЛАВА 18

Тя беше решителен човек. Беше убедена, че трябва да се види с психиатърката, и помоли Ейми да ѝ запише час за следващата седмица.

След това прогони цялата тази история от мислите си. Притежаваше способността да забравя за проблемите, докато не дойде времето да се справи с тях. Така успя да преживее следващите няколко дни, без да се измъчва с безпокойства за душевното си здраве. За щастие, повече кризи нямаше.

Във вторник следобед, когато влезе в кабинета на доктор Хилъри Бенсън, първото ѝ впечатление бе, че вижда хубава, но много сурова жена. Лекарката имаше приятно лице с високи скули и светлосини очи, които изглеждаха почти прозрачни. Но устата ѝ бе строга, а тъмнокестенявата ѝ коса бе опъната в кок, който ѝ придаваше вид на учителка.

Излъчваше деловитост и за секунда Мередит бе обзета от враждебност, тъй като си помисли, че жената бе ужасно студена. После обаче си припомни думите на Дженифър, че Хилъри Бенсън е симпатичен човек и кадърен психиатър.

Мередит реши да ѝ даде възможност да се прояви. Трябваше да разбере какво не беше наред и защо се появяваха тези кризи. Според Дженифър, само психиатър би могъл да ѝ помогне да открие проблема.

След като поздрави учтиво Мередит и се ръкува с нея, доктор Бенсън я покани:

— Моля, седнете, госпожо Стратън.

— Благодаря — отговори Мередит и последва лекарката до бюрото ѝ, където се настаниха една срещу друга.

Огледа доктор Бенсън и реши, че тя вероятно е на същата възраст като нея и Дженифър.

— Говорих с доктор Полард доста дълго — започна лекарката. — Тя ми обясни всичко за здравословното ви състояние. Очевидно се радвате на добро здраве.

— Да, слава Богу — усмихнато отвърна Мередит.

Доктор Бенсън кимна, облегна се на стола си и за момент се вгледа в очите на Мередит. „Красива жена е — помисли си тя. — Чудесна фасада, но не може да скрие болката в очите си.“

— Дженифър смята, че страдате от психогенна умора — прямо каза лекарката.

— Да, същото ми каза и на мен.

— Да поговорим за тази умора, за кризите ви. Кога беше първата, госпожо Стратън?

— В началото на януари. Бях в Париж по работа. Бях пътувала през по-голямата част от деня, а и предишната нощ. След като се настаних в хотела, се почувствах много зле. Изтощена, замаяна...

— Откъде пътувахте?

— От Англия. Но не мога да кажа, че беше прекалено дълго или мъчително. Пък и по принцип съм свикнала. Аз съм изключително издръжлива и енергична, доктор Бенсън.

— Значи прилошаването е било необичайно за вас, разбирам — кимна Хилъри. — През деня случи ли се нещо, което да ви разстрои? — попита тя, като облегна лакти на бюрото и се вгледа в Мередит.

— Не, нямаше такова нещо. Реших, че вероятно се разболявам от грип. Сутринта прекарах доста време навън в снега. Разхождах се из един порутен манастир — местна забележителност. Помислих си... — Мередит замълча внезапно.

— Какво си помислихте, госпожо Стратън? — насърчи я да продължи доктор Бенсън, като ѝ се усмихна окуражително.

— Помислих си, че съм настинала, докато се разхождах из манастира. Но онази сутрин наистина се случи нещо необичайно.

— Какво?

— Испитах странното усещане, че съм била там и преди.

— Но никога не сте ходила там, така ли?

— Точно така.

— Спомняте ли си какво точно почувствахте?

Мередит кимна.

— Ще ми разкажете ли за това, госпожо Стратън?

— Да. Но нека ви обясня нещо, докторе. Видях манастира за първи път предишния ден... Гледах го от прозореца на хотела. Беше невероятно красив, очертан на фона на покритите със сняг ливади. Почувствах се привлечена от него по много странен начин. На

следващата сутрин имах малко свободно време. Реших да отида и да разгледам манастира отблизо. Докато вървах към него, ми се стори, че ме тегли магнит, дори да исках, не можех да се върна назад. А когато застанах сред руините, изпитах странното усещане, че съм била там и преди. Беше невероятно силно.

— И сте сигурна, че не познавате това място?

— О, да. Никога преди не съм ходила там. Дори за първи път посетих Йоркшир.

— Разбирам. Усетихте ли и нещо друго? Имахте ли други емоции в онази сутрин?

— Да. Изпитах силно чувство за загуба. И тъга... — Мередит замълча замислено, после добави тихо: — Изпитах истинска мъка.

— Имате ли представа защо?

— Не, но си спомням, че в онзи момент всичко ми се струваше ясно. Бях сигурна, че съм загубила там много скъп за мен човек. Или по-скоро, че някой ми е бил отнет. Струваше ми се, че познавам руините и там е станала някаква трагедия. Но манастирът не изглеждаше страшен. Точно обратното. Имах чувството, че мястото ми е там и ми беше добре.

— Добре ли познавате Англия, госпожо Стратън?

— Всъщност не, макар да я посещавам вече повече от двадесет години. Но, както вече ви казах, никога не бях ходила в Йоркшир. — Мередит се наведе напред и се вгледа изпитателно в лекарката. — Как обяснявате случилото се с мен в онази сутрин?

— Не мисля, че мога да го обясня. Поне в момента.

— Смятате ли, че преживяването ми в манастира е причина за кризите?

— Не знам — поклати глава доктор Бенсън. — Човешкият мозък е сложна машина. Да оставим преживяването ви в манастира за момент и да погледнем в друга посока. От доктор Полард научих, че сте австралийка. Моля ви, разкажете ми нещо за себе си, за миналото си.

— От Сидни съм. Израснах там. Родителите ми загинаха в катастрофа, когато бях на десет години. Отгледаха ме роднини.

Мередит се облегна на стола, кръстоса крака и погледна Хилъри Бенсън в очите.

Лекарката отвърна на погледа ѝ и си помисли: „Изражението ѝ е спокойно, но лъже. Знам го. Думите ѝ са чудесно заучени. Свикнала е да ги повтаря на безброй хора.“

След кратка пауза психотерапевтката каза:

— Тъжно е да останеш сираче на такава ранна възраст. Кой ви отглежда?

— Роднини. Вече ви казах.

— Да, но кой точно?

— Леля ми.

— Разбирам. Имате ли братя и сестри?

— Не. Винаги съм била сама.

— Чувствахте ли се самотна при леля си?

— Да, винаги съм била самотна.

— Разкажете ми как пристигнахте в Щатите, госпожо Стратън.

— С удоволствие — отговори Мередит и добави: — Бих искала да ме наричат Мередит, докторе.

Лекарката кимна.

— Разбира се. Е, разкажете ми за пристигането в Америка.

— Дойдох тук с едно американско семейство, което живееше в Сидни. Семейство Полсън. Работех при тях като домашна помощничка от петнадесетгодишната си възраст. Господин Полсън бе прехвърлен в Щатите след две години, когато навърших седемнадесет, и семейството ме помоли да замина с тях. И аз го направих.

— Леля ви нямаше ли нищо против?

— О, не. Не ѝ пукаше. Имаше си четири собствени дъщери и не се интересувахе от мен.

— И тя ви даде позволение да заминете за Америка със семейство Полсън? Правилно ли ви разбрах?

Мередит кимна.

— Дори ми помогна да получа паспорт — каза тя и се намръщи леко. — Радваше се да се отърве от мен.

Хилъри Бенсън я загледа замислено.

— Май не сте били много близки, нали?

— Никак.

— Ами родителите ви? Бяхте ли близки?

— Всъщност не.

— Но вие сте била единствено дете. Обикновено такива деца са много свързани с родителите си.

— Но аз не бях, доктор Бенсън.

Психиатърката замълча и записа нещо в бележника си. Вече бе напълно убедена, че Мередит лъжеше за миналото си. Версията ѝ бе репетирана безброй пъти, но тя все пак говореше лаконично, сякаш се страхуваше да не допусне грешка. Или да не разкрие нещо, което се опитваше да скрие.

Хилъри остави химикалката си и се усмихна на Мередит.

— Добре, пристигнахте в Ню Йорк със семейство Полсън. След това връщайте ли се понякога в Австралия?

— Не. Останах тук. В Кънектикът. Живеехме близо до Ню Престън, над езеро Уорамог. Останах със семейство Полсън още една година, но после господин Полсън бе изпратен в Южна Африка. Той работеше за международна рекламна агенция и непрестанно го местеха.

— Но вие не заминахте с тях.

— Не исках да ходя в Йоханесбург. Останах в Кънектикът.

— Сама? Та вие сте била само на осемнадесет години.

— Госпожа Полсън се съгласи да остана тук, защото си бях намерила работа. В хотел „Сребърното езеро“. Тя дойде да се запознае със семейство Силвър и ги хареса. Те ми осигуриха стая и прехрана освен заплатата и госпожа Полсън одобри това. Амелия и Джак Силвър бяха от известно старо семейство и всички в района ги уважаваха.

— Значи на осемнадесет години вие останяхте сама и започнахте работа в хотела. Как се чувствяхте? Независима? Самотна?

— Бях щастлива и не бях самотна, доктор Бенсън. Джак и Амелия се отнасяха с мен като с член на семейството още от самото начало. За първи път в живота си се чувствах наистина у дома.

— Ако съм ви разбрала правилно, те са се отнасяли с вас като с дъщеря, нали? Права ли съм?

— Не, те не бяха много по-възрастни от мен. По-скоро като със сестра.

— Колко годишни бяха?

— Амелия беше на тридесет и шест, а Джак на тридесет и две.

Хилъри Бенсън кимна.

— Какво работехте в хотела?

— Започнах като администраторка, но освен това помагах на Амелия в офиса. Тя беше претрупана с работа, а тъй като беше парализирана, никак не ѝ беше лесно. Станах нейна помощничка. Помагах и на Джак в управлението на хотела.

— Какво се беше случило с Амелия Силвър? Защо беше парализирана?

— Паднала от коня си по време на езда, когато била на двадесет и пет години. Двамата с Джак току-що се били оженили. Наранила гръбнака си, а тъй като била бременна, загубила бебето. Ужасна трагедия. Но се справяше достойно с живота.

— Разкажете ми още нещо за нея. Очевидно сте била много привързана към тази жена.

— О, да. Тя беше забележителна и ме научи на много неща. А и беше най-красивата жена, която някога съм виждала. Приличаше на Вивиан Ли в „Отнесени от вихъра“. Това беше първото, което ѝ казах... че прилича на Вивиан Ли.

— Сигурно е била изключително красива. Казвате, че ви е научила на много неща. Бихте ли ми обяснили по-подробно?

— Амелия се интересуваше от изкуство и старинни предмети и обичаше да обзавежда. От нея научих всичко, което знам в момента. Но освен това ме научи на кураж, достойнство и почтеност.

— Имате предвид, че ви е дала определени ценности.

— Да. А също и Джак. От него се научих на мило и любезно отношение. Той ме окуражаваше и ми помагаше да изуча бизнеса. Показа ми как да ръководя хотела и всичко друго. Беше много умен човек.

— Хотелът имаше ли много клиенти?

— Само през уикендите. През седмицата беше спокойно. „Сребърното езеро“ е идеално място за почивка през уикенда. Но хората предпочитаха да го посещават през пролетта и лятото, а не през зимата. През есента, разбира се, беше най-оживено. Тогава листата сменят цветовете си и хората идват да се насладят на красивата гледка.

— Описвате хотела с голяма любов, Мередит.

— Да, аз обичам „Сребърното езеро“. Обикнах го още когато го видях за първи път. И това беше първият ми истински дом. Първото ми безопасно убежище...

Мередит замълча. Беше казала прекалено много. Тя се раздвижи нервно на стола и се загледа в картината над главата на Хилъри Бенсън.

— Безопасно убежище — повтори лекарката. — Преди това не се ли чувствахте в безопасност?

— Това е само израз — отвърна Мередит.

— Говорите с много обич за семейство Силвър. Как са те...

— И двамата са мъртви! — възкликна Мередит, прекъсвайки доктор Бенсън.

— Съжалявам. Смъртта им сигурно е била голям удар за вас.

— Така е. Това разби сърцето ми.

— Кога починаха?

— Джак умря през 1973. Беше едва на тридесет и шест години. Амелия почина около година по-късно, в края на 1974. Тя също беше млада, само на четиридесет и една...

— За вас е било изключително тежко да изгубите и двамата за толкова кратко време. Сигурно са ви обичали много.

— Да, наистина ме обичаха — меко отвърна Мередит. — Затова ми беше толкова трудно, когато умряха. Джак беше единственият човек в живота ми, който някога ми е показвал обич, прегръщаше ме и ме успокояваше.

Настъпи кратко мълчание, после Хилъри Бенсън попита нежно:

— Имаште ли сексуална връзка с Джак Силвър?

— Не съм казала подобно нещо! — извика Мередит. — Амелия ме обичаше не по-малко от Джак. Тя също ми показваше обичта си, но само с думи. Горката жена беше в инвалидна количка. Не можеше да ме прегърне.

— Разбирам — спокойно отвърна психиатърката, която забеляза гнева на Мередит, прекалено острата ѝ реакция и осъзна, че наистина бе имало сексуална връзка между Мередит и Джак Силвър.

Но беше твърде рано да разпитва за това. Пациентката ѝ още не беше готова.

Мередит погледна часовника си. Четири. Беше седяла тук почти цял час.

— Доктор Бенсън, имам среща в службата в четири и половина, а и бездруго мисля, че първият ни сеанс приключи, нали?

— Да, права сте — отговори Хилъри. — Мисля, че следващият ви час е в четвъртък.

— Да, ще се видим в четвъртък — каза Мередит и се изправи.

Ръкува се с лекарката и излезе от кабинета ѝ, като се чудеше дали да се яви на следващия сеанс.

ГЛАВА 19

Въпреки опасенията си Мередит спази уговорката за четвъртък и се съгласи да проведат още три сеанса следващата седмица.

До този момент психиатърката не беше определила причината за кризите ѝ.

През втората седмица, когато се видяха за пети път, Мередит най-после реши да прекрати сеансите.

— Струва ми се, че няма никакъв резултат, докторе — бавно каза тя. — Говоря безспирно, а вие ме слушате, но не сме постигнали напредък. Дори не знаем дали наистина страдам от психогенна умора.

— Мисля, че точно това е заболяването ви — твърдо отвърна лекарката.

— Но не съм имала повече кризи.

— Знам, но това не означава нищо.

— Смятам това да е последният ни сеанс.

— Страхувам се, че постъпвате глупаво — тихо каза доктор Бенсън. — Нещо ви тормози, сигурна съм. Просто още не сме открили какво е то.

— Няма да мога да идвам тук няколко седмици. Заминавам за Лондон и Париж за един месец.

— Кога тръгвате?

— В сряда или четвъртък следващата седмица.

— Разбирам. Искате ли все пак да видим докъде ще стигнем днес?

— Добре — съгласи се Мередит.

Направи го, защото харесваше Хилъри Бенсън, чувстваше се спокойна при нея и ѝ имаше доверие. Макар да не бяха открили причината за проблема ѝ, знаеше, че тя самата е виновна за това, поне отчасти. В продължение на години бе живяла с полуистини и бе крила толкова много, че сега ѝ беше трудно дори да размишлява върху всичко това.

— Днес няма да подбирам думите си внимателно, Мередит — каза Хилъри. — Ще бъда напълно откровена с вас. Знам, че ме лъжете.

Знам, че сте имали сексуална връзка с Джак Силвър. Искам да ми разкажете за нея.

Мередит се стресна толкова много, че избъбри прибързано:

— Не беше само сексуална връзка. Ние се обичахме...

Замълча, прехапала устни, и отмести очи от лекарката. Съжаляваше, че се бе изпуснала.

— Не трябва да се срамувате — произнесе Хилъри съчувствено. — Не съм тук, за да ви съдя. Само се опитвам да помогна. Говорете с мен. Разкажете ми за Джак, за всичко случило се в „Сребърното езеро“ преди години. Знам, че ще се почувствате по-добре, когато го направите. А ако аз имам повече информация за миналото ви, ще мога по-лесно да открия причината за заболяването ви.

Последва дълго мълчание. Мередит не заговори, а стана, отиде до прозореца и се загледа в Парк авеню, като мислеше за Джак, Амелия и себе си, за всичко, което се бе случило между тях и бе променило живота ѝ. Беше получила толкова много от тези двама души. Не искаше Хилъри да си помисли нещо лошо за Джак или за нея.

След малко се обърна, върна се на мястото си и седна срещу Хилъри.

— Да, вярно е. Имахме сексуална връзка, но много се обичахме. Не ви разказах за това, защото не исках да ме разберете погрешно. Думите не могат да предадат всички чувства. Вероятно никога няма да разберете любовта и чувствата между нас, защото не сте ги видяла. Никой не би могъл да разбере — каза Мередит сериозно.

Хилъри кимна.

— Разбирам ви и знам какво точно имате предвид. Но преди малко ви казах, че не съм съдия, а вашият лекар. А ако искам да ви помогна, трябва да проуча миналото ви.

— Мислите ли, че това ме измъчва? Любовната ми връзка с Джак?

— Не съм сигурна, Мередит. Трябва да чуя абсолютно всичко и едва тогава ще мога да си съставя мнение.

— Аз съм сигурна, че не това е причината за кризите. Но все пак ще ви разкажа за Джак и за това, което се случи между нас, когато отидох да работя в хотела през 1969.

— Удобно ли ви е тук? Искате ли да се настаните на канапето?

Мередит поклати глава.

— Не, тук е чудесно. Първо обаче искам да ви съобщя нещо друго. Преди две седмици синът ми Джон ми каза, че като малък ме чувал да плача нощем. И наистина беше така. Плачех дълго и редовно. Тъгувах за много неща в онези дни, но особено за Джак и Амелия. Ужасно ми липсваха. — Замълча за момент, после продължи меко:

— Джак Силвър беше голямата ми любов. Обикнах го още първия ден, когато го видях. Той също се влюби в мен. Каза ми, че това било *coup de foudre*. Никога преди не бях чувала тази фраза. Той ми обясни какво означава. Ударен от гръм. Но се въздържахме и криехме чувствата си. После Амелия замина. Отиде да посети майка си в Манхатън. Старата дама беше много болна, вероятно умираше, и Джак закара Амелия в града. А когато се върна, ме намери легнала в тревата до езерото. Каза ми, че искал да говори с мен за Амелия. Тревожеше се, защото я беше оставил сама с болната ѝ майка, която разполагала само с две млади прислужници. Чудеше се дали да ме закара в града на следващия ден, за да се грижа за нея. Отговорих му, че ще отида с удоволствие. Бих направила всичко за него. Внезапно, без никой от нас да разбере как точно стана, се прегърнахме и започнахме да се целуваме. Никога преди не бях изпитвала нещо подобно — безумна страст, желание, силна любов. Преди това не бях имала сексуални връзки. Джак беше разстроен, когато откри, че съм девствена, и ми се скара, че не съм го предупредила. Но вече беше прекалено късно. Бяхме се любили.

Мередит замълча за момент. Хилъри Бенсън не каза нищо. Знаеше, че е по-разумно да изчака.

След няколко секунди Мередит продължи:

— Продължихме да се любим и след като Амелия се върна в „Сребърното езеро“. Не можехме да спрем. Бяхме лудо влюбени. Джак бе живял целомъдрено в продължение на години. Довери ми, че веднъж отишъл при проститутка в Ню Йорк, но било пълен провал, защото нямал никакви чувства към нея. Но мен ме обичаше силно. Обичаше и Амелия и бяхме много внимателни. Никога не показвахме чувствата си пред нея. Той смяташе, че Амелия никога не трябва да узнае за нас. Не искаше да я нараним.

— И тя никога не разбра? — попита Хилъри.

Мередит сякаш не чу въпроса, беше се пренесла напълно в миналото. Гласът ѝ бе стоплен от нежност.

— И тогава забременях. Бях ужасена, убедена, че Амелия ще разбере кой е бащата. Но Джак ме увери, че тя не подозира абсолютно нищо. Повярвах му. Обичах го лудо. Попитах го какво да кажа и как да обясня бременността си. Той предложи да си измисля някакъв приятел, и да твърдя, че той е бащата. А по-късно да обясня на Амелия, че ме е изоставил. Точно така постъпих и тя ми повярва. Всъщност, доктор Бенсън, Амелия бе невероятно щастлива, че съм бременна. Когато влязох в шестия месец, настоя да се преместя в апартамента над гаража до къщата. Дотогава живеех на тавана на хотела, но Амелия реши, че изкачването на стълбите е прекалено трудно за мен, което си беше вярно. И всички заживяхме заедно в къщата. Естествено, ние с Джак бяхме внимателни както винаги. Един ден, когато бях в осмия месец, Амелия ме попита дали възнамерявам да напусна, след като бебето се роди. Отговорих ѝ, че предпочитам да остана в „Сребърното езеро“ и се надявам да продължа да работя за тях. Тя много се зарадва. Спомням си как сложи малката си ръка на корема ми, усмихна се и каза: „Нашето бебе, Мери. То ще бъде наше. Ще го отгледаме заедно и ще бъдем толкова щастливи.“ И наистина бяхме. Понякога питах Джак дали Амелия не подозира, че той е бащата, но той ме уверяваше, че няма такова нещо. Най-после Кетрин, дъщеря ни, се роди. Най-прекрасното бебе на света. Беше много красива и имаше яркосините очи на Джак. После, три години по-късно, в „Сребърното езеро“ настъпи трагедията. Джак умря неочаквано и светкавично. Получи инфаркт, докато говореше с Пит О’Брайън на моравата пред хотела. Нито той самият, нито някой от нас знаеше, че има проблеми със сърцето.

Мередит се облегна назад и потъна в спомените си.

— Какво стана след това? — попита Хилъри след малко. — Моля, продължете.

— Какво стана ли? Амелия и аз тъгувахме ужасно. Измъчваше ни невероятна мъка. Но аз трябваше да се грижа за бебето и да помагам на Амелия в хотела. Имахме страшно много работа. Но в онези дни бях млада и силна и се справях. А горката Амелия беше в толкова окаяно състояние, че се наложи да се грижа и за нея. Нали разбирате, тя всъщност не искаше да живее след смъртта на Джак и

бързо започна да отпада. Страхувах се, че няма да остане дълго на този свят. Имах чувството, че иска да умре. Не можех да понеса мисълта, че ще загубя и нея. Ужасявах се от това. Един ден, беше петък, двете с Амелия седяхме в хотела и подреждахме нарциси за масите в ресторанта. Кет си играеше на стълбите отпред. Внезапно Амелия ме изгледа по странен начин и ми каза, че е направила завещание. „Всичко е за теб и Кет, Мери. Нямам на кого друг да оставя хотела, а и Кетрин е Силвър. Последната от семейство Силвър, докато не се омъжи и не роди свои деца. Затова всичко ще принадлежи на нея, детето на Джак. А ти трябва да запазиш наследството ѝ. Знам, че ще успееш, ти си умна. Ако някога се наложи да продадеш хотела, направи го. Или го дай под наем, ако работата стане прекалено тежка за теб. Но запази земите каквото и да стане. Те вече струват милиони, а могат само да увеличат стойността си. Джак би искал точно това. Тази земя принадлежи на семейство Силвър от почти двеста години.“ Както вероятно си представяте, доктор Бенсън, бях зашеметена. И невероятно изненадана, че Амелия знае всичко. След като се съвзех, попитах как е разбрала за бебето. Тя отново ме изгледа странно и ми отговори, че знаела още откакто съм забременяла. Предполагам, че съм изглеждала страшно обърквана, защото тя продължи спокойно: „Джак ми каза, скъпа. Той ме обичаше от детските ни години, но обичаше и теб и се нуждаеше от теб. Беше здрав млад мъж, изпълнен със страст. А след нещастния случай аз вече не бях жена. В продължение на години той не погледна друга, а когато ти се появи, се влюби в теб. После ти забременя, а той ужасно много искаше детето. Никога не съм имала нищо против връзката ви. Знаех, че той няма да ме нарани или изостави. Уверена бях, че и ти винаги ще си лоялна към мен. Обичах Джак много, Мери. Обичам и теб, и Кетрин. Тя е като мое дете.“ Амелия беше напълно искрена, доктор Бенсън. Тя винаги говореше истината.

Мередит отново замълча. Споменът за онзи далечен ден все още я вълнуваше. В очите ѝ пробляснаха сълзи. Най-после тя се съвзе и продължи:

— Амелия почина в края на 1974 и ме направи богата жена, а Кет — наследница на чудесен имот. Остави ни не само хотела и имението, но и собственото си имущество, което бе наследила от майка си. Разбира се, завеща известни суми на Пит О’Брайън, който

управляваше имението от години, и на жена му Бланш, както и на останалите служители на хотела, всичко друго беше за нас с Кет. Но с радост бих се отказала от цялото богатство, за да върна Амелия. Тъгувах за нея и за Джак дълги години.

— Това е много необичайна и трогателна история — произнесе Хилъри съчувствено.

Беше забелязала силните чувства на Мередит преди малко и разбираше колко много бе обичала семейство Силвър. Едва не я попита дали според нея те не са я използвали, за да имат дете, но бързо промени решението си. В сърцето си усещаше, че не е било така. Вярваше, че Мередит ѝ бе разказала цялата истина. Вероятно пациентката ѝ лъжеше за други части от живота си, но не и за тези години.

На близката масичка стоеше гарафа с вода. Мередит стана и отиде да си налее една чаша. После се обърна към Хилъри и каза:

— Убедена съм, че кризите ми нямат нищо общо с живота ми в Кънектикът. Бях много щастлива със семейство Силвър и те се отнасяха чудесно към мен.

— Мисля, че сте права — отговори Хилъри. — Кризите не са свързани с онези години. Затова трябва да се поровим по-дълбоко, да се върнем по-назад. Но не знам кога можем да го направим, освен ако не дойдете за още един сеанс, преди да потеглите към Лондон и Париж.

Мередит се поколеба за момент, после рече решително:

— Добре. Ще дойда утре следобед, ако успеете да ме вместите в графика си.

— Изчакайте да попитам секретарката си дали всички часове са заети — каза Хилъри и натисна копчето на интеркома.

През нощта Мередит отново сънува кошмара от детството си.

Беше си легнала рано, след лека вечеря, тъй като на следващия ден я очакваше много работа.

Заспа бързо и през по-голямата част от нощта не сънува нищо. Но на разсъмване се събуди уплашена и плувнала в пот. Лицето, вратът и гърдите ѝ бяха мокри, а сърцето ѝ биеше силно.

Тя запали лампата, огледа се наоколо и се отпусна обратно на възглавницата. След малко взе носна кърпичка от шкафчето и избърса врата и лицето си.

Отново бе сънувала кошмара, който я измъчваше от години. Смачка кърпичката и се опита да си припомни всички подробности.

Беше сама сред голата мрачна пустош. Търсеше момиченцето и момченцето. Но не можеше да ги намери. Бяха изчезнали, пропаднали в гигантска пукнатина в земята. Беше ги видяла да падат и се страхуваше за тях. Трябваше да ги намери. Те знаеха тайната.

Мередит вървеше без да спира, очите ѝ оглеждаха всичко наоколо внимателно. Тъкмо когато надеждата да ги намери я напусна, те се появиха. Момченцето свали кепето си и го размаха. Сега тримата бяха заедно. Държаха се за ръце и вървяха към хоризонта. Мередит забеляза, че е облечена като момиченцето. Носеше тъмно палто, дълъг раиран шал и барета на главата. И тримата имаха големи табелки на палтата си. Като етикети за багаж. Тя огледа табелката на момиченцето. Буквите бяха размазани от дъжда. Не можеше да прочете името ѝ. Нито името на момчето. После погледна своята. Тя също не се четеше. Как ли ѝ беше името? Не знаеше.

Пред тях се появи огромен кораб. Момиченцето се уплаши. Не искаше да се качи на кораба. Разплака се. Момчето също заплака, а после и Мередит. Никой от тях не искаше да качи на кораба. По бузите им потекоха сълзи. Беше много студено и сълзите замръзнаха по лицата им. Заваля сняг.

Морето беше черно като катран. Децата бяха уплашени. Притискаха се едно към друго и плачеха. Свалиха ги от кораба. Бяха стигнали до местоназначението си. Земята пред тях беше сива и напукана и по нея не растеше нищо. Небето беше яркосиньо, а слънцето

прежурияше. Тръгнаха напред. Имаше и много други деца. Всички вървяха в същата посока. Отново стигнаха до черното море. И навлязоха в него. Тя се дръпна назад. Опита се да попречи на момиченцето и момченцето да влязат в морето, но не успя. Те се отдръпнаха от нея и нагазиха във водата. Извика им да спрат, но от устата ѝ не излезе и звук. Отново беше сама и се страхуваше. Те знаеха отговора на загадката, а тя — не. А сега бяха изчезнали. Завинаги. И тя никога нямаше да узнае.

Мередит осъзна, че този път сънят бе по-различен. Зачуди се какво ли означаваше. Нямаше представа. Но реши да го сподели с Хилъри Бенсън. Вероятно психиатърката щеше да намери някакво обяснение.

— Има нещо, което не съм ви разказвала — каза Мередит на доктор Бенсън.

Хилъри я изгледа проникателно.

— И какво е то, Мередит?

— Нещо, свързано с кризите ми. Или поне аз мисля така. Започна отново след втората ми криза.

— Какво започна отново?

— Сънят. Всъщност кошмар. Сънувам го отдавна.

— От колко години? — попита Хилъри, като се наведе и се вгледа напрегнато в пациентката си.

— Откак се помня. Мисля, че бях на дванадесет или по-малка. Спрях да го сънувам, когато пристигнах в Кънектикът. Сънувах го само веднъж през първата си година там. После един-два пъти, когато бях на около двадесет. Появи се отново и когато навърших тридесет. Но не го бях сънувала до януари тази година.

— И отново го сънувахте след кризата?

— Да. Бях в долината на Лоара с един приятел. Внезапно следобед се почувствах зле и се качих горе да си почина в стаята. Бях толкова изморена, че заспах. И сънувах кошмара. Когато се събудих, се

изненадах, че сънят се бе върнал след толкова много години. Но най-вече ме притесни фактът, че се чувствах по същия начин.

— И как се чувствахте?

— Изплашена.

— Опитайте се да ми разкажете съня си.

Мередит кимна и заговори. Обясни на психиатърката, че сънят ѝ е малко по-различен всеки път.

— Значи снощи в съня си най-последно се събрахте с момиченцето и момченцето, така ли? — попита Хилъри. — Имаше ли нещо друго? Нещо различно?

— Да. Имаше един кораб... — Мередит не довърши изречението, а затвори очи.

— Добре ли сте? — запита лекарката.

— Да, добре съм — отговори Мередит и отвори очи. — Доктор Бенсън?

— Да?

— Какво означават сънищата?

— Мисля, че обикновено са израз на впечатленията, които съхраняваме в подсъзнанието си. Понякога това, което ужасява един човек, може да се появи в съня му. Според мен сънуваме спомените си и страховете си.

— Какво мислите, че означава моят кошмар?

— Не съм сигурна. Трябва да го проучим по-внимателно и да обмислим всичко, за да успеем да го разтълкуваме.

Мередит си пое дълбоко дъх. Внезапно ѝ се стори, че се задушаваше. Трябваше да се махне оттук. Имаше нужда от чист въздух. Тя се изправи, но след секунда седна отново. Уплаши се, че ще запици всеки момент. Стисна устни и се помъчи да се овладее.

Хилъри Бенсън леко се намръщи, после осъзна, че Мередит, която винаги изглеждаше изключително спокойна, сега бе измъчвана от силно притеснение. Тя кършеше ръце нервно, а очите ѝ бяха широко отворени.

— Внезапно се разстроихте. Какво има? — попита лекарката.

Мередит не отговори. Затрепери и обви ръце около раменете си.

Хилъри скочи, отиде до нея и постави успокояващо ръка на рамото ѝ.

Очите на Мередит се изпълниха със сълзи.

— Не ви казах истината... не съм я казвала на никого... никога...

Психиатърката отиде до бюрото си, вдигна слушалката на телефона и се обади на секретарката си:

— Не мога да приемам повече пациенти днес, Джанис. Моля те, запиши им други часове. Имам проблем с госпожа Стратън.

Мередит се бе свила на стола и се люлееше напред-назад. Хилъри я хвана за ръката и я изправи.

— Елате на канапето, Мередит. Ще се настаним удобно, а вие ще ми разкажете всичко. Бавно й спокойно.

Лекарката говореше нежно и съчувствено и Мередит й позволи да я заведе до канапето. Двете жени седнаха една до друга. Последва дълго мълчание.

Най-после Мередит заговори тихо:

— Не знам коя съм. Нито откъде съм. Не знам кои са родителите ми, нито истинското си име. Нямам самоличност. Измислих себе си. Създадох си собствени правила и живях според тях. Никой не ме учеше на нищо. Никой не ме обичаше. Бях абсолютно сама. Докато не се запознах със семейство Силвър. В продължение на седемнадесет години бях изгубена душа. И все още съм такава в някои отношения. Помогнете ми. О, Господи! Коя съм аз? Откъде съм? Кой ме е родил?

Мередит захлипа, от очите й потекоха сълзи. Отчаянието я смазваше и тя отново се залюля напред-назад.

Хилъри Бенсън я остави да си поплаче. Постепенно сълзите пресъхнаха. Лекарката безмълвно й подаде кутия със салфетки. После отиде до масичката, наля чаша вода и я донесе на пациентката си.

Мередит пое чашата, отпи и след като се посъвзе, се извини:

— Съжалявам за избухването.

— Няма защо да съжаляваш. Трябва да се радваш. Сигурна съм, че ти е повлияло добре. Това е първата стъпка към оздравяването ти. Тук съм, за да те изслушам, когато си готова да говориш. Не бързай. Остатъкът от деня ми е за теб. А и вечерта също, ако се наложи.

— Благодаря ви. Да... да... трябва да ви разкажа. Израснах в сиропиталище в Сидни. Бях на осем години, когато Джералд и Мърл Стратън ме осиновиха. Тя не харесваше името ми, затова ме нарече Мередит. Не бяха свестни хора, а студени и коравосърдечни. Отнасяха се с мен като със слугиня. Вършех цялата домакинска работа рано сутрин и вечер след училище. А бях едва на осем години. Не ме биеха,

но той не се колебаеше да ме удари, ако нещо го разсърдех. Тя също беше гадна и ужасно стисната, особено по отношение на храната. Намразих ги. Исках да се върна в сиропиталището. Загинаха при катастрофа, когато бях на десет години. Неговата сестра, Мерседес, не пожела да ме вземе. Върна ме обратно в приюта за сираци. Останах там, докато навърших петнадесет. Видях Мерседес само веднъж, когато ми помогна да получа паспорт. Тя се радваше, че заминавам със семейство Полсън.

Мередит замълча, облегна се на възглавниците и затвори очи. Пое си дълбоко дъх, за да се съвземе. След малко вдигна клепачи и се взря в Хилъри. После затрепери.

Психиатърката я хвана за ръката и я попита меко:

— Беше ли жертва на сексуален тормоз, когато живееше при семейство Стратън? Някой от тях да те е насилвал?

— Не, нямаше нищо такова. Нищо сексуално. Само студенина и безразличие, сякаш въобще не съществувах. Бях просто прислужница и нищо повече. Изпитах облекчение, когато те умряха. Никога не изразиха обич или приятелски чувства към мен. А вярвах, че когато бъда осиновена, най-после някой ще ме обича. Но не стана така.

Очите на Мередит се замъглиха от болка, мъката си пролича и в гласа ѝ.

— Дори не мога да ви обясня какъв ужас е да си в сиропиталище. Никой не се интересува от теб. Никой не желае да те докосне или да те обича. А и не знаех защо съм там. Този въпрос ужасно ме измъчваше. Мислех, че родителите ми са ме оставили там, защото съм била лоша. Исках да разбера кои са майка ми и баща ми. Но не можах. Никой никога не отговори на въпросите ми.

— Какъв е най-ранният ти спомен, Мередит? Затвори очи, успокой се, опитай да се върнеш във времето, да се съсредоточиш върху ранните си години. Какво виждаш? Какво си спомняш?

След малко Мередит заговори тихо:

— Виждам една река. Това е всичко — каза тя и отвори очи. — Вероятно заради нея обичам да живея близо до вода.

— На колко години беше, когато отиде в сиропиталището?

— Не знам, доктор Бенсън. Винаги съм била там.

— От бебе?

— Да. Не. Не. Не мисля така. В кошмара ми снощи се появи онзи кораб. А когато бях малка, си спомнях, че съм пътувала с кораб.

— Кораб или лодка имаш предвид? Това е важно.

Мередит отново затвори очи и се помъчи да възвърне спомените от детските си години. Видя малки момичета и момчета, които се качваха на някакъв кораб. Тя беше една от тях. Видя моряци и докери. Видя английското знаме.

Внезапно седна изправена, отвори очи и ги прикова напрегнато в Хилъри.

— Кораб, а не лодка. Презокеански кораб. Британски кораб под британски флаг. Сигурна съм, че имаше много други деца на този кораб. Вероятно това обяснява децата в съня ми.

— Може и така да е. Опитай се да се върнеш още по-назад. Възможно ли е да си родена в Англия и да си заведена в Австралия като малка?

— Възможно е. Но защо не помня нищо? Защо не помня онези години?

— Това се нарича потисната памет, Мередит. Смятам, че с теб се е случило нещо ужасно, когато си била малка. То ти е причинило сериозна травма, която е довела до потискането на спомените ти. Всъщност съм почти убедена, че това е причината за страданието и болестта ти — психогенната умора.

— Но защо сега? Защо нямах тези кризи в миналото?

— Защото спомените са били дълбоко погребани. Само по този начин си можела да ги понесеш и да заживееш нормално. Но нещо ги е събудило и сега те се опитват да изскочат на повърхността.

— Какво ги е събудило според вас?

— Не съм съвсем сигурна, но смятам, че е било посещението ти в манастир „Фонтан“.

— Мислите ли, че съм била там и преди?

— Напълно възможно е и това би могло да обясни много неща.

— Има ли някакъв начин, по който да освободите потиснатата ми памет, доктор Бенсън?

— Само ти можеш да направиш това. Трябва да се помъчиш да се върнеш в ранните си години. Заминаваш за Англия следващата седмица. Докато си там, може да се появи още нещо, което да събуди

спомените. А междувременно, нека поговорим по-подробно за годините ти в сиропиталището.

Мередит потрепери и изглежда ужасено Хилъри.

— Никое дете не трябва да преживява подобно нещо — възкликна тя яростно. — Но ще ви разкажа подробно, ако искате.

— Искам. Осъзнавам, че това е много болезнено за теб, но може да научим нещо, което да ни помогне.

По-късно вечерта Мередит звънна на Люк. Не можеше повече да пази миналото си в тайна. А и изпитваше нужда да му се довери, да сподели болката си и да получи успокоение от него.

ГЛАВА 20

Кетрин Стратън се облегна на стола си и се вгледа в илюстрацията, наклонила глава на една страна. Присви очи и прецени творбата си внимателно.

Акварелът представяше малко момченце, заспало в люлката си, с подгъната под бузата ръка. Тя се усмихна доволно. Харесваше невинността и чара, които се излъчваха от картината. Беше идеална за последното стихотворение в детската книжка, която илюстрираше от няколко седмици. Най-после бе готова да изпрати всичко на издателите.

„Добре свършена работа“ — помисли си, като взе тънкописеца и енергично написа Кет в долната част на картината. Винаги използваше умалителното си име за творбите си и напоследък подписът ѝ бе станал доста известен.

Кетрин се смъкна от високия стол, вдигна ръце над главата си и направи няколко упражнения за разтягане. После прекоси студиото и се отправи към кухнята.

Помещението беше доста просторно, обзаведено в синьо и бяло, оборудвано с най-модерните домакински уреди. Идеална кухня за добра готвачка като Кетрин. Обичаше да готви още от детските си години, когато бе окуражавана и обучавана от майка си и Бланш О'Брайън — любимата ѝ леля.

Изми ръцете си на мивката под прозореца, който предлагаше уникална гледка към Емпайър стейт билдинг и небостъргача на „Крайслер“. В този ясен следобед високите сгради се очертаваха красиво на синьото априлско небе и тя си помисли, че никога не са ѝ изглеждали по-величествени. Освен нощем, разбира се, когато искряха на фона на тъмния небосвод.

Взе чайника, напълни го с вода и го постави на котлона. После извади продукти от хладилника и започна да прави малки сандвичи.

Двете с майка ѝ бяха проектирали този апартамент в Сохо. Студиото бе с високи прозорци и стъклен покрив, кухнята се сливаше с трапезарията, а отвъд нея бе просторната всекидневна, обзаведена

като библиотека. Двете спални се намираха вдясно от всекидневната и всяка си имаше собствена баня.

Жилището беше огромно, с отлично разположение и създаваше впечатление за широта и простор. Това се дължеше не само на размерите му и многобройните прозорци, но и на светлите цветове.

Бе подарък за двадесет и първия рожден ден на Кетрин преди четири години. „Това не е подарък от мен — бе казала Мередит. — А от Джак и Амелия, макар да са мъртви. Купих го с парите от наследството.“

Тогава Мередит разказа на дъщеря си подробностите за завещанието на Амелия, която им бе оставила „Сребърното езеро“, къщата, където бе израснала, и имението от сто и петдесет акра. След нейната смърт бяха наследили всичко, а Мередит бе удвоила стойността на имотите благодарение на разумни инвестиции. Преди четири години Кет внезапно научи, че е богата жена с голям късмет.

Винаги бе знаела, че Джак Силвър е нейният баща. Мередит ѝ бе казала истината, когато бе достатъчно голяма, за да я разбере. Кет едва го помнеше, а и Амелия бе неясна фигура в спомените ѝ. Майка ѝ бе основната личност в живота ѝ и тя я обожаваше.

Кет никога не бе съдила Мередит и Джак. Беше прекалено интелигентна и достатъчно зряла, за да осъзнае, че никой не може да знае какво точно става между двама души. Или трима в този случай, тъй като очевидно Амелия не бе имала нищо против и вероятно си бе затворила очите за връзката им.

Веднъж, когато разпитваше Бланш О'Брайън за тях, тя я посъветва да не си губи времето да разсъждава върху това. „Никой не бе наранен. Всички бяха щастливи. Те тримата се обичаха много, а ти беше най-прекрасното нещо в живота им. Обожаваха те, а Амелия ти беше като втора майка.“

Понякога Кет си задаваше въпроси за миналото на майка си, защото Мередит бе твърде потайна относно ранните си години в Австралия. Дъщеря ѝ имаше чувството, че Мередит е започнала живота си едва когато е пристигнала в Кънектикът.

От малкото неща, които Мередит ѝ бе разказвала през годините, Кет знаеше, че детството на майка ѝ е било ужасно — студено, без обич, без никаква нежност.

Може би заради това майка ѝ обичаше Джон и нея силно и страстно и бе готова да загърби всеки друг заради тях. Вероятно това се дължеше на лишенията ѝ като дете. Очевидно Мередит бе решила да даде на децата си всичко, което тя самата никога не бе имала, а и много повече.

Бе най-прекрасната майка и може би това бе навредило на отношенията ѝ с Дейвид Лейтън, бащата на Джон. Кет и брат ѝ винаги бяха на първо място и вероятно на Дейвид му бе омръзнало да се реди на опашка за любовта ѝ.

Бракът им се бе провалил след четири години и скоро след това Дейвид се премести на Западното крайбрежие. За тяхно учудване той стана преуспяващ адвокат в шоубизнеса, а клиентите му бяха прочути филмови звезди. Бившето му семейство не го видя никога повече. Не че им липсваше. Джон винаги бе обичал майка си много повече, а и бездруго Дейвид Лейтън не бе особено добър баща. Нито пък втори баща.

Мередит бе най-добрата приятелка на дъщеря си. Обграждаше я с безкрайна любов и подкрепа, окуражаваше я да преследва мечтите си и да осъществява амбициите си. Държеше се по същия начин и с Джон. Винаги бе на негово разположение, готова да го посъветва, подкрепи и ободри. Мередит изпълняваше без грешка ролята и на майка, и на баща.

Кетрин и брат ѝ бяха много щастливи, че майка им се бе запознала с Люк де Монбоше. Харесаха го веднага и окуражиха майка си да задълбочи връзката си с него. Мислеха, че Люк е идеалният мъж за нея, а Джон се надяваше, че двамата ще се оженият. Нищо не би зарадвало Кет повече от това да види майка си щастлива със свестен човек, особено след като самата тя щеше да се омъжи съвсем скоро. Неприятно ѝ беше да мисли, че Мередит може да остане сама. Крайно време беше майка ѝ да се радва на лично щастие.

Люк бе идвал в Ню Йорк няколко пъти, а майка ѝ редовно пътуваше до Париж и изглежда двамата се разбираха отлично. Освен това Мередит се канеше да продаде хотела във Върмонт, а и ѝ беше доверила, че не очаква голяма печалба от продажбата. „Просто искам да се отърва от хотела без да пострадам финансово — бе казала Мередит. — За щастие, имам няколко потенциални купувачи.“

След като Кетрин разказа на Джон за този разговор, той се ухили и каза: „Видя ли! Мама ще се омъжи за Люк и ще се премести във Франция. Или поне ще прекарва по-голямата част от времето си там. Само почакай и ще видиш, Кет!“

Майка ѝ потегляше за Европа същата вечер, първата ѝ спирка беше Лондон. Имаше доста работа с Патси, но възнамеряваше да прекара известно време във Франция.

Кетрин покри чинията със сандвичи с навлажнена ленена кърпа, както я бе учила Бланш, и я остави в края на плота. После почисти и изми ягодите.

Мислите ѝ все още бяха съсредоточени върху майка ѝ. Тя бе ходила на психиатър няколко пъти през последните седмици. Опитваше се да открие защо я измъчваха онези странни пристъпи на умора. През уикенда двете говориха по телефона и Мередит сподели, че доктор Бенсън ѝ помагала да събуди потиснатите спомени от детството си. Вярваше, че са постигнали определен напредък.

Кетрин се надяваше да е така. Искаше майка ѝ да преодолее проблемите от детството си, да се успокои и да бъде щастлива. Крайно време беше. Все пак следващия месец щеше да навърши четиридесет и пет години.

— Всичко изглежда прекрасно, скъпа — похвали я Мередит час по-късно, когато влезе в апартамента на дъщеря си. — Добавила си няколко неща, откакто бях тук за последен път. Онази картина, лампата, скулптурата в ъгъла — одобрително кимна тя. — Придала си чудесен вид на апартамента.

— Благодаря, мамо. Предполагам, че приличам на теб — обичам да обзавеждам и да украсявам. И съм добра домакиня като теб.

— Аз добра домакиня ли съм? — изненадано попита Мередит, като погледна дъщеря си с любопитство. — Не го знаех.

Кетрин избухна в смях.

— О, мамо, как можеш да кажеш такова нещо! Ти влизаш в най-унилата и мрачна стая, където и да е по света, и я променяш за няколко часа само като я украсиш с цветя, някоя интересна фруктиера, възглавници и снимки, списания и книги. Наистина си талантлива. Създаваш чудесни убежища.

Мередит се засмя леко.

— Винаги съм смятала, че името на компанията ти е много подходящо — продължи Кетрин.

— Предполагам, че си права — отвърна майка ѝ като седна на канапето. — Радвам се, че мога да прекарам няколко часа с теб преди да отлетя за Лондон. Напоследък не се виждаме достатъчно често. Ще можем да си поговорим за сватбата и да вземем някои решения.

— Така е. Ние с Кийт обмисляхме датата онзи ден и смятаме, че ще е най-добре да направим сватбата през есента, както ти предложи.

Мередит засия.

— Чудесно, Кет. Това е идеалното време. Предполагам, че мислиш за началото на октомври, когато листата променят цветовете си, нали?

Дъщеря ѝ кимна.

— Втората събота през октомври. Пада се четиринадесети. Отначало се спряхме на първата събота — седми. Но не бяхме сигурни дали листата ще са пожълтели дотогава. Ти как мислиш?

— По-добре втората събота. Листата ще са вече шарени, а още доста време няма да окапят. Искаш церемонията да е в „Сребърното езеро“, нали?

— Да. За известно време се чудехме дали да не отидем в църквата в Корнел, но накрая решихме, че е прекалено малка — ухили се Кетрин. — А семейство Пиърсън е многобройно, както знаеш.

Мередит се усмихна.

— Май ще трябва да направим доста голяма сватба, а?

— Имаш ли нещо против, мамо?

— О, скъпа, разбира се, че не! Толкова съм развълнувана. Винаги съм искала да имаш най-хубавата сватба. Но да се върнем на подробностите. Мисля, че трябва да се обадиш на пастора от Корнел, за да си сигурна, че той ще е свободен на четиринадесети октомври.

— Да, ще го направя още утре — отвърна Кетрин и се надигна. — Мамо, искам да ти покажа скиците на сватбената ми рокля. В студиото са. Ей сега ще ги донеса.

Тя се върна след секунда и седна на канапето до Мередит. Разгледаха рисунките. Всичките бяха великолепни и показваха роклята от различни ъгли.

— Какво мислиш, мамо? — попита Кет и загледа майка си разтревожено. — Не казваш нищо. Не я ли харесваш?

— Прекрасна е, Кет. Средновековна.

— Да, има нещо такова. От елизабетинския период. Обмислях я доста време, особено подробностите.

— Виждам, че е доста сложна за изпълнение — отбеляза Мередит, като се вгледа в скицата, която показваше роклята отпред. — Наистина е от елизабетинския период. Квадратно деколте, дълги буфан ръкави, тесен корсаж и широка пола. Много стилно, Кет. Имаш нужда само от голяма и надиплена бяла яка.

— Сетих се и за това — засмя се момичето. — Но реших, че ще е прекалено натруфено. Воалът ще бъде закачен на специален венец и ще пада по пода в дълъг шлейф. Сега трябва да проектирам венеца. Е, какво мислиш? Няма ли да прекаля?

— Разбира се, че не, Кет. Ще изглеждаш чудесно. Реши ли вече кой ще ушие роклята ти?

— Мислех да отида при Едит. През последните години тя ни направи няколко много красиви вечерни рокли.

— Така е, а и съм сигурна, че ще успее да намери най-подходящата коприна. Е, добре, да минем нататък. По кое време на деня искаш да направим церемонията?

— Двамата с Кийт решихме, че ще е най-добре по обяд. Първо ще пийнем, после церемонията, а след това официален обяд с танци — отговори Кет и повдигна вежди. — Мислиш ли, че така е добре?

— Да, идеята е отлична, Кет. Щом ще правим голяма сватба, нека да я направим със стил. Знаеш ли колко приблизително ще са гостите?
!

— Ами, горе-долу сто и тридесет. С Кийт преброихме около осемдесет-деветдесет души от страна на семейство Пиърсън, а според мен от наша ще са около петдесет.

Мередит се засмя.

— Не съм сигурна, че можем да съберем петдесет души, скъпа.

— О, ще можем, мамо. Всичките ми приятелки и техните съпрузи или приятели. Бланш и Пит. Някои от новите ми приятели от издателствата. Хората от „Хейвън“. Сигурна съм, че и Патси ще пристигне от Лондон.

— Да, тя вече каза, че ще дойде. А и Агнес и Ален Д'Обервил ще долетят от Париж. Да, вероятно ще успеем да попълним бройката до петдесет.

— Люк също ще присъства, нали, мамо?

— Надявам се.

— Ние с Кийт много го харесваме. А и Джон също.

— А, знам. Брат ти ми го показва съвсем ясно.

— Мамо?

— Да, скъпа?

— Люк те обича.

— Знам.

— А ти обичаш ли го?

— Да, Кет, обичам го.

— Е, какво ще стане тогава?

— Вие двамата с брат ти да не сте се наговорили?

— Какво имаш предвид?

— Той ме попита същото вечерта на годеща ти. Но ще се опитам да отговоря на въпроса ти. Не знам какво ще стане. Да си влюбен е едно, а да се ожениш — друго. А в моя случай толкова много неща трябва да бъдат обмислени.

— Знам, но съм сигурна, че ще успеете да разрешите всички проблеми. И двамата сте умни — каза Кетрин и скочи на крака. — Радвам се, че дойде да ме видиш по това време на деня. Направих хубав чай, също като теб, когато бяхме малки. Ти го наричаше детския чай. Приготвих малки сандвичи, пастички и какво ли не още. Сега ще отида да сложа чайника. Ще се върна след секунда.

Кет намигна на майка си, засмя се и добави:

— Ще се върна преди да успееш да кажеш „Джак Робинсън“.

Мередит се усмихна и се облегна на канапето. Замисли се за Люк. Щеше да го види скоро, след като свършеше работата си в Англия. Трябваше да се погрижи за определени неща в лондонския офис на „Хейвън“, а после двете с Патси щяха да отпътуват за Райпън. Обзавеждането на „Скел Гарт“ бе почти приключило и хотелът щеше да е готов през май. После Мередит щеше да вземе полета за Париж и да се установи там, тъй като имаше доста работа по новия хотел в Монфор-Л'Омери. Нещата вървяха чудесно благодарение на Люк и

Агнес. Тя и Люк щяха да прекарват уикендите в Талси и двамата очакваха с нетърпение да бъдат заедно.

Запита се как ли щеше да постъпи, ако Люк ѝ предложеше да се омъжи за него. Джон и Кет смятаха, че всичко е съвсем просто, но всъщност животът ѝ бе доста сложен. Тя живееше в Америка, а Люк — във Франция. И двамата имаха сериозна работа, задължения и отговорности. Мередит не можеше да зарече „Хейвън“, а и Люк със сигурност не би се отказал от архитектурската си практика в Париж. Не можеше да очаква подобно нещо от него. Как тогава щяха да решат проблемите си?...

— Мамо, хайде да прием чай тук — извика Кетрин от трапезарията. — По-удобно е.

— Идвам — отвърна Мередит, като се надигна от канапето и отиде при дъщеря си. — Изглежда чудесно — добави тя, след като огледа приготвената маса.

— Благодаря. Седни тук — посочи ѝ стола Кет, после се настани срещу нея и сипа чая. — Заповядай, мамо. Точно както го обичаш. Вземи си сандвичи. Има с краставица, домат, яйчена салата и шунка. Малки са, но са хубави.

— Спомням си детските ни чайове — усмихна се Мередит и взе миниатюрен сандвич. — Бяха забавно нещо, нали?

Кетрин кимна, сдъвка сандвича си и каза:

— Исках да купя и кифлички, но нямах късмет. В съседната сладкарница правят понякога и се надявах да ти поднеса топли кифли с ягодов конфитюр и сметана.

— Много мило, скъпа, но и така е чудесно. А и сандвичите не са прекалено калорични — засмя се Мередит.

Кетрин я огледа внимателно.

— Ти не трябва да се тревожиш за фигурата си, мамо. Изглеждаш прекрасно.

— Благодаря ти.

Младото момиче се изправи.

— Ей сега идвам — каза тя. — Трябва да взема нещо от кухнята.

След минута се върна със стъклена купа и се усмихна на майка си с обич.

— Имам изненада за теб, мамо. Ягоди. Любимото ти нещо.

Мередит се вторачи в дъщеря си и почувства, че изстива.

В главата ѝ прозвуча тих глас, който сякаш идваше много отдалеч. „Мери, Мери...“

След секунда гласът извика отново: „Мери, Мери. Хайде, идвай.“

Пред очите ѝ се мярна някакъв образ.

Млада жена с весели сини очи и златисточервена коса стоеше наведена над малко дете. Лицето ѝ грееше от силна обич. „Ягоди, Мери. Специална изненада.“ Детето се усмихна. Щастлива сцена. Лицето на майката сияеше от щастие. После Мередит чу плача: „Мамо, мамо, какво стана?“

Сцената избледня.

Мередит замръзна и отново се вторачи в дъщеря си. Не можеше да проговори.

Кетрин, която я наблюдаваше напрегнато, запита загрижено:

— Какво има? Не се ли чувстваш добре? Страхотно пребледня, мамо.

— Добре съм — едва успя да отговори Мередит и поклати глава. — Мисля, че току-що получих проблясък, както се изразява доктор Бенсън. За първи път.

— Какво значи това?

— Спомен. Всъщност обикновено е потиснат спомен, който изскача на повърхността. Струва ми се, че това беше проблясък от детството ми. Видях млада жена на твоята възраст, със сини очи като твоите. И едно малко момиченце, може би петгодишно. Отначало сцената беше щастлива, после внезапно детето заплака. Но всичко избледня много бързо. — Мередит си пое дълбоко дъх и продължи: — Мисля, че това беше спомен за майка ми и мен. За истинската ми майка, Кет.

— А защо, според теб, този спомен се появи така внезапно? — любопитно попита Кетрин, като седна на канапето и прикова очи в майка си.

— Смятам, че ти го събуди. Нещо в начина, по който каза: „Ягоди. Специална изненада.“ А и очите ти, Кет. Наситено сини и пълни с обич. Мередит замълча и поклати глава. — Джак имаше сини очи и мислех, че си ги наследила от него. Но може това да са очите на майка ми.

Кетрин протегна ръка и нежно погали майка си.

— О, мамо, това е чудесно — развълнувано каза тя. — Може би ще продължиш да си спомняш и накрая ще узнаеш всичко за миналото си.

— Надявам се да успея, скъпа — отвърна Мередит. — Мисля, че трябва да се обадя на Хилъри Бенсън и да ѝ разкажа за това. Редно е да знае. — Погледна часовника си и продължи: — Едва шест е. Сигурна съм, че е още в кабинета си.

— Да, обади ѝ се — възкликна Кетрин и скочи. — Телефонът в кухнята е най-близо.

Мередит кимна и последва дъщеря си. После бързо набра номера на психиатърката.

— Джанис, мога ли да говоря с доктор Бенсън? — попита тя, когато секретарката вдигна телефона.

— Кой се обажда?

— Госпожа Стратън.

— О, здравейте, госпожо Стратън. Веднага ще ви свържа.

— Добър вечер, Мередит — поздрави я Хилъри Бенсън след секунда. — Как си?

— Добре съм. Както знаете, довечера заминавам за Лондон. Следобед се отбих при дъщеря ми да прием чай и тя каза нещо, което събуди спомените ми. Мисля, че току-що преживях първия си проблясък.

— Чудесна новина, Мередит. Наистина много добра. Какво точно си спомни?

Мередит ѝ разказа всичко подробно. Когато свърши, лекарката възкликна:

— Това е първият ти важен спомен и мисля, че е само началото. Възможно е да си припомниш още много неща през следващите няколко дни. Често се случва. Опитай да се съсредоточиш върху подробностите, които току-що ми спомена. Те може да те отведат към серия други важни спомени.

— Надявам се това да стане. Наистина искам да разкрия загадката на детството си.

— Ще успееш, Мередит, сигурна съм. Ако почувстваш нужда от мен, не се колебай, веднага ми звъни. Ще се видим след няколко седмици.

— Да, добре. Благодаря ви, доктор Бенсън. Довиждане.

Мерedit затвори телефона и се обърна към Кетрин, която я наблюдаваше напрегнато.

— Какво каза лекарката? — попита Кетрин.

— Каза, че това е важен спомен и вероятно ще пробуди редица други.

— О, мамо! — извика Кет, като се хвърли към Мерedit и я прегърна. — Толкова много те обичам. Искam да се успокоиш и най-после да бъдеш истински щастлива.

ГЛАВА 21

От около час Патси Кантън слушаше Мередит внимателно. Сетне каза с тих, замислен глас:

— Значи вярваш, че си родена в Англия и като дете си била отведена в Австралия, така ли?

Мередит кимна.

— Точно така. Мисля, че тогава съм била на около шест години.

— И си заминала сама? Това е невъзможно. Трябва да си била с родителите си.

— Сигурна съм, че съм била сама, Патси. Убедена съм, че майка ми вече е била мъртва.

— И не си имала баща?

— Не го помня.

— Но защо си заминала сама? Това ми се вижда адски странно. Кой те е изпратил?

— Не знам — сви рамене Мередит. — Нямам абсолютно никаква представа.

— В кошмара ти се появяват много деца... възможно ли е да си била изпратена заедно с други деца? Нали разбираш, както през Втората световна война са изпрацали групи евакуирани хора на безопасни места?

— Възможно е, но защо? През 1957, когато бях на шест години, нямаше война. Защо тогава са ме изпратили?

Патси поклати глава.

— Нищо не ми идва наум, скъпа. Искам да ти помогна, но не виждам как. Озадачена съм не по-малко от теб.

Мередит въздъхна и отпи глътка вода. Облегна се на стола, огледа ресторанта на „Кларидж“ и продължи тихо:

— Снощи в самолета не успях да заспя. Може би съм задрямвала от време на време, но мислите ми препускаха и се опитвах да си припомня разни неща.

— Успя ли?

— Да, спомних си нещо. Името ми. В сиропиталището в Сидни ме наричаха Мери Андерсън. Мърл Стратън промени името ми на Мередит. И, разбира се, взех фамилното им име, когато ме осиновиха. Но истинското ми име е Мериголд, а фамилията — Сандерсън.

— Разбирам. Но защо са го променили? — попита Патси, после поклати глава и възкликна: — О, Господи, бюрокрацията! Вероятно някой идиот в сиропиталището е объркал името ти.

— Мисля, че точно така е станало. Снощи в самолета си припомних следното. Строга жена, която не ми вярваше, че името ми е Мериголд. Скара ми се и каза, че това е име на цвете, а не на дете.

— Някои от тези институции се ръководят от ужасни хора. Направо е страшно — въздъхна Патси и изгледа приятелката си със съчувствие. — Значи малкото ти име е било Мериголд, а после идиотите в сиропиталището са объркали и Сандерсън и Андерсън.

— Да — отвърна Мередит. — А тази бъркотия с името ми вероятно обяснява табелките в съня ми.

— Точно така — извика Патси. — Страхотна си, скъпа.

Настъпи кратко мълчание. После Мередит погледна приятелката си и каза:

— Името на майка ми беше Кейт. Спомних си го. Знам също, че е мъртва, така че няма да мога да се запозная с нея. Но след всички тези години най-после си я спомних. Трябва да направя нещо. Да приключа с тази история. Поне да посетя гроба ѝ и да ѝ занеса цветя. Това наистина ще ми помогне. Ще се почувствам по-спокойна и вероятно кризите ми ще изчезнат.

— Убедена съм, че ще се почувстваш по-добре, Мередит. И наистина разбирам, че искаш да посетиш гроба ѝ.

— Поне най-после ще знам, че тя наистина е съществувала, а не е само въображаем образ. Проблемът е, че не знам къде е погребана. Сетих се за името ѝ, но не мога да си спомня къде сме живели.

— В Йоркшир — каза Патси бързо. — Сигурна съм. Това би обяснило и преживяването ти в манастира. Вероятно си ходила там като дете.

— Може би, но имам чувството, че не съм израснала там. Помня още нещо... отивахме в някакъв град. Беше голям град, оживен, пълен с хора. В центъра имаше голям площад с черни статуи. Майка ми ме

водеше там на пазар. Пазарът беше огромен, покрит със стъклен купол.

— И продаваха всичко по сергиите, нали? Права ли съм?

— Да.

Патси кимна.

— Плодове и зеленчуци, риба, месо, хляб, дрехи, мебели, кристал и порцелан. Продавачите викат и канят клиентите да разгледат стоката им. Спомняш ли си това?

— О, да! Стояхме и ги слушахме. Всички рекламираха стоката си енергично.

— Пазарът в Лийдс. Много е известен. А и на площада в Лийдс има черни статуи на нимфи с факли в ръка. Има и статуя на Едуард, Черния принц, на кон. Това говори ли ти нещо?

— Да. Добре, да приемем, че съм от Лийдс... но как мога да разбера къде е погребана майка ми? Кой може да си спомня за Кейт Сандерсън след тридесет и осем години?

— Съмърсет Хауз. Всъщност вече не се нарича така. Промениха името. Но точно оттам трябва да започнем. Там е регистърът за раждания, бракове и смъртни случаи за цяла Великобритания. Направо си е информационна мина.

— Къде се намира?

— Тук, в Лондон. Ако хванем такси, ще стигнем дотам за нула време.

— Трябва да отида там следобед.

— Така е. А аз ще дойда с теб.

След един час Мередит и Патси се намираха в регистрационната служба в Кингсуей. До всички стени на огромното помещение се издигаха високи шкафове, пълни с регистри.

— Прилича на библиотека — отбеляза Мередит, когато двете с Патси тръгнаха към бюрото на охраната.

След като пазачът провери чантите им, Патси го попита:

— Как да открием един смъртен акт?

Той ги насочи към гишетото за информация в далечния край на стаята, където седяха петима чиновници, готови да помогнат. Двете жени се приближиха до тях и Патси повтори въпроса си.

Млада чиновничка ѝ подаде брошура.

— Тук е описано как да откриете това, което търсите — каза тя. — Съвсем просто е. Смъртните актове са в черните регистри, подредени вляво. Ражданията са в червено и вдясно. Търсете годината на смъртта. Ще видите, че има четири регистъра за четирите тримесечия на всяка година. За всяко тримесечие има по три тома, които са по азбучен ред.

Патси ѝ благодари и двете с Мередит се отправиха към черните регистри, където бързо намериха годината, която търсеха. Мередит дръпна първия том от рафта и го постави на дългата маса пред тях. Отвори го и видя, че там е отбелязано първото тримесечие на годината.

— Защо ти не прегледаш следващото тримесечие — предложи тя на приятелката си. — Така ще спестим време. Търси април, май и юни.

— Добра идея — съгласи се Патси и отиде да търси регистъра.

Мередит огледа внимателно списъка със Сандерсъновци, починали в първото тримесечие на 1957. Кетрин Сандерсън не бе сред тях. Тя погледна Патси:

— Не е вписана тук. При теб има ли нещо?

— Изчакай една минута, още не съм свършила.

Мередит върна регистъра на рафта и извади следващия, който включваше юли, август и септември. Смъртният акт на майка ѝ не бе и там. Нямахше го и в другите два регистъра, които прегледа Патси.

— Проверихме цялата година — промърмори приятелката ѝ. — Напълно ли си сигурна, че майка ти е починала през 1957 година?

— Да. Така мисля.

— Откъде си толкова сигурна, Мередит? Каза, че почти нищо не знаеш за себе си. Помниш ли въобще смъртта ѝ?

— Всъщност не. Но знам, че отидох в сиропиталището в Сидни, когато бях на шест години.

— Убедена ли си? Откъде знаеш това?

— Мърл Стратън ми каза. Веднъж ми подхвърли, че съм била в сиропиталището от шестгодишна, но не са ме научили на много през двете години там.

— Добре, значи си отишла там, когато си била на шест, през 1957. Но това не означава, че майка ти е умряла в тази година. Може да е било през 1956, когато си била на пет.

— Не мисля така... знам, че бях на шест. Но нека все пак погледнем и регистрите за 1956.

— Добра идея — съгласи се Патси.

Час по-късно двете приятелки бяха прегледали всички регистри за 1956, но и там не откриха търсеното име. Мередит каза замислено:

— Само си губим времето. Смъртта ѝ не е регистрирана.

— Искаш ли да опитаме и някои други години?

— Няма смисъл — отговори Мередит. — Може да съм объркала датата, но е глупаво да останем тук цял ден и да се ровим из всички регистри. Хайде да тръгваме.

— Не, почакай малко — спря я Патси. — Ами ако е починала в чужбина?

— Майка ми никога не е ходила в чужбина.

— Нека все пак поговорим с някой от чиновниците. Само за секунда. Моля те, Мередит.

— Добре.

Върнаха се на гишето за информация и Патси се насочи към младата жена, която им бе помогнала по-рано.

— Търсихме смъртния акт, но не успяхме да го намерим. Ако човекът е починал в чужбина, това означава ли, че смъртта му не е регистрирана тук?

Чиновничката поклати глава.

— Не. Където и да почине британски гражданин, смъртта му се регистрира тук. Информацията идва от всички посолства и консулства из целия свят.

— Разбирам.

— Съвсем просто е — продължи младата жена. — Ако името на човека не е в регистрите, значи той не е мъртъв, а е все още жив.

Мередит се вторачи в чиновничката.

— Благодаря ви за помощта — каза Патси, после хвана Мередит за ръка и я поведе към изхода.

Застанаха пред стъклената врата към улицата и се вгледаха една в друга.

Мередит изглеждаше зашеметена и трепереше леко.

Патси, която я разбираше отлично, каза:

— Знам какво мислиш, скъпа.

— Сигурна съм, че знаеш — отвърна Мередит тихо. — Щом според тези регистри майка ми не е мъртва, значи е все още жива. Някъде. Вероятно в Англия.

Мередит замълча, пое си дълбоко дъх и стисна ръката на Патси.

— Защо ме е изпратила в Австралия като малка? Защо, за Бога, съм била изпратена в сиропиталище, и то в Сидни? На другия край на света. Защо, Патси? Защо?

Очите на Мередит се напълниха със сълзи. Патси усети, че сърцето ѝ се къса от съчувствие към приятелката ѝ. За момент тя не можа да проговори. После преглътна затруднено и рече нежно:

— Не знам, Мередит. Няма никаква логика.

— Изпратила ме е там, защото не ме е искала.

След като изрече тези думи, Мередит се разтрепери толкова силно, че отиде да се облегне на стената.

Беше сломена от мъка и Патси реши да вземе нещата в свои ръце.

— Слушай, ако майка ти е още жива, а това трябва да е така, щом няма смъртен акт, ние двете ще я намерим. Ще направим всичко възможно. Хайде, ела да се върнем и да потърсим акта за раждането ти.

— Защо? — тъжно попита Мередит. — Какъв е смисълът?

— Ще вземем копие от акта за раждане. Ако си родена в тази страна, както си мисля аз, раждането ти е регистрирано в една от червените книги.

— И как това ще ни помогне да открием майка ми?

— В акта за раждане има много информация, Мередит. Знам това от моя собствен и от тези на децата ми. Името на бащата, професията му. Моминското име на майката и името ѝ след брака. Мястото на раждане на детето, адреса на родителите, датата и годината на раждането. Ще има с какво да започнем. А и смятам, че ти самата би искала да имаш копие от акта...

Мередит кимна, но не отговори. Нямахше голямо желание да търси акта си за раждане. Ами ако го нямаше? Щеше да се почувства още по-зле.

Най-после Патси успя да я убеди и се върнаха назад. Този път отидоха вдясно, където бяха подвързаните в червено книги. След петнадесет минути откриха, че Мередит бе родена в Англия.

— Видя ли, знаех си, че ще намерим името ти в една от тези чудесни червени книги — възкликна Патси усмихнато и се опита да развесели приятелката си. — Хайде сега да поискаме копие. Вероятно ще можем да го получим по-късно днес.

Взе формуляр от купчината, оставена на дългата маса, подаде го на Мередит и каза:

— Попълни го, а после ще отидем да поръчаме копието.

Мередит кимна и извади химикалката си. След като попълни формуляра, отидоха до гишето, където тя плати двадесет лири за експресна услуга. Копието от акта ѝ за раждане щеше да е готово на следващия ден по същото време.

В петък следобед, точно в четири, Мередит и Патси се върнаха в регистрационната служба. След минута получиха копието от акта за раждане.

Двете жени излязоха бързо на улицата, хванаха такси и потеглиха обратно към „Кларидж“.

Облегнаха се удобно на седалката и зачетеха акта. Мередит видя, че името на майка ѝ бе Кетрин Спенс Сандерсън. Името на баща ѝ бе Даниъл Сандерсън, по професия счетоводител. Дали от него бе наследила способността да работи с числа? Бе родена на улица „Грийн Хил“ 3, Армли. Адресът на родителите ѝ бе вила „Хоторн“, „Бек Лейн“, Армли, Лийдс. Бе родена на девети май 1951, а името ѝ бе Мериголд Сандерсън.

— Вече знаеш доста неща за себе си — каза Патси, като се обърна към нея и стисна ръката ѝ.

— Повече от когато и да било преди, Патси — отвърна Мередит. — Когато бях малка, не знаех коя съм. А да не знаеш кой си и откъде си е доста страшно. И тъй като няхах истинска самоличност, си я измислих.

— Актът за раждане сигурно означава много за теб.

— Така е. Нещо като потвърждение коя всъщност съм аз — изрече Мередит и се усмихна с лека горчивина. — Е, поне празнувах рождения си ден на правилната дата. В сиропиталището не са объркали поне това.

— Какво ще правиш сега? О, как можах да задам такъв тъп въпрос! Разбира се, че ще отидеш в Лийдс.

— Утре, Патси. Бездруго в неделя ще ходим в Райпън, просто ще тръгна един ден по-рано.

— Аз ще те закарам.

— Но...

— Без но! — прекъсна я Патси. — Имаш нужда от помощта ми. Познавам Лийдс много добре, а и останалата част от Йоркшир също, а ти ще имаш нужда от екскурзовод. Освен това аз държа на теб, Мередит. Не искам да започваш подобно търсене сама. Цялата ситуация е прекалено сложна в емоционално отношение. Ще търсиш изгубената си майка, а не се знае какво още може да откриеш. Наистина трябва да съм с теб.

— Ти си толкова добра приятелка, Патси. Благодаря ти. Благодаря, че ми помагаш.

— Ще тръгнем утре рано сутринта. Ще стигнем до Лийдс за около два часа. Или три. По магистралата движението е доста натоварено. Мисля, че първата ни спирка трябва да е вила „Хоторн“ в Армли.

— Познаваш ли това място?

— Колкото и да е странно, да. Имах там чичо, който беше собственик на фабрика за вълнени изделия. Живееше във Фарнли, което е съвсем близо. Имаше чудесна стара къща. Гостувах там с родителите си и обикновено минавахме през Армли, за да стигнем дотам. Имаш ли някакъв спомен от вила „Хоторн“?

— Съвсем смътен. Беше близо до река. Мисля, че по нея плуваха патици.

— Колкото повече говорим, толкова повече ще си спомниш. Сигурна съм — увери я Патси. — Нали и психиатърката ти беше казала същото?

— Да.

Таксито спря пред „Кларидж“ и двете приятелки слязоха. Патси хвана Мередит за ръката и каза:

— Хайде да отидем и да пийнем по нещо. Трябва да празнуваме.

— Какво да празнуваме?

Патси се засмя.

— Винаги съм твърдяла, че ще те направя истинска йоркширка. А сега дори не трябва да се мъча, защото си такава по рождение. Искам да вдигна тост по този случай.

Телефонът звънна в момента, когато Мередит отвори вратата на апартамента си в „Кларидж“. Тя вдигна слушалката.

— Ало?

— Как си, скъпа? — Гласът на Люк бе нежен.

— Чудесно. Тъкмо се канех да ти звънна в Париж. Познай какво стана днес? Открих, че майка ми е още жива.

— Господи! — възкликна Люк, после замълча за момент и попита: — Как научи това?

Мередит му обясни подробно, после добави:

— Тръгваме за Йоркшир утре вместо в неделя, за да започнем издирването.

— Искаш ли да долетя при теб и да ти помогна?

— Не, не е необходимо. Много ми се иска да те видя, скъпи, но Патси ще бъде с мен. Тя познава Йоркшир като дланта си.

— Добре, разбирам. Искаш да се съсредоточиш. Ще си мисля за теб. Звънни ми утре, скъпа. Ще чакам. Обичам те.

ГЛАВА 22

Тръгнаха за Йоркшир рано в събота сутрин и стигнаха до Лийдс за рекордно кратко време. Патси заобиколи претъпкания център и пое по шосе Станингли към Армли. След като попитаха за пътя неколцина минувачи, бързо намериха „Бек Лейн“.

Патси подкара натам и зададе въпрос с вперени в приятелката си очи:

— Нещо тук изглежда ли ти познато?

— Не. Дори не и „Бек Лейн“. Изглежда ми толкова къса и обикновена улица. Но когато си дете, нещата ти се струват много по-големи и внушителни. А и по-страшни, разбира се.

— Вярно — съгласи се Патси. — Е, май огледахме почти всичко. Струва ми се обаче, че улицата е задънена.

Мередит се огледа внимателно.

— Не разбирам защо не виждаме реката — промърмори тя.

— Сигурна съм, че всеки момент ще я видим. Снощи разгледах картата на този район и забелязах, че река Еъри, Лийд и канал „Ливърпул“ са успоредни. Учили сме го в училище, но го бях забравила. Реката е пред нас, Мередит. Ще видиш.

Улицата свърши пред отчасти разрушена тухлена стена, която я отделяше от ливадата отзад. Патси паркира колата и изключи двигателя.

— Хайде да отидем да разгледаме — предложи тя, отвори вратата на колата и излезе.

Мередит я последва.

Двете жени се озоваха на пусто място, където нямаше къщи, нито никакви други постройки. Но няколко метра по-надолу се виждаше стара дървена порта.

— Не забелязах от колата, че тук има врата — каза Мередит. — Но тя все трябва да води на някъде.

Закрачи към портата. Патси я последва.

Вратата беше отворена и висеше на ръждясали панти. Мередит мина през нея и осъзна, че навремето тук е имало пътека, която сега бе

обрасла с бурени и почти невидима. Пътеката водеше към разрушена къща.

— Възможно ли е това да е вила „Хоторн“? — попита Патси.

— Може би — тихо отговори Мередит, която изпита внезапна тъга.

По пътя от Лондон към Армли бе започнала да вярва, че къщата още е на мястото си и майка ѝ живее там. Но това бе само мечта. „Колко съм глупава — помисли си тя. — Не мога да очаквам нещата да са същите като преди четиридесет години. Всичко се променя.“

Мередит обиколи разрушената къща, после се обърна към река Еъри, която блестеше на пролетното слънце. Точно зад нея минаваше каналът. Зачуди се защо като дете не бе забелязвала, че двата водни пътя са успоредни. Мередит се обърна към Патси и сподели мисълта си с нея.

— Била си съвсем малка, скъпа — отвърна Патси. — Не си обръщала внимание на подобни неща. Или пък просто си забравила.

— Предполагам, че си права — съгласи се Мередит усмихнато. — А и тогава съм била доста по-ниска и сигурно не съм могла да видя толкова надалеч.

Патси се засмя.

— Вярно е.

Мередит застана пред купчините камъни и боклуци и се вгледа замислено в реката. Опитваше се да се върне назад във времето, както я бе учила Хилъри Бенсън.

Неочаквано видя малка спретната морава и цветни лехи, а зад градината — бяла порта в старата тухлена ограда, по която пълзяха рози.

Забърза напред, мина през запуснатата градина и се отправи към реката. Докато вървеше към брега, зад няколко високи храста видя оградата и остатъците от портата. Стената се бе срутила, но розите още пълзяха по нея.

Сърцето ѝ подскочи. Познаваше всичко тук. Много добре. После Мередит видя камъка и застина. Споменът беше невероятно жив и ярък.

Видя себе си като малко момиченце, седнало на камъка, потънало в мечти. Това беше любимото ѝ място, този камък на брега на реката. Оттук тя наблюдаваше света. Направи няколко крачки и

седна на камъка. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, когато се вгледа във водата, която обгръщаше в прозрачната си прегръдка камъните на дъното. Припомни си как обичаше да наблюдава лудориите на патиците по реката.

Мередит обгърна с ръце свитите си колене и облегна глава на тях. Затвори очи и спомените нахлуха.

Майка ѝ беше тук. Майката със златисточервени къдрици и наситено сини очи. Тя обичаше момиченцето силно. То бе нейният свят.

„Защо тогава ме е отпратила толкова далеч? Защо?“ Мередит нямаше отговор. Само Кейт Сандерсън би могла да изясни този въпрос. Ако въобще някога я откриеха, което ѝ се струваше почти невъзможно.

Болката я връхлетя ненадейно. Болката от детството ѝ, която я бе измъчвала като дете. „Мамо, мамо, къде си?“ Малкото момиченце плачеше безутешно. Сърцето на Мередит се сви. Колко пъти бе сънувала красивото лице на майка си. Как бе копняла за нея, за меките ѝ ръце, за силната ѝ любов, нежния глас и успокояващото ѝ присъствие. Сърцето на Мередит пазеше спомените за искрящите сини очи, обичта, нежността, уханието на жената, която никога не бе спрела да обича. Нейната майка. Кейт Сандерсън.

Мередит попи сълзите си и преглътна. Гърлото я болеше.

— Добре ли си? — разтревожена попита Патси.

Мередит не можа да отговори за момент. Изправи гръб и каза:

— Не мога да разбера защо го е направила. Преди малко мислех, че никога няма да я намерим, но сега знам, че трябва да направим всичко възможно да я открием. Трябва да ѝ задам този въпрос. Защо?

Патси кимна, трогната от чувствата, изписани по лицето на Мередит.

Най-после Мередит стана и погледна приятелката си.

— Разбираш ли, Патси, мама ме обичаше много. Така както аз обичам Кет и Джон. Затова не мога да си обясня защо е постъпила по този начин. Истинска загадка.

Патси обви ръка около раменете ѝ.

— Ще я намерим. Обещавам ти.

Тръгнаха назад през буренясалата градина към колата. Когато минаха покрай купчините камъни и боклук, Патси попита:

— Мислиш ли, че това е вила „Хоторн“?

За момент Мередит не отговори. Стоеше пред порутената постройка, но всъщност не я виждаше. Вместо нея пред очите ѝ бе къщата такава, каквато бе преди тридесет и осем години. Видя блестящите прозорци, снежнобелите дантелени завеси, медните съдове в кухнята. Видя малката си спретната спалня с юрган на розови цветя. Чу нежния, мелодичен глас. *„Магьосник продава възшебства на сергията си. Невероятни подаръци, които виждаш, ако се замислиш...“*

— Да — меко пророни Мередит. — Това е вила „Хоторн“. Почти онова, което е останало от нея.

— Ето го и „Грийн Хил“ номер три — каза Патси, като намали и посочи голямата викторианска сграда зад оградата от ковано желязо. — Ти си родена тук, Мередит. В продължение на години това беше родилен дом. Спомням си, че идвах тук с леля ми, когато братовчедка ми Джейн роди първото си дете. Навремето те живееха на „Хилтоп“. Ще ти покажа къде, когато излизаме от града.

Мередит загледа сградата с интерес, после попита:

— Каза, че това било родилен дом. Вече не е ли?

— Мисля, че не — отговори Патси. — Смътно си спомням, че стана болница или старчески приют, но не съм съвсем сигурна. Искаш ли да отидем да огледаме сградата отблизо?

Мередит поклати глава.

— Не, няма нужда. Но се чудя къде съм била кръстена.

Патси подкара колата и отговори:

— Вероятно в църквата „Христос“ в Армли. Искаш ли да те заведа там?

— Не, сигурна съм, че няма да си спомня нищо. Но ти благодаря, скъпа.

— А какво ще кажеш за пазара в Лийдс? Искаш ли да се отбием там и да видим дали няма да събуди някои спомени? Той беше построен отново през седемдесетте години, след като изгоря при пожар. Но за щастие, беше възстановен в същия викториански стил, така че сега е същият, както когато си била на пет или шест години.

— Съмнявам се, че и той ще пробуди някакви спомени, Патси. По-добре да вървим към Райпън. Имаме доста въпроси, които трябва да обсъдим със семейство Милър. Между другото, чудесно е, че ще останат в хотела като управители.

— Съгласна съм — усмихна се Патси. — Бях много развълнувана, когато ми го съобщиха миналата седмица. Надявам се, не се сърдиш, че не ти го казах още тогава, но предпочетох да те изненадам приятно, когато пристигнеш.

— Не, въобще не ти се сърдя, а изненадата наистина беше чудесна. Сега няма да ни се налага да даваме обява за управители, нито да интервюираме някого.

— Така е, но ще трябва да интервюираме готвачи. Семейство Милър направиха сериозен подбор и се спряха на трима кандидати.

— Това е добре, но нали знаеш, че назначаването на готвач винаги е трудна работа. Обикновено приготвят великолепно меню, за да те впечатлят, но, за съжаление, по-късно не си дават много труд.

— Семейство Милър са изпробвали и тримата кандидати в продължение на две седмици. Единият е мъж, Лойд Брикър. Другите две са жени, госпожа Морган и госпожа Джоунс. Е, поне ще ядем хубави неща този уикенд. Но все пак съм съгласна с теб, че назначаването на добър готвач е трудна работа.

— Надявам се да успеем да отворим хотела през май — каза Мередит. — Не предвиждаш никакви проблеми, нали?

— Не, вече ти го казах, когато пристигна. Притесняват ме само готвачите. Но всичко ще се уреди, не се тревожи.

Патси й хвърли бърз поглед, после се съсредоточи върху пътя.

— Кога смяташ да тръгнеш към Париж? — наруши мълчанието тя.

— Надявах се да отида следващата сряда, но вече не съм толкова сигурна. Двете с Агнес трябваше да посетим Монфор-Л'Омери в четвъртък, за да видим докъде са стигнали с ремонта. После планирах да отида в Талси с Люк, за уикенда. Но сега, след като започнахме да търсим майка ми, не знам какво да ти кажа.

— Е, ще караме стъпка по стъпка — предложи Патси.

След като се насладиха на великолепия обед, приготвен от Лойд Брикър, Мередит и Патси тръгнаха на обиколка из „Скел Гарт“.

И двете си водеха подробни бележки и след като провериха всяка стая в хотела, седнаха в празната трапезария и започнаха да обсъждат проблемите.

— В много от стаите все още липсват доста неща — започна Патси. — Мисля, че Клаудия не ме е разбрала достатъчно добре. Няколко пъти ѝ обясних, че искаме по-висок стандарт и в обзавеждането, и в обслужването. Но изглежда е пропуснала изискването, че истинските удобства и лукс са абсолютно задължителни. Сигурна съм, че и аз съм отбелязала същите неща като теб. Голямо количество хавлии и кърпи във всяка стая, купи с изсушени цветя, ароматни свещи, вълнени одеяла, сешоари и т.н.

— Да, записала съм тези неща, Патси. Лесно ще ги набавим. Просто трябва да ги поръчаме от Лондон.

— Вече са поръчани — отвърна Патси усмихнато. — И пристигнаха. Но Клаудия още не ги е сложила. Ще говоря с нея по въпроса. А какво мислиш за обзавеждането като цяло?

— Добро е, Патси. Избрахме чудесни дамаски и мокети. Забелязах, че завесите и кувертюрите са отлично изработени, а канапетата и креслата — идеално тапицирани. Благодарение на теб. Тапетите също са чудесни. Но ще трябва да прередя всички мебели в повечето стаи.

— Знаех си, че ще кажеш това. Преди две седмици, когато дойдох тук, за да проверя как върви работата, им дадох плановете ти за подреждането на мебелите, но те изглежда са ги пренебрегнали.

Мередит кимна.

— Да, забелязах — усмихнато отвърна тя. — Семейство Милър са сложили всичко, където си е било преди, а тази подредба не е най-добрата. Нито пък най-удобната.

— Надявам се да не допускаме грешка, като задържаме семейство Милър — промърмори Патси. — Мислиш ли, че са прекалено закостенели?

— Може и така да е, но съм сигурна, че ще успеем да ги разкрепостим. Ще си поговоря надълго с тях през уикенда. Просто трябва да разберат, че повишаваме цените, следователно и стандартът трябва да е по-висок. И двамата са умни, затова съм убедена, че можем

да ги образуваме и да ги накараме да управляват хотела според стандарта на „Хейвън“.

Патси се ухили.

— Радвам се, че си такава оптимистка, Мередит. Наистина започнах да се тревожа, докато обикаляхме по стаите.

— Ако не бях оптимистка, нямаше да оцелея в сиропиталището в Сидни.

— Вярно — кимна Патси, после погледна бележника си и продължи: — Останалите неща от списъка са дреболии — ключове за електричеството, крушки и т.н. Сега не е нужно да се занимаваме с тях.

— Аз също нямам други забележки — заключи Мередит и стана от стола. — Ще отида да се поразходя, Патси.

— Сигурна ли си, че не искаш да те закарам до манастира?

— Не, няма нужда. Благодаря ти. Просто ще се поразходя. Имам нужда от малко раздвижване и свеж въздух. Ще се видим по-късно.

Патси ѝ се усмихна и кимна.

Мередит отвърна на усмивката ѝ и излезе от „Скел Гарт“.

Беше чудесен следобед, не много студен, въпреки че беше още април. Небето беше ясно и бледосиньо, обсипано с пухкави бели облачета. Накъдето и да погледнеше, Мередит виждаше, че пролетта вече бе настъпила. Дърветата се бяха раззеленили, тревата бе гъста и зелена, а по поляните се виждаха цъфнали цветя. Забеляза иглики и перуники, а когато стигна до алеята към църквата, ахна от възхищение. Навсякъде цъфтяха нарциси. Докато минаваше покрай тях, се сети за поемата на Уърдзуърт, която Патси ѝ бе рецитирала. Тогава ѝ се бе сторила позната, а сега осъзна, че знаеше последния стих:

*Защото често на дивана
потънал в мисли и мечти,
днес виждам същата поляна
в самотността ми да трепти
и с нарцисовия рояк
сърцето ми танцува пак.*

Знаеше го наизуст, защото майка ѝ я бе научила да го рецитира преди много години. И стихчето беше останало в паметта ѝ, заспало дълбоко, но все пак там.

Мислите ѝ се насочиха към Кейт Сандерсън. Шокът от откритието, че майка ѝ не бе мъртва, бе изчезнал, но Мередит все още бе разстроена, притеснена от мисълта, че Кейт я бе изоставила, при това толкова безсърдечно, когато е била само едно малко момиченце.

Мередит се познаваше много добре и осъзнаваше, че дълбоко в душата ѝ кипят гняв и негодувание. Докато се изкачваше към църквата на хълма, реши твърдо да открие майка си, независимо какво щеше да ѝ струва това.

Стигна до върха на хълма и се загледа в манастира. Също като през януари, той сякаш я подканяше и теглеше напред.

„Магнит — помисли си тя. — Това място е като магнит за мен.“ Мередит забърза по стръмната пътека и след минута пристъпи сред древните руини.

В този ясен априлски ден тя бе още по-зашеметена отпреди от драматичната красота на порутения монолит.

Тъмен и внушителен, той бе очертан ясно на светлото небе, сякаш захвърлен тук от всемогъща ръка. Но почернелите камъни изглеждаха по-приветливи сред зеленината наоколо. Река Скел течеше само на няколко метра. „Още една река — помисли си. — Нищо чудно, че обичам да живея близо до вода. Израснала съм с нея.“

Тя седна на порутената стена и се върна назад във времето, като се опитваше да си представи как седи тук с Кейт Сандерсън, но не успя да си припомни абсолютно нищо. Мозъкът ѝ беше съвсем празен, но все пак имаше чувството, че познава манастира и е идвала тук преди. Освен това бе убедена, че нещо трагично ѝ се бе случило на това древно място. Но какво?

Само майка ѝ знаеше отговора.

В миналото Мередит винаги бе използвала работата си, за да прогони проблемите и главоболията. Усилената работа ѝ бе помагала да изхвърли неприятностите от мислите си и да действа правилно.

Затова през останалата част от уикенда, тя се хвърли енергично в преобзавеждането на стаите в хотела. Това отпъди мислите за майка ѝ.

С помощта на Патси, Бил и Клаудия Милър и трима майстори, тя започна да размества мебелите, докато накрая всичко ѝ се стори задоволително. Легла, канапета, кресла, старинни маси и скринове бяха подредени според високите ѝ изисквания. След като приключиха с това, тя се захвана да подрежда лампи и аксесоари и да окача картини.

Семейство Милър бяха силно впечатлени. Бил дори сподели с Патси:

— Не можах да повярвам на очите си, когато Мередит си свали сакото, нави ръкави и се захвана за работа.

Клаудия Милър бе зашеметена от енергията и решителността на Мередит. В неделя следобед изтощената Клаудия каза на Патси:

— Никога преди не съм виждала човек да работи по този начин. Тя въобще не се спира. Истински вихър е.

— Знам — отвърна Патси. — Аз самата винаги ѝ се възхищавам. Тя е работохоличка, а и е много талантива. Стилът ѝ е безупречен.

Клаудия кимна в знак на съгласие.

— Мередит е страхотна в обзавеждането — добави Патси. — Родена е за тази работа, има много набито око.

— Забелязах. Стаите изглеждат много по-добре, след като тя ги пререди. Предполагам, че ние с Бил се изложихме малко. Трябваше да огледаме по-внимателно плановете, които ни дадохте — призна Клаудия и попита разтревожено: — Вие с Мередит ядосахте ли се много?

— Не, разбира се. Всичко е наред, не се безпокой — успокои я Патси. — Но за в бъдеще се опитайте да изпълнявате точно инструкциите ни. Това ще спести много проблеми на всички ни. Утре ще ти помогна да разопаковаме всичко, което пристигна от Лондон, а Мередит ще довърши помещенията долу. Надява се да приключи до обяд.

— Ще интервюирате и готвачите утре, нали? — попита Клаудия. — Понеделник е крайният срок.

— Това не е проблем. Между другото, обядът днес много ми хареса. Госпожа Морган го приготви, нали?

— Да. Тя ще приготви и вечерята днес.

— Защо не госпожа Джоунс?

— Страхувам се, че това е невъзможно. Тя си изгори ръката, докато готвеше вечерята снощи, и помоли да я освободим днес.

— Разбирам. А ти вече спря ли се на някого от тях, Клаудия?

— Да. На госпожа Морган. Според мен е най-добрата, а и с най-приятен характер. Не е толкова темпераментна като Лойд.

— А госпожа Джоунс? Не ти ли хареса?

— Добра готвачка е, но не мисля, че е подходяща за хотела, особено за бъдещия му стил.

— Имаш предвид, че не е достатъчно изискана ли?

— Не. Всъщност нямам това предвид. Вие с Мередит казахте, че искате изискана английска храна, но и селски гозби. Моето мнение е, че госпожа Морган е най-добрата за това.

Госпожа Морган се оказа жена в средата на петдесетте години, с розови бузи, живи кафяви очи и жизнерадостна усмивка.

Мередит веднага забеляза, че има много мило държане, и само след секунди се почувства изключително приятно в компанията ѝ. Готвачката излъчваше кротка самоувереност и по изражението на Патси Мередит разбра, че партньорката ѝ също я бе харесала.

— Клаудия Милър ни спомена, че сте свикнала да готвите за голям брой хора, госпожо Морган — започна Мередит.

— О, да, така е. Допреди няколко месеца работех в хотел на шотландската граница. Стара къща, превърната в хотел като този, но доста по-голяма. Имахме и много местни клиенти в ресторанта. Така че броят на посетителите не може да ме уплаши, госпожо Стратън. Разбира се, свикнала съм да имам и няколко помощници.

— Да, естествено, госпожо Морган. Това не е проблем — намеси се Патси.

— Дадох на госпожа Милър препоръките си и предполагам, че сте ги прочели — каза готвачката, като погледна двете приятелки.

— Да, прочетохме ги — усмихна ѝ се Мередит. — Безукорни са. Освен това много харесахме ястията, които ни приготвихте този уикенд.

— Благодаря ви, госпожо Стратън. Моля ви, наричайте ме Юнис. Предпочитам да се обръщат към мен на малко име. По-приятелско е, нали?

— Да, така е, Юнис — отвърна Мередит, после замълча за момент, поклати глава и добави: — Познавах още една жена на име Юнис. Беше моя детегледачка, когато бях малка.

Юнис се засмя.

— Какво съвпадение. Вие сте имали детегледачка на име Юнис в Америка, а аз бях детегледачка тук в Йоркшир.

Мередит се вторачи в нея и след миг запита:

— Къде в Йоркшир?

— В Лийдс. Аз съм оттам. Съпругът ми е от Райпън и ме моли да се върнем тук от години.

— За кого работехте? — напрегнато попита Мередит.

— Гледах едно чудесно малко момиченце. Казваше се Мери.

— Как беше фамилното ѝ име?

— Сандерсън — отговори Юнис, като изгледа Мередит с недоумение. — Добре ли сте, госпожо Стратън? Изглеждате странно.

— Аз съм малкото момиченце, Юнис. Аз съм Мери Сандерсън.

— Я стига! Не е възможно вие да сте Мери! — възкликна жената изненадано.

— Аз съм.

— О, Господи, това е като от роман, казвам ви! — засмя се Юнис. — Можете ли да си представите, че точно аз ще стана готвачка, Мери? Помните ли как винаги изгарях обяда ви? Направо подлудявах бедната ви майка.

— Бих искала да си поговорим за майка ми — произнесе Мередит.

ГЛАВА 23

— Майка ми и аз бяхме разделени, когато бях съвсем малка — обясни Мередит. — Не знам как точно е станало, но е факт.

— Тя беше болна. Закараха я в болница. Знам поне това — отвърна Юнис.

— Кой се грижеше за мен?

Юнис се намръщи леко и се замисли. Накрая стисна устни, поклати глава и промърмори:

— Честно казано, не знам. Предполагам, че някой от роднините ви.

— Роднини — бавно повтори Мередит. — Не си спомням въобще да съм имала роднини, Юнис. Двете с мама бяхме съвсем сами.

— Да... — кимна Юнис, като се облегна на стола с притеснено изражение и попита колебливо: — Какво всъщност се случи с вас?

— Не знам съвсем точно. Но отидох да живея в чужбина.

Патси отмести поглед от Мередит към готвачката и попита:

— Кога видяхте госпожа Сандерсън за последен път? Можете ли да си спомните?

— Нека да помисля... да, трябва да е било през лятото, когато тя се разболя. Да, да, точно тогава. Лятото на 1956. Отидох във вила „Хоторн“, за да гледам Мери, но там нямаше никой. Прибрах се у дома. В онези дни живеехме близо до главната улица. Както и да е, няколко дни по-късно видях полицай О'Ший, който ни беше съсед. Та той ми съобщи, че госпожа Сандерсън била в болница. Попитах за Мери и разбрах, че била добре и за нея се грижели чудесно. Това беше всичко. След няколко седмици семейството ми напусна Армли. Майка ми намери хубава къща близо до дома на сестра си в Уортли и се нанесохме там.

Мередит я изслуша внимателно, после се наведе напред.

— Името на полицай О'Ший ми е познато, но не мога да си припомня как изглеждаше.

— Така ли? Той много те обичаше, Мери. Много. Беше местният полицай в Армли. Имаше полицейска будка на улица „Канал“. Сигурна

ли си, че не го помниш?

— Да, сигурна съм.

— Полицай О'Ший може да знае какво се е случило с теб, Мередит — обади се Патси.

— Да, вярно е — съгласи се Мередит и отново се обърна към Юнис: — Мислиш ли, че той все още живее в Армли?

— Не знам. Не съм го виждала от много години. А и той трябва да е пенсионер. В онези дни беше на около тридесет, така че сега трябва да е около шестдесет и осем. Хм, чудя се кой от познатите ми още живее там. Нека да помисля малко.

Патси се надигна.

— Ще отида да взема телефонния указател на Лийдс — подхвърли тя, като забърза към фоайето на хотела.

Останали сами, Мередит и Юнис се спогледаха без да проговорят. Най-после Юнис каза:

— Израснала си много красива жена, а и доста добре си се справила с живота. Да живееш в Америка и да притежаваш толкова много хотели...

Мередит се усмихна леко, но не отговори. Връщаше се назад във времето и се опитваше да си припомни полицай О'Ший, но без успех. Дори не можеше да си представи лицето му.

Юнис продължи:

— Омъжена ли си?

— Бях. Сега съм разведена. Имам две деца. А ти, Юнис? Имаш ли деца?

— Две. Също като теб. Малкълм и Даун. И двамата са женени и имам петима внуци. Твоите деца женени ли са?

— Дъщеря ми е сгодена. Синът ми още учи в колеж. Само на двадесет и една е.

Патси се върна в трапезарията с указателя на Лийдс в ръка. Остави го на масата пред Юнис и предложи:

— Хайде да прегледаме всички О'Ший, които живеят в Армли. Надали са толкова много. Как беше малкото име на полицай О'Ший, Юнис?

— Питър. Не, чакайте малко. Не беше Питър. Името му беше ирландско. О, да! Патрик! Точно така. Патрик О'Ший.

Патси прочете списъка с имената, после вдигна очи и каза:

— Има двама в Армли и един в Брамли с инициали П. Е, ще отида да звънна и на тримата. Това е единственият начин да научим нещо.

Тя взе указателя и забърза към телефона на масичката до входа на трапезарията.

Мередит стана и отиде до прозореца. Загледа се в градината, мислите ѝ отново се насочиха към майка ѝ. След малко се обърна, погледна Юнис и запита:

— Виждала ли си майка ми през изминалите години?

— Не, не съм — отговори готвачката и попита притеснено: — Значи не е починала тогава?

— Изглежда не, Юнис. Опитваме се да я намерим.

— Аха.

След секунда Патси се втурна с указателя в ръка и щастлива усмивка.

— Открих го! Живее на „Хилтоп“. Това е близо до болница „Света Мери“. В момента го няма, но говорих с жена му. Той е нашият Патрик О’Ший. Пенсиониран полицейски сержант. Жена му си спомня смътно Мери и майка ѝ. Каза ми, че Патрик ще се върне към два следобед. Попитах дали можем да отидем да се видим с него и тя се съгласи.

Мередит седеше срещу Патрик О’Ший във всекидневната на дома му в Армли. Въобще не си го спомняше. Осъзна, че вероятно спомените за него бяха толкова дълбоко потиснати, че сега не можеха да изскочат на повърхността. Той беше висок мъж с хубава фигура, посивяваща коса и приятно държане.

— Ти беше толкова сладко момиченце — усмихнато рече той. — Мериголд. Винаги съм харесвал това име. Е, да продължим. В онази сутрин ти дойде при мен ужасно разстроена. Плачеше. Мислеше, че майка ти е мъртва...

— Но не е била мъртва, нали? — прекъсна го Мередит.

— Не, но не беше добре. Ти дойде при мен в полицейската будка на улица „Канал“. Носих те на ръце до вас, защото така щяхме да стигнем по-бързо. А и ти беше ужасно уплашена и не спираше да плачеш. Намерихме майка ти седнала на стол в кухнята. Беше

пребледняла като призрак и очевидно бе много зле. Каза ми, че по-рано сутринта припаднала. Повиках линейка и след петнадесет минути я отведоха в болницата в Лийдс.

— А какво стана с мен?

— Последните думи на майка ти преди вратата на линейката да се затвори бяха: „Погрижете се за моята Мери, полицай О’Ший“. И аз го направих. Говорих със сержанта и решихме, че най-доброто е да те заведем в сиропиталището на доктор Бърнард в Лийдс, докато майка ти се оправя.

— Какво се случи, когато майка ми оздравя?

— Прибра те и се върнахте във вила „Хоторн“. Но доколкото си спомням, животът ви беше доста труден. Майка ти се опитваше да си намери работа, а все още не се чувстваше достатъчно добре.

— Какво е станало с баща ми?

— Не знам. Поне не знам подробности. Веднъж Кейт ми каза, че я изоставил и заминал за Канада. Това е единственото, което съм чувал. Предполагам, че никога не се е връщал от Канада.

— Не си го спомням. Сигурно е заминал, когато съм била съвсем малка.

Патрик О’Ший кимна.

— Да, вероятно е било точно така.

— Мислите ли, че майка ми се е разболяла отново?

— Тя наистина се разболя отново. Влезе в болницата за втори път. Трябва да е било през следващата година... 1957, ако не ме лъже паметта.

— Мислите ли, че отново съм била изпратена в сиропиталището?

— Възможно е. Да, съвсем вероятно е. Нямахте кой да се грижи за теб. А аз изгубих следите на майка ти след това. Всъщност така и не разбрах какво е станало с вас двете. Внезапно напуснахте вила „Хоторн“ и там заживя друго семейство. Повече не видях нито майка ти, нито теб, Мери. Няколко години по-късно чух, че тя работела в Лийдс.

— Знаете ли къде?

— Да, позволи ми да си помисля... да, май беше магазин за дрехи. Много луксозен. На търговската улица. Наричаше се „Парижка мода“.

— Магазинът още ли е там?

— О, да, така мисля.

— Както ви обясних, полицай О'Ший, ние с майка ми бяхме разделени. Бях изпратена в чужбина. Мислех, че е мъртва. Съвсем наскоро открих, че вероятно все още е жива. Трябва да я намеря.

— Разбирам. Няма ли името ѝ в указателя?

— Не.

— Вероятно в „Парижка мода“ има човек, който може да ви даде информация за нея.

— Полицай О'Ший беше много мил — каза Патси, когато двете с Мередит напуснаха къщата му и се отправиха към града. — Но не го помниш, нали?

— Права си, макар че ми се иска да не е така — въздъхна Мередит. — Предполагам, че наистина съм блокирала всичко. Имам огромно желание да си припомня онези ранни дни, но не мога. Получавам проблисъци, но това е всичко.

— Не се тревожи, сигурна съм, че ще научим нещо в магазина за дрехи.

— Не съм убедена. Честно казано, Патси, струва ми се, че си губим времето. Всичко това е станало преди тридесет и осем години. Майка ми със сигурност вече не работи в „Парижка мода“. И надали там ще е останал човек, който да я познава.

— Не можеш да си сигурна, Мередит. Да отидем до магазина и да зададем няколко въпроса. Някой може да си спомни за Кейт Сандерсън и да ни насочи къде да я търсим.

— Да, ще отидем, но не си ли помисляла, че майка ми може вече да не живее в Йоркшир? Може да е отишла къде ли не. Светът е голям.

— Разбирам те, скъпа, но мисля, че грешиш. Имам чувството, наречи го интуиция, ако искаш, че майка ти е наблизо. Ще видиш, че ще я намерим.

Мередит замълча и Патси ѝ хвърли бърз поглед. Сърцето ѝ се сви. Приятелката ѝ изглеждаше много тъжна.

Патси продължи да шофира мълчаливо, но след малко не издържа и каза:

— Не знам дали ще мога да паркирам в центъра. По-добре да отидем до хотела и да оставим колата до гарата. Оттам има само няколко минути път пеша.

— Както кажеш. Не помня нищо от града освен пазара.

След двадесет минути, докато вървяха по търговската улица, Мередит внезапно спря и хвана ръката на Патси.

— Магазин „Маркс и Спенсър“ е някъде тук. Спомних си го. Майка ми обичаше да ходи там. Купуваше ми белъо от „Маркс и Спенсър“. — Мередит внезапно си представи как върви по улицата, хванала майка си за ръка. — Почти винаги мама ми купуваше сладолед — продължи тя. — Веднъж се спънах и изпуснах фунийката. Бях ужасно разстроена и се разплаках. Спомням си как мама ме утешаваше... после ми даде нейния сладолед.

— Виждаш ли, все повече спомени излизат на повърхността — възкликна Патси доволно. — А ето и „Парижка мода“.

Патси бутна вратата и двете влязоха в елегантния магазин. Млада жена в спретната черна рокля се спусна към тях.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя с учтива усмивка. — Имаме чудесни нови модели от Париж.

— О, да — отговори Патси. — Знаем, че предлагате чудесни дрехи, но не сме дошли да купуваме нищо. Всъщност искаме да се видим с управителя.

— Нямаме управител — каза младата жена. — Госпожа Коен е собственица на магазина и тя го ръководи.

— Разбирам. А тя тук ли е? Може ли да се видим с нея? — намеси се Мередит.

Младата жена кимна.

— Сега ще я доведе. Тя е в кабинета си.

След няколко секунди петдесетгодишна жена, елегантно облечена и фризирана, се приближи към тях.

— Аз съм Джилда Коен — представи се и протегна ръка на Патси.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Коен. Аз съм Патси Кантън, а това е приятелката ми, Мередит Стратън.

— Удоволствие е за мен, госпожо Стратън — обърна се към нея Джилда Коен и се ръкува.

Мередит ѝ се усмихна и започна направо:

— Търся един човек, госпожо Коен. Една жена, която е работила тук. Но преди много години. Страхувам се, че е било доста преди вие да се заемете с магазина.

— Кого търсите? — любопитства Джилда Коен.

— Търся майка си. Работила е тук в края на петдесетте години или началото на шестдесетте. Името ѝ е Кейт Сандерсън. Бяхме разделени, когато бях много малка, и смятах, че е починала. Но наскоро научих, че е още жива. Искам да я намеря.

— Напълно права сте, госпожо Стратън. Кейт работеше тук, докато майка ми ръководеше магазина. Наследих го от нея. В онези дни още учех в колежа, но познавах Кейт, макар и бегло. Чудесна жена. Майка ми много я харесваше и съжеляваше, когато тя напусна.

— Кога стана това, госпожо Коен? — попита Мередит.

— Мисля, че в средата или края на шестдесетте години. Но нека не стоим насред магазина. Да влезем в кабинета ми и да седнем удобно. Мога ли да ви предложа чаша чай?

— Не, благодаря — отвърна Мередит.

Патси също отказа, после двете приятелки последваха Джилда Коен в кабинета ѝ. Седнаха една до друга на канапето и впериха поглед в Джилда, която се настани зад бюрото си.

— Както ви казах, майка ми много харесваше Кейт. Беше я взела под крилото си и продължи да поддържа връзка с нея и след като напусна.

— Знаете ли къде е отишла да работи?

— Да, върна се в родния си град, Хароугейт, и започна работа в „Джагър“. Веднъж мама ми спомена, че Кейт не била щастлива в Лийдс. Наричаше я „наранената ми птичка“, макар да не знам защо. Аз се омъжих млада и родих, така че в онези дни не работех в магазина. Не познавах Кейт добре. Но тя определено беше впечатлила майка ми, а и други хора също. Всички говореха с обич за нея.

Мередит въздъхна.

— Тя надали все още работи в „Джагър“. Как мислите, госпожо Коен?

— О, със сигурност, госпожо Стратън. Тя не остана в „Джагър“ повече от една-две години. Последния път, когато чух за нея от мама, Кейт управляваше „Плас Вандом“ в Хароугейт, скъп бутик за

елегантни дрехи — отговори Джилда и се облегна на стола си. — Ако майка ми беше жива, щеше да ви разкаже толкова много за Кейт.

Мередит я погледна със съчувствие.

— Съжалявам, че сте загубила майка си.

— Да, за всички ни беше тежко. Но все пак тя преживя прекрасен живот, а и стигна до деветдесет. И не знаеше какво е болест.

Настъпи кратко мълчание, после Патси попита:

— Дали Кейт Сандерсън все още работи в „Плас Вандом“?

— Мисля, че не, госпожо Кантън. Чух, че е напуснала. Всъщност е напуснала и Хароугейт.

— Още една задънена улица — тъжно промълви Мередит.

— Мога да звънна на Анет Аликзандър, собственицата на бутика. Тя сигурно знае адреса ѝ.

— О, бихте ли го направили? Сигурна ли сте, че нямате нищо против? — извика Мередит. — Ако ви причиняваме неудобства, недейте, ние можем да отидем до Хароугейт. Едва четири и половина е.

— Да — кимна Патси. — Можем да се отбием да я видим на път за Райпън. Бездруго минаваме през Хароугейт.

— Не, не, няма проблеми. Ще ѝ звънна веднага. Нямам нищо против — възрази Джилда Коен, като вдигна слушалката и набра номера на бутика. — Здравейте, обажда се Джилда Коен. Там ли е госпожа Аликзандър?

Настъпи кратка тишина, докато Джилда слушаше. После тя закри слушалката с ръка и прошепна:

— Отидоха да я повикат. Тъкмо изпращала клиентката си. Ало? Здравей, Анет. Как си?

Джилда послуша малко, после каза:

— При мен има две дами, които търсят Кейт Сандерсън. Знам, че тя те напусна преди няколко години. Дали случайно имаш адреса или телефона ѝ?

Следващата кратка пауза бе последвана от възклицание.

— Така ли? — извика Джилда. — Почакай една секунда. Трябва да попитам.

Тя отново закри слушалката с ръка и се обърна към Мередит:

— Според Анет, майка ви напуснала, за да се омъжи за някого. Но не може да си спомни името му. Иска да знае къде може да се

свърже с вас, ако си го спомни.

— Хотел „Скел Гарт“ в Райпън — обади се Патси. — Номерът е 42900.

Джилда Коен повтори номера на Анет, после ѝ благодари и се сбогува. Погледна Мередит в очите и ѝ се усмихна:

— Ако мама беше жива, щеше много да се зарадва, че Кейт най-после се е омъжила. Винаги казваше, че Кейт е прекалено тъжна и животът ѝ бил много тежък.

— Много ми помогнахте, госпожо Коен — рече Мередит тихо и се надигна. — Благодаря ви.

— Удоволствието беше мое. Иска ми се да можех да направя нещо повече, за да ви събера с майка ви. Анет е надежден човек и мога да ви гарантирам, че ще ви звънна, ако си спомни за кого се е омъжила майка ви.

— Надявам се да си спомни.

Джилда Коен ги придружи до вратата и се ръкува с тях.

— Бих искала да узная, ако намерите Кейт, госпожо Стратън. Тя беше любимката на майка ми.

— Ще поддържам връзка с вас — обеща Мередит.

— Защо ли не се сетихме за това? — промърмори Патси, когато тръгнаха по улицата. — Най-очевидното нещо. Тя е била млада жена, а и красива.

— Много красива. Прекрасна — прошепна развълнувано Мередит, като хвана приятелката си под ръка и продължи: — Никога няма да успеем да я намерим. Това е още една задънена улица.

— Напротив! — извика Патси. — Точно обратното. Утре сутрин ще звънна на Валери в офиса. Ще я помоля да отиде до регистъра. Там има и брачни свидетелства. Ще открием за кого се е омъжила майка ти. Мередит засия.

— Страхотна идея! Да се обадим още сега.

— Тя не е в офиса днес. Нали знаеш, че отиде в Милано за уикенда и няма да се върне до късно вечерта.

— Сигурна ли си, че там има и брачни свидетелства? — попита Мередит тихо, когато поеха към площада.

— Абсолютно. Това е националният регистър за раждания, смъртни случаи и бракове — отговори Патси и добави: — Мислех си нещо... може би трябва да отидем до сиропиталището на доктор

Бърнард и да разпитаме и там. Може би ще хвърлят известна светлина върху случилото се с теб. И с майка ти.

Мередит я погледна ужасено.

— По никакъв начин! Познавам тези места. Никога нищо не ти казват. Обвити са в тайнственост. Бих отишла при тях само като крайна мярка — изрече тя и стисна устни.

Патси забеляза настроението ѝ и реши да не казва нищо повече. На път за Райпън говориха за безброй други неща. Искаше да освободи Мередит от мислите за майка ѝ и сиропиталищата. Внезапно тя се засмя и подхвърли:

— Знаеш ли, Мередит, ние с теб сме направо ужасни.

— Какво имаш предвид?

— След като разбрахме коя е Юнис Морган, я подложихме на разпит, а после се втурнахме да търсим майка ти. Бедната жена сигурно ни мисли за луди. Дори не довършихме интервюто с нея.

— Да, и аз се сетих за същото преди малко. Е, какво мислиш, да я назначим ли?

— Съгласна съм. Мисля, че тя е най-добрата от всички. Според мен Лойд Брикър е голям сноб, а и доста арогантен, а госпожа Джоунс не ме впечатли особено.

— И аз мисля, че тя е твърде посредствена — кимна Мередит. — И споделям мнението ти за Лойд. Значи решаваме да назначим Юнис, нали? Страхотна готвачка е — усмихна се тя. — И очевидно вече не изгаря храната, както когато съм била малка.

Патси се засмя, доволна, че Мередит не е изгубила чувството си за хумор.

Рано на следващата сутрин телефонът звънна.

Мередит и Патси седяха в трапезарията, закусваха и преглеждаха бележките си, когато Клаудия Милър се втурна към масата им.

— Извинете ме. Мередит, търси те госпожа Аликсандър.

Двете приятелки се спогледаха изненадано и Мередит бързо скочи от масата.

— Благодаря ти, Клаудия. Ще се обадя от телефона до вратата.

— Добре. Ще отида да те свържа.

След секунда Мередит изрече:

— Ало, аз съм госпожа Стратън.

— Добро утро, госпожо Стратън. Обажда се Анет Аликзандър. Надявам се да не съм ви събудила.

— Не, не се притеснявайте, госпожо Аликзандър.

— Реших, че ще е по-добре веднага да ви звънна. Преди малко научих нещо, което може да ви помогне. Снощи в продължение на часове се опитвах да си припомня името на човека, за когото Кейт се омъжи, но не успях. После се сетих, че сестра ми може да го познава. Тя работеше с мен в „Плас Вандом“ по същото време, когато и Кейт Сандерсън. Звъннах ѝ, но я нямаше. Прибрала се у дома доста късно и чула съобщението ми чак тази сутрин. Звънна ми преди десет минути. Очевидно Кейт се омъжила за някакъв човек на име Найджъл. Сестра ми смята, че фамилията му е Грейндж или Грейнджър. Бил ветеринарен лекар в Мидълхам. Знам, че информацията не е много, но все пак се надявам да ви помогне.

— О, да, сърдечно ви благодаря, госпожо Аликзандър. Мога ли да ви попитам и още нещо? Спомняте ли си кога Кейт Сандерсън напусна „Плас Вандом“?

— Да, беше в началото на седемдесетте години.

— Разбирам. Много ви благодаря, госпожо Аликзандър.

— Радвам се, ако съм ви помогнала. Предайте много поздрав на Кейт, ако я намерите.

— О, да, ще го направя. Довиждане, госпожо Аликзандър.

Мередит затвори и се върна на масата.

Патси я погледна въпросително и повдигна вежди.

— Е?

Приятелката ѝ си пое дълбоко дъх, после каза:

— Според Анет Аликзандър, майка ми се омъжила за някакъв човек на име Найджъл. Фамилията му била Грейндж или Грейнджър. Бил е или все още е ветеринарен лекар. В началото на седемдесетте, когато майка ми напуснала „Плас Вандом“ той живеел в Мидълхам.

— Мидълхам! За Бога, Мередит, това е съвсем близо до нас. Малко селце на около половин час от Райпън. Спомняш ли си как ти казах, че според мен майка ти е наблизно?

— Не сме сигурни дали е така. Не знаем какво точно е станало. Може да са се развели или да са се преместили някъде другаде.

— Скоро ще го разберам — извика Патси, като скочи от мястото си. — Отивам да прегледам телефонния указател. Името му трябва да е вписано там, ако е ветеринарен лекар в Мидълхам.

Мередит се отпусна на стола си и загледа как Патси тръгна енергично към телефона. Явно бе твърдо решена да открие Кейт Сандерсън. Бе толкова добра приятелка. Мередит си даде сметка, че нямаше да може да се справи без помощта ѝ през последните няколко дни.

След секунда Патси се върна с доволен вид. Седна, погледна листа, който държеше, и каза:

— Името му е Грейнджър. Живее в Мидълхам. Къщата се нарича „Тан Бек“. Ето и телефонния номер.

Мередит взе листа и прочете написаното, после вдигна очи към Патси.

— Благодаря ти. Сега, когато знам, че тя може да е само на няколко километра от мен, се чувствам много странно.

— Страх те е да я видиш? — попита Патси.

— Да.

— Страховете ти са излишни.

— Вероятно си права.

— Ще дойда с теб.

— Благодаря, но вероятно би трябвало да отида там сама, Патси.

— Не искаш ли първо да ѝ звънеш по телефона?

— Не съм сигурна. Предпочитам да я видя лично без тя да знае нещо за мен. А ако се обадя по телефона, ще се наложи да обясня доста неща.

— Права си. Постъпи както смяташ, че е най-добре.

ГЛАВА 24

Мередит пое с треперещи крака по пътеката към къща „Ган Бек“.

През последните тридесет минути бе седяла неподвижно в колата на Патси, като се опитваше да събере смелост, за да позвъни и потърси Кейт Сандерсън.

Мередит огледа къщата внимателно. Красивата каменна сграда беше просторна, но не прекалено голяма, къща, в каквата би живял един лекар или адвокат. Беше добре поддържана, с прясно боядисана предна врата, блестящи от чистота прозорци и красиви дантелени завеси. От двете страни на пътеката имаше лехи с ярки пролетни цветя.

Застана пред вратата и хвана месинговото чукче. Нервите ѝ бяха опънати до болка. Пое си дълбоко дъх, почука няколко пъти и отстъпи назад.

Вратата се отвори почти веднага от млада жена с тъмна коса, носеше сив пуловер, панталон и зелено яке.

— С какво мога да ви помогна? — попита тя.

— Търся госпожа Грейнджър — отвърна Мередит. — Госпожа Найджъл Грейнджър. У дома ли си е?

Младата жена кимна.

— Тя очаква ли ви?

— Не.

— За кого да съобщя?

— Госпожа Стратън. Мередит Стратън. Не се познаваме. Приятелка съм на нейни приятели. Надявах се тя да ми помогне с нещо.

— Изчакайте една секунда — каза младата жена и забърза по излъскания под на коридора, като остави вратата леко открената.

Върна се след минута, отвори вратата широко и я покани:

— Госпожа Грейнджър ви моли да изчакате. В момента говори по телефона, но няма да се забави. Ще ви заведе във всекидневната.

— Благодаря ви — отвърна Мередит.

Последва младата жена по коридора, като се оглеждаше бързо наоколо, за да успее да види всичко.

Забеляза красив старинен часовник в ъгъла и колекция от порцелан в бяло и синьо, елегантно подредена на дъбова масичка.

Младата жена я въведе в стаята и каза:

— Моля, настанете се удобно.

Мередит застана в средата на помещението, впечатлена от топлината и чара му. Беше средно по размер, обзаведено с отличен вкус. Стените бяха боядисани в червено, а до две от тях се издигаха високи шкафове с книги. Ламперията беше в тъмнокремаво, боядисана на ръка, за да напомня мрамор. На пода пред камината бе проснат ориенталски килим в тъмночервено и синьо. Старинно бюро бе поставено между двата високи прозореца, които гледаха към задната градина. Отвъд нея се виждаха зелени ливади и синьо небе, покрито с бели облачета.

Мередит се извърна от прозореца, когато чу стъпки. Сдържа дъха си, докато чакаше госпожа Найджъл Грейнджър да отвори вратата.

Сърцето ѝ се сви, когато видя домакинята. Това не беше красивата млада майка със златисточервени къдрици и наситено сини очи, която бе обожавала като дете.

Госпожа Грейнджър беше около шестдесетте. Носеше бежови джинси, бяла риза и тъмносин блейзър. Приличаше на типична провинциална матрона.

Жената се поколеба на прага и се вгледа в Мередит въпросително.

— Госпожо Стратън?

— Да. Здравейте, госпожо Грейнджър. Надявам се да ми простите за нахалството, но дойдох да ви видя, защото мисля, че можете да ми помогнете.

— Не съм сигурна, че бих могла, но ще опитам — отвърна домакинята. — Вие сте американка, нали?

Мередит кимна.

— Госпожо Грейнджър, ще започна направо. Търся една жена на име Кейт Сандерсън. Анет Аликзандър от „Плас Вандом“ в Хароугейт ми каза, че вие сте Кейт Сандерсън. Вярно ли е това?

— Да, вярно е. Аз съм Кетрин Сандерсън Грейнджър. Работих в „Плас Вандом“ преди да се омъжа — отговори Кейт, като се намръщи

леко, но очите ѝ светнаха любопитно. — Защо ме търсите?

Нервите на Мередит бяха опънати до край. Не знаеше как да съобщи коя е и за момент не можа да намери подходящите думи. Накрая произнесе с треперещ глас:

— Става дума за... за Мери.

Кейт Грейнджър се втрещи, сякаш я бяха ударили силно. Олюля се и се подпря на вратата, за да запази равновесие. После попита напрегнато:

— Какво за Мери? Какво искате от мен? Какво ще ми съобщите за Мери?

— Аз... аз я познавах, госпожо Грейнджър.

— Познавали сте моята Мери? — извика Кейт задъхано и пристъпи напред.

Сега вече Мередит можа да я види добре. Забеляза живите сини очи, внезапно напълнили се със сълзи, златисточервената коса, вече прошарена, позна обичаното, мило лице, засегнато от времето, но все още хубаво. И разбра, че това наистина бе майка ѝ. Сърцето ѝ заби лудо, а ръцете ѝ затрепераха. Искаше ѝ се да се втурне към Кейт и да я прегърне, но не смееше. Страхуваше се да не я отхвърли... да не би да не я иска...

— Познавали сте моята Мери — повтори Кейт. — Разкажете ми за нея. Моля ви, разкажете ми.

В гърлото на Мередит заседна толкова огромна буца, че не можеше да проговори.

— Откъде? Откъде познавате моята малка Мери? Моля ви, разкажете ми, госпожо Стратън. Моля ви.

— От Австралия — най-после успя да промълви Мередит.

— Австралия! — възкликна Кейт и се отдръпна назад с широко отворени очи.

— Сидни — произнесе Мередит, приковала очи в обърканата жена. — Мери ви обичаше невероятно силно — прошепна тя.

Кейт протегна ръка и се облегна на креслото до нея.

— Говорите за нея, сякаш... говорите в минало време... тя не е мъртва, нали?

— Не, не е.

— О, слава Богу! — извика Кейт с облекчение. — Молих се за нея всеки ден в продължение на години. Молих се да е добре и в

безопасност. Моля ви, госпожо Стратън, кажете ми нещо. Тя ли ви изпрати да ме потърсите?

— Да.

— Къде е моята Мери? Моля ви, кажете ми!

Чувствата на Кейт се изписаха ясно по напрегнатото ѝ лице. Коя беше тази жена, която ѝ носеше вести за Мери? За любимото ѝ дете, загубено през всичките изминали години? Тя затрепери.

Мередит пристъпи напред. Болката на майка ѝ затрептя в насълзените ѝ очи. Мередит осъзна колко искрени бяха думите ѝ и колко силна — тревогата ѝ.

Затърси подходящи думи, с които да обясни на Кейт коя е. Вгледа се в лицето ѝ и без да успее да се въздържа, изхлипа:

— Мамо... аз съм... Мери...

За момент Кейт не можа да проговори, после възкликна:

— О, Господи! Мери, наистина ли си ти?

Хвана дъщеря си за ръката и я поведе към прозореца.

— Позволи ми да те погледна. Ти ли си, скъпа? След всички тези години?

Ръката ѝ нежно погали лицето на Мередит.

— Наистина ли си ти?

Горещи сълзи потекоха от очите ѝ.

— О, Мери, Мери! Най-последно се върна при мен! Бог отговори на молитвите ми.

Мередит също заплака. Двете жени, разделени в продължение на почти четиридесет години, се прегърнаха здраво.

Кейт хлипаше силно, сякаш сърцето ѝ се късаше.

— Чаках този ден тридесет и осем години. Молих се за него, но надеждата да те видя отново почти бе угаснала.

Майка и дъщеря останаха прегърнати дълго време, плачеха от мъка по изгубените години и от радост, че най-последно се бяха събрали.

Седнаха една до друга на малкото канапе в библиотеката. На масичката пред тях бе оставена табла с чай и сандвичи. Но никоя от тях не докосна закуските, които младата прислужница, Нели, бе приготвила.

Държаха се за ръцете и се оглеждаха внимателно, като търсеха прилики. Всяка майка, която види новороденото си дете, изпитва радостна изненада. А в известен смисъл Мери бе новородена за Кейт в този ден.

— Никога не се съвзех от загубата — промълви Кейт тъжно, докато си припомняше изминалите мрачни години, в които бе страдала по детето си. — Мислех за теб всеки ден, Мери. Копнеех за теб. Мечтаех да те прегърна.

Мередит се вгледа в красивите сини очи.

— Знам, мамо. С мен беше същото, особено когато бях малка. Чудех се защо си ме отпратила далеч от теб, защо не си ме искала — каза Мередит, като попи сълзите от очите си. — Как... как ме загуби? Как се разделихме?

— Беше ужасно. Всичко започна със сиропиталището на доктор Бърнард... Спомняш ли си онзи ден, когато беше на пет години и ме намери припаднала на кухненския под?

— О, да. Отидох да извикам полицай О'Ший.

— А той повика линейка. Вкараха ме в болницата в Лийдс. Той те е завел в сиропиталището. Не го обвинявам — не е знаел какво друго да направи, тъй като няхах никакви роднини. Останах в болницата около шест седмици. Веднага щом оздравях, отидох да те взема и се върнахме във вила „Хоторн“. Но около година по-късно, през пролетта на 1957, отново се разболях. Този път аз самата те заведох при доктор Бърнард. Нямах къде другаде да те оставя. Доктор Робъртсън се тревожеше за мен и настояваше да вляза в болница. Откриха, че имам туберкулоза. Очевидно съм успявала да се справя с нея в продължение на няколко години, но внезапно болестта ме повали, несъмнено подхранена от тревогите, умората и общо влошеното ми състояние. Туберкулозата е заразна и не биваше да оставам близо до теб, Мери. За твое собствено добро беше. Лекарите в Лийдс ме изпратиха в болница „Сикрофт“ близо до Килингбек. Бях под карантина шест месеца. — Кейт замълча, хвана ръката на Мередит и се вгледа в очите ѝ. — Изпращах ти съобщения непрестанно, Мери. Не получи ли нито едно от тях?

— Не — отговори Мередит, като отвърна на напрегнатия ѝ поглед. — Защо не дойде да ме вземеш, когато оздравя? — попита и едва успя да потисне негодуванието си.

— Дойдох! Веднага щом ме изписаха от болница „Сикрофт“. Вече не бях заразна и взимах антибиотици. Но не те намерих. Хората на доктор Бърнард ми казаха, че си била осиновена. Беше ужасен удар. Побеснях. Сърцето ми бе разбито от мъка. Не знаех как да те намеря. Нямах близък, който да ми помогне, нито семейство, нито пари. Струваше ми се, че си блъскам главата в тухлена стена. Не ми съобщиха нищо друго и нямаше как да те издиря. — Кейт поклати глава тъжно, намери носната си кърпичка и избърса мокрите си очи. — Бях абсолютно безпомощна, Мери. И ужасно ядосана. Всъщност гневът още не ме е напуснал. Измъчва ме от години. Случилото се съсипа живота ми. Никога не успях да се съвзема от загубата, никога не намерих истинско спокойствие и щастие. Вечно се тревожех за теб. Единствената ми надежда бе, че един ден, когато пораснеш, може да решиш да се запознаеш с истинската си майка и ще се опиташ да ме намериш.

Мерedit заплака отново, трогната от думите на Кейт.

— Но никой не ме осинови! — възкликна тя. — Излъгали са те! Качиха ме на един кораб заедно с много други деца. Изпратиха ни в Австралия. Бях в сиропиталище в Сидни.

— В сиропиталище! — извика Кейт и се втренчи в Мерedit ужасено. — Това пък защо е? Невероятно глупаво е да те изпратят от сиропиталище в Англия в друго в Австралия. Защо? — Тя затвори очи за момент, после ги отвори и продължи: — Казаха ми, че си била осиновена от много добро семейство и живееш в друг град в Англия. Това беше единствената ми утеха... че растеш с хора, които те обичат и са добри към теб. А сега ми казваш, че никога не си била осиновена.

Кейт се разтрепери.

Мерedit я прегърна да я успокои, после ѝ обясни:

— Бях осиновена, но в Сидни, разбира се, а не в Англия. Тогава бях на осем години. Но беше само за две години. Семейство Стратън загинаха в катастрофа, когато бях на десет. Не бяха свестни хора. Сестрата на господин Стратън ме върна обратно в сиропиталището.

Кейт стисна ръката на дъщеря си и попита ужасено:

— Нараниха ли те по някакъв начин? Да не са злоупотребили с теб?

— Не, но не ме обичаха.

Мерedit замълча и загледа Кейт объркано.

— Но ако ти не си им дала разрешение да ме изпратят в Австралия, как тогава доктор Бърнард е успял да го стори? Значи, че е било извършено без твоего съгласие.

— Да, така е. — Кейт се отдръпна леко назад и прикова очи в Мередит. — Не вярваш ли, че ти казвам истината? Но е така, Мери. Трябва да ми повярваш.

— Не се съмнявам в теб. Просто цялата тази история ми се вижда много объркана.

— И аз никога не успях да я разбера. Всички изминали години бяха истински кошмар за мен.

Кейт отдръпна ръката си и се изправи. Отиде бавно до бюрото си, отвори едно чекмедже и извади голям плик.

— Преди няколко години, в края на осемдесетте, прочетох няколко статии в „Обзървър“. Те ме уплашиха ужасно и ме изпълниха с невероятна мъка. Ставаше дума за деца имигранти, изпращани сами в Австралия и настанявани в сиропиталища. Молях се да не си била от тези деца. Искаше ми се да вярвам, че живееш някъде в Англия с осиновителите си. А сега се оказва, че най-страшният ми кошмар е бил реалност. — Гласът на Кейт затрепери и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Ти си била едно от онези деца, Мери! — Кейт преглътна сълзите си и след секунда попита тихо: — Казваш ми истината, нали, Мери? Не си била измъчвана или насилвана, нали?

— Честна дума, не. Наистина, мамо. Бях потисната психически и плачех по цяла нощ, защото ти ужасно ми липсваше. Израснах без никаква обич. И, разбира се, трябваше да работя здраво. Всички работехме така. Миехме подове, перяхме. Не ни хранеха добре. Но не бях насилвана сексуално.

— Само психически — допълни Кейт ядосано. — Представи си само, как изпращат малки дечица на хиляди километри, за да ги вкарат в друго сиропиталище. Страшна работа!

Кейт подаде плика на Мередит и продължи с натежал от мъка глас:

— Статиите бяха озаглавени „Изгубените деца на империята“. Запази ги. Можеш да ги прочетеш по-късно. Косата ти ще настръхне — каза тя, после поклати глава. — Не, разбира се, че няма да настръхне. Ти си преживяла всичко това. Преживяла си написаното от журналиста.

— Защо запази статиите?

— Не знам. По-късно телевизия „Гранада“ направи документален филм за децата имигранти. Гледах го ужасена. И никога не можах да го забравя.

— Доктор Бърнард е изпратил много деца в Австралия. Стотици. Това ли искаш да ми кажеш?

— Не, Мери, хиляди. Всъщност над сто и петдесет хиляди. Вероятно дори и повече. Но не е бил само доктор Бърнард. Много други благотворителни организации също са участвали.

— Кой? — попита Мередит.

— Армията на спасението, Обществото на децата, Националният детски съюз и много други, които действаха под егидата на католическата, англиканската и презвитерианската църква.

— Мили боже! — възкликна Мередит. — Било е мащабна операция.

— Страхувам се, че да — отговори Кейт. — Много от тези деца, особено момчетата, са били карани да работят навън под изгарящото слънце. Използвали са ги за какво ли не — зидари, мазачи, строители на общежития. И често били бити и изнасилвани от свещениците. Животът им бил повече от кошмарен.

— Но как е възможно да се случи подобно нещо? Защо правителството не се е намесило?

— Британското правителство също е участвало. Това, което причиниха на всички нас — и майки, и деца, е непростимо.

— Освен това е незаконно — добави Мередит. — Никой ли не се е сетил да съди британското правителство? Аз определено имам желание да го сторя след тези прекарани в мъка години.

— Не знам дали някой ги е съдил. Имаше сериозни протести след излъчването на документалния филм, който разкри този невероятен скандал и събуди съвестта на хората. Всички бяха потресени и възмутени. Правителството се опита да отрече участието си, но никой не повярва на лъжата.

— Но защо е било допуснато подобно нещо?

Кейт изрече презрително:

— Какъв по-лесен начин да населиш колониите от това да изпратиш там безпомощни деца? Подобна политика се провежда от

стотици години. Малки деца са били изпращани по далечните краища на империята чак до 1967.

— О, това е направо страшно!

— В плика ще видиш изрезка от „Таймс“, в която съобщават за излъчването на документалния филм. Посочени са и няколко телефона. Звънях на всичките, защото ужасно се тревожех, че и ти може да си била сред онези деца. Исках да узная как една майка може да открие дали детето ѝ е било изпратено в Австралия като имигрант. Но ми отговориха, че е невъзможно. Единственият начин родител и дете да се съберат бил само ако детето реши да намери отдавна загубената си майка или баща.

Кейт се облегна на канапето и затвори очи. После погледна дъщеря си и каза:

— Станала си много красива жена, Мери. Приличаш на майка ми. Имаш същите очи и лице.

Мередит се усмихна лъчезарно.

— Не си спомням баба.

— Няма и как да я помниш, тя вече беше починала, когато се роди. Загина при бомбардировките през Втората световна война. Баща ми ме отгледа след като се уволни от армията. Почина, когато бях на седемнадесет.

— А моят баща? Къде е?

— Той също все едно е мъртъв, Мери. Напусна ни, когато ти беше на година и половина. Замина за Канада с друга жена и ни изостави. Оформих развода официално, когато Найджъл ме помоли да се омъжа за него.

— А Найджъл направи ли те щастлива?

— Опитва се. Много се стареае. Но с мен не беше лесно да се живее. Мъката ми по теб ме промени много. Страшно е да загубиш детето си, особено по начина, по който ти ми беше отнета. Знаех, че си жива и че си някъде по света. Копнеех да те видя, да те докосна. Сърцето ми беше разбито. Бедният Найджъл трябваше да се примирява с много неща. Но той е търпелив и всеотдаен. Добър човек е.

— И никога не си имала друго дете?

— О, не. Бях на тридесет и осем, когато се омъжих за Найджъл. Вероятно можех да имам други деца и може би това щеше да ми

помогне... не знам... Найджъл беше вдовец. Съпругата му беше моя приятелка. Вероника. Прекрасна жена. Почина от мозъчен тумор, а аз помогнах на Найджъл да преживее ужасния период след смъртта ѝ. Успокоявах го, съчувствах му. Пет години след смъртта ѝ той ми предложи брак. Отгледах двамата му синове, Майкъл и Андрю. Бракът ми беше добър в много отношения.

— Радвам се, че си срещнала добър човек като Найджъл. Често съм се чудила... колко годишна си била, когато съм се родила?

— Бях на деветнадесет. А това лято ще навърша шестдесет и три, Мери — въздъхна Кейт. — Преживях толкова много години без теб. Как ме намери? Дълго ли ме търси?

— Не, всъщност не беше много дълго. Но преди да ти разкажа как те открих, имам още един въпрос.

— Питай, Мери. Каквото и да е.

— Водила ли си ме някога в манастира „Фонтан“?

— Да, няколко пъти. Това беше едно от любимите ми места. Родена съм в Хароугейт и прекарвах доста време в Райпън. Защо питаш?

— Искам да знам дали там се е случило нещо страшно, което да ме притесни и разстрои.

— Да. Веднъж се почувствах много зле там. Беше през пролетта на 1957. Бях те завела на пикник и припаднах. Ти се изплаши ужасно. По-късно се свестих и успяхме да се върнем до Райпън и да хванем автобуса за Хароугейт, а после и за Лийдс. Беше неделя. По-късно същата седмица откриха, че съм болна от туберкулоза и ме изпратиха в „Сикрофт“.

— И аз никога повече не те видях.

— Да.

— Това обяснява всичко — кимна Меридит и разказа на майка си за преживяванията си в манастира. — Нищо чудно, че изпитах толкова силно чувство за загуба. Знаех, че нещо страшно е станало там. След това преживяване започнах да страдам от психогенна умора. Личната ми лекарка ме изпрати при психиатърка, с която започнахме да се ровим в миналото ми. Тя бе убедена, че страдам заради потиснатите си спомени.

— Искаш да кажеш, че си потиснала спомените за мен?

— Не съвсем. Помнех определени неща. Но жестоката раздяла с теб и тъжното ми детство ме бяха накарали да блокирам всичко. Доктор Бенсън успя да ме насочи в правилната посока, но всъщност дъщеря ми, Кетрин, събуди най-важните ми спомени.

— Кръстила си дъщеря си на мен? — възкликна Кейт и лицето ѝ засия.

— Тя е на двадесет и пет години и много красива. Има твоите очи. Всъщност не знаех, че я кръщавам на теб, но очевидно съм имала смътен спомен, че и ти носиш същото име. Абсолютно несъзнателен спомен.

— И какво направи Кетрин?

— Точно преди да потегля за Лондон миналата седмица, отидох да се видя с нея и да обсъдим плановете за сватбата ѝ. Тя направи чай, а по-късно донесе купа с ягоди и каза нещо, което събуди паметта ми. Видях лицето ти ясно. Лицето, за което бях копняла цял живот. Веднага разбрах, че това е лицето на любимата ми майка.

Мередит се разрида и извади носната си кърпа.

Кейт попита с насълзени очи:

— Какво ти каза Кетрин?

— Няколко съвсем прости думи. „Имам изненада за теб, мамо. Ягоди.“ В същия миг лицето ти се появи пред очите ми. Видях как ти ми сервираше ягоди. Малко по-късно нови спомени нахлуха в главата ми. — Мередит замълча, издуха носа си и продължи: — Трябва да ти обясня нещо. Винаги съм смятала, че си мъртва. Така ми бяха казали хората от сиропиталището. Затова, когато спомените ми за теб се върнаха, споделих всичко с английската си партньорка, Патси Кантън. Тя ме заведе в лондонската регистрационна служба, за да намерим смъртния ти акт. Искях да посетя гроба ти. Но, разбира се, там нямаше смъртен акт. Така разбрахме, че си жива. Патси се сети да потърси моя акт за раждане, който ни заведе до Армли и вила „Хоторн“. Макар че сега тя е само купчина боклуци и камъни, открих, че познавам мястото много добре. Тогава се появиха и нови спомени за теб.

— Радвам се, че ме откри преди да е станало прекалено късно — промърмори Кейт.

— Аз също.

Възрастната жена погледна дъщеря си любопитно и попита меко:

— Не носиш халка. Разведена ли си?

— Да. Имаш и внук, между другото. Казва се Джон и е на двадесет и една. Учи в Йейл. Нямам търпение да те запозная с него и Кетрин.

— Внуци — изплака Кейт щастливо. — Имам внуци. Това е прекрасно.

— Много се гордея с тях. Израснаха чудесни млади хора.

— Единственото, което не си ми разказала, е как стигна от Австралия до Америка.

— Това е дълга история — отвърна Мередит. — Ще ти обясня всичко по-късно. Все пак имаме на разположение остатъка от живота си.

В коридора се чува стъпки и Мередит извърна глава. До вратата стоеше висок, изискан мъж и ги наблюдаваше любопитно.

Кейт също се обърна, после скочи и извика:

— Найджъл, тя ме намери! Моята Мери ме откри! Най-последно е при мен!

— Слава Богу! — възкликна той и влезе при тях с облекчено лице.

Мередит стана и му протегна ръка.

Той я пое, после, без да каже и дума, прегърна Мередит здраво.

— Най-сетне Кейт ще се успокои — тихо каза той.

Когато се отдръпна от него, Мередит откри, че гледа едно от най-милите лица, които някога бе виждала.

Найджъл Грейнджър й се усмихна с обич.

— Благодаря ви — изрече тя. — Благодаря ви, че се грижите толкова добре за майка ми.

ЕПИЛОГ БЪДЕЩЕ

— Е, дами, погледнете към мен и се усмихнете — нареди Джон, като взе фотоапарата си. — Не е достатъчно добре — промърмори той. — Мамо, приближи се до баба. Кет, ти също. Искам да направя хубава снимка.

— О, побързай, Джон. Искам да отида при любимия си нов съпруг — извика Кет.

След още няколко указания Джон най-после защрака с фотоапарата и след минута възкликна:

— Ето, свърши се. Не беше толкова страшно, нали? Сега имам чудесен комплект снимки за албума на баба, а и за теб, ако искаш. Три поколения жени. Никога не съм мислил, че ще видя този ден.

Кет му се усмихна с обич.

— Сигурна съм, че ще харесам твоите снимки повече, отколкото произведенията на професионалния фотограф.

Джонатан се ухили.

— Добре, изчезвай. Намери съпруга си. След няколко минути тук ще настъпи пълен хаос и от всички посоки ще запъплят Пиърсърнови.

— Хей, внимавай какво говориш! — скара му се Кет, като размаха ръка, за да покаже пръстена си. — Аз също вече съм Пиърсърн. Не забравяй.

Тя се приближи до брат си, целуна го по бузата и изрече нежно:

— Благодаря ти, че ме предаде на младоженеца, Джон.

— Добре ли се справих?

— Беше страхотен.

Кетрин се засмя и се понесе в облак от бяла коприна и тюл към Кийт, който говореше с баща си пред входа на хотела.

Джон прегърна Кейт и Мередит през раменете.

— Беше чудесна церемония, мамо — каза той. — Старият хамбар свърши идеална работа вместо църква. Предполагам, че ти си го украсила — имаше толкова много бяла коприна и купища цветя.

— Благодаря, скъпи, и аз бях доволна от резултата.

— Церемонията беше изключително трогателна — промърмори Кейт, после се усмихна на дъщеря си и внука си. — Трябва да призная, че си поплаках.

— Повечето жени плачат, когато са на сватба, бабо — отвърна Джон и я стисна за ръката. — А ти си глазурата на тортата. Толкова се радвам, че мама те намери.

— О, аз също — отговори Кейт.

— Е, отивам да пийна с момчетата — съобщи Джон и се отдръпна от тях.

— С момчетата ли? — попита Мередит, като повдигна вежди. — Кого имаш предвид?

— Люк и Найджъл. Току-що се появиха.

Той тръгна и остави Кейт и Мередит пред входа на трапезарията.

Двете жени изглеждаха много елегантни. Кейт бе облечена в тъмнорозов вълнен костюм, а Мередит — в сивкавосиня рокля и сако. Отдалеч си личеше, че са майка и дъщеря. Приликата между тях бе изненадваща, макар Мередит да бе по-висока.

Беше втората събота през октомври, чудесен ден от сиромашкото лято. Небето беше наситено синьо, ясно и безоблачно. Слънцето грееше весело, а растителността около Сребърното езеро искреше с наситените си багри.

Листата тъкмо бяха сменили цветовете си и сега дърветата блестяха в червено, оранжево и златисто.

— Не можеше и да искаме по-хубав ден — каза Кейт, като погледна през прозореца към езерото. — Идеален е сватба.

— Да, имахме късмет, макар че Кънектикът обикновено е прекрасен през октомври.

Мередит хвана майка си за ръка и я въведе в трапезарията, разширена наскоро, за да побере всички гости на сватбата.

— Влез за момент, мамо. Искам да ти кажа нещо.

Кейт изгледа дъщеря си загрижено.

— Нещо лошо ли има? Изглеждаш толкова сериозна.

Мередит поклати глава.

— Не, просто исках да ти благодаря, че бе до мен през изминалите две седмици и толкова ми помогна за сватбата. Беше чудесна.

— Аз би трябвало да ти благодаря, Мери — отвърна Кейт и се усмихна. — Никога не ще мога да те нарека с друго име освен Мери.

— Няма проблеми. Разбирам.

— Не вярвах, че това някога ще се случи — внезапно призна Кейт. — Че ще имам възможност да прекарам остатъка от живота си с любимата си дъщеря. Никога няма да разбереш какво означава това за мен.

— О, но аз разбирам...

— Глезиш ме, Мери. И мен, и Найджъл. Пътувания до Париж и Лоара, а и Ню Йорк. Та ние почти не сме напускали Йоркшир, докато не се появи ти.

Мередит не каза нищо, само докосна нежно ръката на майка си. Все още имаше моменти, когато не можеше да повярва, че я е намерила след толкова много години.

Кейт отново погледна през прозореца, после се обърна към Мередит със замислено лице.

— Радвам се, че си се озовала тук в „Сребърното езеро“. Прекрасно място. Прилича на Йоркшир. Сигурно си имала ангел-хранител.

— Вероятно.

— Да, имала си късмет с Амелия и Джак, макар да сте били заедно твърде кратко. Те са възмездили тежкото ти съществуване в сиропиталището в Австралия. Дали са ти любов и мило отношение и аз винаги ще им бъда благодарна за това. Помогнали са да станеш такава, каквато си днес.

— Кой знае каква щях да бъда, ако не ги бях срещнала. Вероятно напълно объркана и смотана.

— Няма начин да разберем. Но мисля, че у теб има нещо специално. Силна воля и желание да преуспееш независимо от всичко.

Мередит прегърна майка си и я целуна по бузата.

— Обичам те, мамо.

— И аз те обичам, Мери.

Двете жени тръгнаха през трапезарията, хванати за ръка. Тъкмо преди да стигнат до вратата, Кейт каза:

— Ще ми бъде адски мъчно, когато си тръгна. Иска ми се да не живееш толкова далеч.

Мередит не отговори.

Кейт я стрелна с поглед и продължи:

— Каза ми, че мога да те посещавам винаги, когато поискам. Но не мога да оставям Найджъл вечно сам. А той не може постоянно да ме придружава заради работата си.

— По всичко личи, че в крайна сметка няма да сме чак толкова далеч една от друга — успокои я Мередит най-после.

— Така ли?

Мередит надникна в коридора на хотела, претъпкан с хора. Приемът кипеше с пълна сила. Лека усмивка разтегли устните ѝ.

Кейт я забеляза, проследи погледа на дъщеря си, после се вгледа в лицето ѝ.

— Ще се омъжа за него, мамо — каза Мередит, приковала очи в Люк. — И ще живея в Париж. Само на два-три часа път от Йоркшир.

— О, скъпа, толкова се радвам за теб! Поздравления! — извика Кейт, после попита разтревожено: — Ами бизнесът ти тук? Той означава толкова много за теб.

— След като продадох хотела във Вермонт, ми остана само „Сребърното езеро“. Бланш и Пит го управляват от години, и то чудесно. Ще продължим така. Имам предостатъчно работа с хотелите в Англия и Франция.

— Чудесно е, че взе такова решение. Люк е прекрасен човек.

— Да, а и неговият живот не е бил безоблачен. Мисля, че и двамата заслужаваме щастие...

Мередит замълча, когато Люк се присъедини към тях.

Той прегърна Кейт и рече с усмивка:

— Още откакто се срещнахме за първи път през юни, имам чувството, че те познавам много добре, Кейт. И внезапно, преди секунда, осъзнах защо. Напомняш ми на жената, която ме отгледа. Баба ми.

„Разбира се, баба Роуз“ — помисли си Мередит, като си припомни портрета в Галси. И двете имаха същите сини очи и златисточервени коси, същите сърцевидни лица.

— Колко мило — развълнува се Кейт. — Разбрах, че трябва да те поздравя. Толкова се радвам, че ще се жените.

Люк ѝ се усмихна.

— А, значи Мередит ти е съобщила добрата новина?

Кейт кимна и се извини, тъй като искаше да ги остави насаме. Прекоси стаята леко, сякаш се носеше по въздуха, и тръгна да търси мъжа си. Беше изключително щастлива и горда. Кой би си помислил, че нейната малка Мери щеше да стане такава забележителна жена?

Люк хвана ръката на Мередит и се вгледа в красивите зелени очи.

— Скъпа, изглеждаш толкова щастлива днес, че сърцето ми се изпълва с радост. Още от момента, когато те видях за първи път, ми се иска да изтрия тъгата от очите ти и да прогоня болката от сърцето ти. Сега вече това не е нужно. Явно с намирането на майка си ти постигна това.

Мередит не отговори за момент, просто се вгледа в очите му. После каза:

— Щастлива съм, защото намерих и двама ви, Люк. Ти и тя ме накарахте да се почувствам цялостен човек.

Люк се усмихна.

— Това е, защото те обичаме.

Хвана я под ръка и двамата тръгнаха към тълпата от гости.

Издание:

Автор: Барбара Т. Бредфорд

Заглавие: Нейните собствени правила

Преводач: Елена Чизмарова

Година на превод: 2002

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2002

Тип: роман

Националност: американска

Редактор: Олга Герова

ISBN: 954-585-332-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1185>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.